DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y



the STRANGER

J.L. PERRY



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

the STRANGER

J.L. PERRY

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YABANCI

Telif hakkı © 2024 J. L. Perry

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik ya da mekanik yöntemler dahil olmak üzere, hiçbir şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı – The Book Cover Boutique

Düzenleme – Evermore Editing

Ciltli ISBN – 978-0-9756115-5-5

Özel Baskı Ciltli ISBN - 978-0-9756115-4-8

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçinde

J. L. Perry'nin kitapları
Tanıtım

1. Spencer
2. Delilah
3. Delilah
4. Spencer
5. Delilah
6. Spencer
7. Delilah
8. Delilah
9. Spencer
10. Spencer
11. Delilah
12. Spencer
13. Delilah
14. Spencer
15. Delilah
16. Spencer
17. Spencer
18. Spencer
19. Delilah
20. Spencer
21. Delilah
22. Spencer
23. Delilah
24. Spencer
25. Delilah
26. Spencer
27. Delilah

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

28. Spencer
29. Delilah
30. Delilah
31. Spencer
32. Delilah
33. Spencer
34. Delilah
35. Spencer
36. Delilah
37. Spencer
38. Delilah

Anlaşma
Onu Bulmak
J. L. Perry'nin diğer kitapları Yazarla iletişime geç

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

J. L. Perry'nin kitapları

AŞKI BULMA SERİSİ

Onu Bulmak

Sonsuza Kadar

Bulmak

Bizi Bulmak

Bağışlanmayı Bulmak

BASTARD SERİSİ

Piç Hırsız

MR. SERİSİ

Bay Black

Bay Edwards

BAĞIMSIZ KİTAPLAR

Sadece Bir Gece

Patron

Polis

Yabancı On Dokuz

Mektup

Bu kitap, benim için JK olarak bilinen Jeanette Kennedy'ye ithaf edilmiştir.
Sen sadece okuyucularımdan biri değildin,
aynı zamanda sevgili ve değerli bir
dostumdun.
Meleklerle birlikte yükseklerde uç, sevgili dostum.
Seni özleyeceğiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pazar günü, tek izin günümde, sabah 5'i biraz geçe telefonumun çalmasıyla uyandığımda, pek de hoş bir sürpriz olmadı diyebilirim. Telefona "Ne!" diye sertçe cevap verdim. Ardından duyduğum nefes kesik sesi ve azarlama sesleri beni "Umarım biri ölmüştür, anne" diye mırıldanmaya itti.

"Facebook'ta etiketlendiğin ilişki durumundan sonra, elbette olabilirim" diye cevap verdi.

İlişki durumu mu?

Kiminle?

Hemen uygulamaya tıkladım ve bunun doğru olduğunu gördüm.

Delilah St. James, unutulması zor bir yüze sahipti ve bu güzel mavi gözlü sarışını daha önce hiç görmediğimi biliyordum.

Asistanıma, PR şirketime veya avukatıma bu konuyla ilgilenmesini söyleyebilirdim, ama sağduyuma aykırı olarak Messenger uygulamasına tıkladım.

"Seni tanıyor muyum?" yazdım.

. . ——♡—— . .

Kız kardeşim, benim balayım olması gereken gün, eski nişanlımla çekilmiş fotoğraflarını sosyal medyada paylaşmaya karar verdiğinde, ben de düşüncesizce ve dürtüsel bir şey yaptım. Uzun süredir hoşlandığım Spencer Prescott'u sahte bir ilişki paylaşımında etiketledim. Onun bana ulaşacağını hiç beklemiyordum.

Ondan özür dileyerek, neden böyle bir şey yaptığımı kısaca açıklayıp hemen silebileceğimi söyledim, ama o beklenmedik bir cevap verdi.

"Silme. Ne zararı olabilir ki?"

Birkaç dakika sonra, annesinden arkadaşlık isteği aldım... ve hemen beni brunch'a davet etti. Sadece ona yüzüne karşı gerçeği söyleyebilmek için gitmeyi kabul ettim.

Sonrasında olanlar, hepimizin hayatının gidişatını değiştirecek bir domino etkisi yarattı.

Bölüm 1

Spencer

Siktir. Telefonumun yüksek ve kesintisiz çınlaması beni derin uykumdan uyandırır. İsteksizce bir gözümü açıp, yastığıma inlerim. Saatin 5:15 olduğunu görünce yatak başındaki masaya bakarım. Bugün Pazar ve uyuyabileceğim tek gün. Bu saatte kim beni arıyor olabilir ki?

Telefonu cevaplayayım mı yoksa odanın öbür ucuna fırlatayım mı diye kararsız bir şekilde körü körüne telefonuma uzanıyorum. Eğer arayan çalışanlarımdan biri ise, biri işinden olacak.

Kim olduğunu bakmaya bile tenezzül etmeden telefonu kulağıma götürüp, ani bir "Ne?" diye cevap veriyorum.

Hattın diğer ucunda bir nefes sesi duyuyorum, ardından "Sakın bana *ne* yapma, genç adam" geliyor.

Annem.

Otuz iki yaşındayım, ama bu bilgi onu ara sıra beni küçük bir çocuk gibi azarlamaktan alıkoymuyor.

Uzun bir nefes veriyorum. "Ölmüş biri olsa iyi olur, anne. Saat sabahın beşi."

Bu sefer o öfkeyle nefes aldı. "Az önce internette gördüğüm şey kalbimi deli gibi attırdı ve göğsüm sıkıştı. O kadar üzüldüm ki, bu konuşma biter bitmez bir Valium almam gerekecek."

“Anne,” diye homurdandım, gözlerimi kısarak. Eloise Prescott her zaman biraz dramatik bir kadındı. “Tiyatroyu bırak. Kalp krizi geçirmediğine eminim. Bu saatte beni neden aradın? Bugün tek izin günüm olduğunu biliyorsun.”

“Facebook'ta etiketlendiğin ilişki durumundan sonra, kalp krizi geçirmem hiç de imkansız değil,” diye cevapladı.

Aniden doğruluyorum. Farkında olmadığım bir şey mi oldu? Yoksa yine dedikodu çarkının kurbanı mı oldum? Annemin deyimiyle, kadın düşkünü tavırlarım yüzünden ucuz magazin dergilerinin manşetlerine çıkmam ilk kez olmuyor.

"Ne tür bir ilişki?"

"İlk oğlum, tek çocuğum, ciddi bir ilişkiye girmiş. Kız çok güzel ve ikiniz için çok mutluyum... Aslında çok heyecanlıyım, ama bunu bu şekilde öğrenince ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin. Ben senin annenim, Spencer. Bunu herkesten önce bana söylemeliydin."

Haklıydım. Hayatım mahvoldu.

“Anne, sen de benim kadar iyi bilirsin ki medyada yazanlara asla inanmamak gerekir. Haber yapmak için her şeyi söylerler.”

“Peki ya bunu sana gördüğün kadın söylüyorsa?”

"Ne?"

Telefonu kulağımdan sertçe çekip parmağımı ekrana bastırarak Facebook uygulamasını açtım ve gördüğüm şey öfkeye dönüştü. Delilah St. James adında bir kadın tarafından paylaşılmıştı. Açıkça *"Spencer Prescott ile ilişki içinde"* yazıyordu.

Delilah St. James kim ve neden böyle kötü yalanlar yayıyor?

"Anne, seni sonra ararım," diye bağırıp cevap beklemeden telefonu kapatıyorum.

Delilah St. James'in profil resmini tıklıyorum ve işaret parmağımla başparmağımı kullanarak resmini büyütüp daha yakından bakıyorum. Hiç tanıdık gelmiyor, ama o nadir görülen güzelliğe sahip

... unutması zor bir güzelliği var. Kalın, uzun sarı saçları, ışıltılı gülümsemesi ve gördüğüm en güzel mavi gözleriyle muhteşem ve tam benim tipim.

Sorun şu ki, imparatorluğumu yönetmekle o kadar meşgulüm ki aylardır kimseyle çıkmadım.

Resimden çıkıp sayfasını aşağı kaydırdım ve düzenli olarak paylaşımlar yaptığını, beğeniler ve yorumlar aldığını gördüm, bu yüzden sahte profil olduğunu sanmıyorum, ama bu günlerde insan asla emin olamıyor. Dolandırıcılar her yerde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sosyal medya ve her geçen gün daha da küstahlaşıyorlar. Bu yüzden bu platformlardan nefret ediyorum. Bir de, ben mahrem bir insanım.

Kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde ne yediklerini de dahil olmak üzere hayatlarının her yönünü internette paylaşanlar beni çok sinirlendiriyor. Kim bunu görmek ister ki?

Kendi zamanımda ne yaptığım ve kiminle yaptığım beni ilgilendirir, başkalarını değil. Bu hesabı sadece PR ekibim daha samimi görünmemi sağlayacağını söylediği için açtım.

Bana sorarsan bu tamamen saçmalık. İstediğim zaman çok cana yakın olabilirim. Onların önerisini kabul ettim çünkü şirketimi korumak için yapmayacağım hiçbir şey yok.

Delilah'ın sayfasının en üstüne geri dönüyorum ve parmağım mesaj sekmesinin üzerinde duruyor. *Gerçekten oraya gitmek istiyor muyum?* Asistanım Simone veya halkla ilişkiler ekibim bu işi halletsin... Sonuçta onlara bunun için para ödüyorum. Alternatif olarak avukatımı arayıp bunu benim için halletmesini isteyebilirim, ama sağduyuma aykırı olsa da düğmeye basıp Messenger'ı açıyorum.

Ne yaptığımı fark etmeden parmaklarım ekranın üzerinde uçuyor.

Ben: Seni tanıyor muyum?

Uzun bir süre telefonuma bakarak oturuyorum.

"Bu çok saçma," diye mırıldanıyorum. Yapacak daha önemli işlerim var... uyumak gibi. Bu karışıklığı sonra hallederim.

Uygulamadan çıkmak için dokunduğumda, üç küçük nokta beliriyor. Hemen kayboluyorlar, sonra tekrar ortaya çıkıyorlar.

Bu kadın cevap yazmakta zorlanıyor mu? Lanet olasıca basit bir soru. Birkaç dakika daha geçer ve sabırsızlıkla onun cevabını okumak için beklerken sinirim artar. Roman mı yazıyor bu kadın?

Sonunda cevabı geldiğinde boğazımdan bir homurtu yükseldi. *Tek kelime.* Tek heceyi yazmak beş dakikasını almış.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Delilah: Eyvah.

Dalga mı geçiyor? Böyle bir şey paylaşıp tek söyleyebildiği şey "ayy" mı?

Ben: Evet ya da hayır şeklinde cevap verin Bayan St. James, tabii bu gerçek adınızsa. Yoksa beni dolandırmaya çalışan sahtekar mısınız?

Delilah: Asla yapmam!!!!

Ben: Hala cevap vermedin. Asla ne yapmazsın?

Delilah: Kimseyi dolandırmam. Beni ne tür bir insan sanıyorsun?

Ben: Seni tanımadığım için ne tür bir insan olduğunu bilmiyorum! Bu yüzden bizim bir çift olduğumuzu düşünmene şaşırıyorum. Ve sen de tam olarak bunu yapmıyor musun? Dünya çapında, ciddi bir ilişkin olduğunu ilan ediyorsun
bence bu dolandırıcılık olarak nitelendirilebilir... en azından yanıltıcı ve dürüst olmayan bir davranış.

Delilah: Ugh.

Ben: Ugh? Bu bir kelime mi ki?

Delilah: Elbette öyle.

Ben: Peki tanımı nedir?

Delilah: Temelde, başkaları (yani sen) sinir bozucu davrandığında, birinin boğazının derinliklerinden çıkardığı sinirli bir homurtu sesidir!!!!

Onun küstahlığını sevdiğim için dudaklarım gülümser. İddiasını daha da doğrulamak için bir şey kopyalayıp yapıştırır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Delilah: Britannica Sözlüğü'nde UGH'nin tanımı. gayri resmi — bir şeyden rahatsız, tiksinmiş veya üzgün olduğunu göstermek için kullanılır.

.

Ben: Sinirli, tiksinmiş veya üzgün olması gereken ben değil miyim? Sonuçta sahte bir ilişkiye bulaşan benim.

Delilah: Biliyorum ve seni benim karışıklığıma bulaştırdığım için üzgünüm.

*İç çekiş. Sileceğim, geçici sahte erkek arkadaşım olarak bu kadar sinirli birini seçtiğim için benim hatam.

Bu durumdan rahatsız olmama rağmen, cevabına eklediği sevimli iç çekişe gülümsediğimi fark ettim.

Ben: Neden sahte bir erkek arkadaş arıyorsun? Çirkin sayılmazsın.

Delilah: Vay canına, teşekkürler. Belki de bu yüzden bekarsın, Bay Prescott. İltifatlarında biraz çalışman lazım.

Kahkahayı bastım.

Ben: Bekar olmayı kendim seçtim, Bayan St. James.

Delilah: Ben değilim. Ben bekârım çünkü nişanlım alçak, pis, aldatan bir pislik!!!

Ben: Bunu duyduğuma üzüldüm.

Delilah: Anlatın bana.

Ben: Bu konuda fikrimi sorarsan, bence onsuz daha iyi olursun. İkiniz evlenmeden önce bu beladan kurtulduğuna şükret.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Delilah: Dün evlenmemiz gerekiyordu, ama
o şimdi tropikal bir adada oturmuş, güneşin tadını çıkarıyor, sahilde kokteyl içip kız kardeşimle balayımızı yaşıyor. Onun köpekbalığı tarafından yenmesini dilersem çok kötü mü olur?

Kız kardeşi mi? Lanet olsun. Şimdi her şey anlaşıldı.

Ben: Üzgünüm, Delilah. Sana yaptıkları çok kötü bir şey. Köpek balığına hayır, o bunu hak ediyor. Umarım acı çekerek ölür.

Sertleşmiş kalbim ona acıyor. Nasıl hissettiğini ancak tahmin edebilirim. Babam, annemi kendisinin yarı yaşında bir kadın için terk ettiğinde annem yıkılmıştı, ama ben boşanmanın ardından babamın şirketini devralarak onun intikamını aldım. Ama bu Delilah'ın kız kardeşi... onun kanından kanı. Bu bambaşka bir ihanet.

Delilah: *İç çekiş. Nazik sözlerin için teşekkür ederim. Çok tatlısın. Kız kardeşimin sana gizlice aşık olmasına şaşmamalı. Tekrar özür dilerim. Hemen statümü kaldıracağım.

Ben: Kız kardeşini tanıyor muyum?

Delilah: Senin şirketinde iki aylık staj yaptı. O zamandan beri sana hayran. Hatta yatağının yanında bir dergiden kesip çerçevelettiğin bir fotoğrafın var. Acınası, değil mi? Aptalca bir şekilde, üniversiteden mezun olduktan sonra Prescott Enterprises'ta tam zamanlı
bir iş bulmayı umuyor. Onu tanıyan biri olarak, seni baştan çıkarmayı planladığından eminim.

Ben: O eski sevgilinle çıkmıyor mu?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Delilah: Bu onun için engel olmaz. Seni pek tanımıyorum ama bir işin olması Kayne'den çok daha iyi bir adım olur. O hayatında bir gün bile çalışmamış
bir gün bile çalışmamış.

Gerçekten iyi bir parti gibi görünüyor.

Ben: Ne olursa olsun, o zaman da zamanını boşa harcamış olur; ben çalışanlarımla arkadaşlık kurmam. Asla.

Babam gibi değilim.

Delilah: Yine de elinden geleni yapardı. Abigail St. James'in istediği bir şeyin önünde hiçbir engel yoktur... kız kardeşinin nişanlısı bile. O acımasızdır.

Ben: Adını not alıp İK'ya ileteceğim, böylece bir daha böyle bir şey olmaz.

Delilah: Ruhumun derinliklerinde, küçük bir parçam bunu duyduğuma seviniyor. Bu beni kötü bir kardeş yapar mı?

Ben: Bence kardeşinin sana yaptıkları bundan daha önemli, bu yüzden kendini kötü hissetme.

Delilah: Onu kızdırmak için seni seçtim... çok çocukça, biliyorum. Seni bu işe karıştırmak ve oyunumda piyon olarak kullanmak yanlıştı, Bay Prescott.

Ben: Tek nedeni bu mu?

Delilah: Alınma ama sen benim tipim değilsin.

Bu yorum egomu incitmesi gerekirken, hiç alınmadım. Söylediği şey hoşuma gitti. Dürüstlüğü çok ferahlatıcı.

Ben: Biliyor musun Delilah, durumu olduğu gibi bırak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cevabım ani bir tepki, ama bu kadın o ikisinin ona yaptıklarının bir şekilde intikamını hak ediyor.



Delilah: Gerçekten mi?



Ben: Evet, gerçekten. Ne zararı olabilir ki?

Uykulu bir tepki ya da sadece aptallık deyin, ama o sözleri pişman olacağımı hissettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 2

Delilah

Kız kardeşimin Facebook gönderisine bir kez daha göz atıyorum, resimleri hızla geçiyorum çünkü açıkça kendime işkence etmekten hoşlanıyorum.

Onları birlikte görmek midemi bulandırıyor ve gözyaşlarım tekrar akmaya başlıyor. Sanki yaptıkları yetmezmiş gibi, bunu benim göreceğimi çok iyi bilmesine rağmen tüm sayfasında sergileme ihtiyacı, zaten kırılgan olan kalbime bir darbe daha vuruyor.

Bir fotoğrafta, Kayne'nin kucağında oturuyor, onun büyük elleri bikiniyle kaplı dolgun göğüslerini sıkıca kavrıyor. Onlar benim ailemin mezuniyet hediyesiydi. Onun isteği üzerine, eklemeliyim.

Liseyi bitirdiğimde on yıllık bir Mazda aldım, ama şikayet etmiyorum. Yeni göğüslerden daha ucuz ve çok daha pratikti.

Ailem hiç de zengin değil, bu yüzden minnettardım. Araba bana çok iyi hizmet etti ve çoğu zaman beni A noktasından B noktasına götürdü. Ancak şu anda, sınırlı maddi imkanlarım nedeniyle, kayıtlı değil ve garajda duruyor. Ama tekrar para biriktirir biriktirmez, onu tekrar yola çıkaracağım.

Aynı evde büyümüş olsak da, Abigail ve ben iki farklı dünyadan geliyoruz ve ona bağlanmak için sayısız girişimde bulunmama rağmen hiç yakınlaşamadık. Bununla birlikte, ondan böyle bir şey beklemiyordum. Hala onun yaptığını kafamda oturtmaya çalışıyorum.

O, benim kendime inandırdığımdan bile daha soğuk kalpli ve hesapçı birisi. İstediği her erkeği elde edebilir, ama doğal olarak benimkini tercih ediyor.

Kayne de bu olayda masum değil. O pis, çürümüş bir yılan. Dört yıl boyunca birlikte olduğumuz süre boyunca sürekli kız kardeşimin ne kadar kaltak olduğunu söylüyordu, ama sanırım bu onu ona asılmaktan alıkoymaya yetmedi.

Hıçkırarak, pijama üstümün kolunu kullanarak gözlerimden yaşları silerken, Facebook'tan çıkmaya çalışırken - hesabımı silmeyi ciddi olarak düşünürken - bir arkadaşlık isteği bildirimi alıyorum.

"Tanrım, lütfen Spencer Prescott olmasın," diye karanlığa fısıldıyorum. O adamın önünde kendimi zaten küçük düşürmüştüm.

O saçma statüyü paylaşmak gibi mantıksız bir karar verirken, denklemde düşünmeyi ihmal ettiğim tek kişi oydu. Tek bir amacım vardı, o da kız kardeşimi kıskandırmaktı.

Çekinerek isteğe tıklıyorum, ama korkumdan çok daha kötü bir şey buluyorum... Mesaj ondan değil, Eloise Prescott'tan... annesinden.

Kendimi şiddetle yatağa atıp yastığı alıp yüzümü kapattım ve kumaşa bağırmaya başladım. Ailem hala uyuyordu ve onları uyandırmak son istediğim şeydi. Bana sadece bunu unutmamı, hayatıma devam etmemi ve kız kardeşimin mutlu olmasına izin vermemi söyleyeceklerdi.

Lanet olası nişanlımla!

Bir zamanlar bu aile birliğini çok değer verirdim, ama şimdi bu çılgınlığın bir parçası olmak istediğimi bile sorgulamaya başladım.

Evet, kız kardeşim manipülatif bir C U Next Tuesday ve benim gibi, ailem de yıllardır onun manipülasyonuna ve şartlandırmasına maruz kaldı, ama hadi ama, ağlayacak bir omuz nerede... lanet olası destek grubum nerede?

Mutfak masasında oturup ağlayabilmeli, çığlık atabilmeli ve bir kadeh şarapla kendimi boğabilmeliydim - ya da yirmi kadehle - annem beni teselli ederken, babam bahçedeki kulübesine gidip dirgeninin dişlerini bilemeliydim.

İlk eve geldiğimde ağlayarak ve perişan haldeyken pek memnun olmadılar, ama şeytanın kendisiyle konuştuktan sonra,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olayın iki tarafını da görebildiklerini söylediler. Dalga mı geçiyorsunuz? En büyük kızınız nişanlısını çalan, değersiz, pis bir fahişe. Hikayenin sonu.

Kayne'nin ailesi de pek farklı değildi. Tek çocukları onların gözünde hiç hata yapmazdı ve bana *"Seninle mutlu değildi herhalde, Delilah. Mutlu olsaydı başka birini aramazdı."* diyecek kadar yüzsüzlük ettiler. Oğulları zina yaparken, onların İncil'e bağlı değerleri neredeydi?

Geçen ay cehennem gibiydi. Sanki başka bir evrende yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Bir zamanlar sevdiğim herkesin birdenbire düşmanım olduğu bir evrende.

Adil olmak gerekirse, kız kardeşim Kayne'e gözünü diktiğinde, onun hiç şansı yoktu. Abigail St. James bir şey istediğinde, onu alır.

Burada masum olan benim, en kötü şekilde haksızlığa uğrayan kişi benim, ama sorunlu olan benmişim gibi hissediyorum. Ruhumun en derinlerinde, kötü adamın ben olmadığımı biliyorum. Neden benim için en önemli insanlar bunu göremiyor?

Bir nefes verip, doğrulup tekrar ekranıma baktım. Bayan Prescott ile yüzleşme zamanı gelmişti. Bu sorunu ne kadar çabuk halledersem, o kadar çabuk geride bırakıp hayatıma devam edebilirim.

Günün daha kötüye gidebileceği yok, değil mi?

Yarım saat önce siyah limuzinle beni alan şoföre yan gözle bakarak, ellerim titreyerek onun peşinden şehir merkezindeki lüks restorana giriyorum. Ne düşünüyordum ki? Buna nasıl razı oldum? Burada olmak, zaten karmaşık olan durumu daha da karmaşık hale getirebilir, ama Spencer'ın annesiyle Messenger üzerinden yaptığım kısa sohbette, Eloise Prescott'un çok ikna edici olabileceğini çabucak anladım.

Beni buraya incelemeye mi getirdi? Gerçeği öğrenince beni azarlayacak mı? Yüz yüze konuşmak yerine klavye aracılığıyla itiraf etmek benim için çok daha güvenli olurdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yüz yüze değil, klavye aracılığıyla itiraf etseydim.

"Bayan Prescott," şoför, restoranın arka tarafındaki özel masalardan birinin önünde durarak, "İstediğiniz gibi Bayan St. James'i aldım," dedi.

"Teşekkürler, Jamison."

Şu anda korkak gibi şoförünün arkasına saklandığım için kadını henüz görmedim.

Şoför bir adım yana çekilip saklandığım yeri ortaya çıkarınca, boğazım düğümlenir. Alt dudağımı ısırıyorum ve gözlerim, farlara yakalanmış bir geyik gibi kocaman açılmış durumda.

Eloise Prescott hiç de hayal ettiğim gibi değil. Dürüst olmak gerekirse, onunla ilgili hiçbir şey hayal etmemiştim... belki de neden bizimle tanışmak için bu kadar ısrarcı olduğunu hariç.

Yine de kusursuz cildi ve şık kısa saçlarıyla çok güzel. Saçları o kadar parlak ki ışık altında ışıldıyor. Oğluna bakmak, onun en iyi genlerden yaratıldığını anlamak için yeterli, ama yetişkin bir adamın annesi olduğunu düşünürsek, bu kadar genç görünmesine şaşırıyorum. Oğlunun ablası olarak geçebilir.

Estetik ameliyat mı yaptırdı? Büyük olasılıkla. Parası yetmez de ne? Kendisine şoförlü araba tutuyor, Michelin yıldızlı restoranlarda brunch yapıyor. Spencer hakkında çok az şey biliyorum ama o bir milyarder.

Jamison gelmeden önce babamdan yüz dolar borç almak zorunda kaldım... Umarım bu, hesabımın payını karşılamaya yeter.

Gözlerimiz buluştuğu anda Eloise Prescott ayağa kalktı. "Delilah, tatlım, gelmene çok sevindim."

Bir adım öne çıkarak omuzlarımı tuttu ve her iki yanağıma da havada bir öpücük kondurdu. "Tanıştığımıza çok memnun oldum, Bayan Prescott," dedim.

Geri çekildiğinde, elini sarışın saçlarımın uzunluğu boyunca nazikçe gezdirdi. "Gerçek hayatta daha da güzelsin. Oğlumun zevki çok iyi, ikiniz bana en güzel torunları vereceksiniz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Torunlar!

Bu düşündüğümden çok daha kötü ve bu sözler beni ayaklarımın üzerinde sallandırıyor. Gözlerindeki ışıltı ve dudaklarında beliren içten gülümseme, sözlerini doğruluyor gibi... Bu sözler şimdi midemin dibinde ağır bir kurşun gibi duruyor. Gerçeği söylediğimde onu hayal kırıklığına uğratacağım için kendimden nefret ediyorum.

"Yıllardır ona yerleşmesi için ısrar ediyorum, bu yüzden bu birleşmeden çok heyecanlandığımı söylemek yetersiz kalır. Çok fazla çalışıyor, değil mi?"

Cevap vermek yerine yüzümü buruşturuyorum çünkü oğlunun ne yaptığını ve ne yapmadığını hiç bilmiyorum. Abagail akşam yemeğinde Spencer Prescott hakkında konuşup durduğunda, onu dinlemiyordum.

Bu zavallı kadını mahvedecek ve kendimi çok kötü hissedeceğim çünkü o çok sevimli birine benziyor. Kendimi soktuğum bu aptalca çukur her saniye daha da derinleşiyor.

Bayan Prescott bir adım geri çekilip karşısındaki koltuğu işaret ediyor. "Otur, canım."

Dediğini yapıyorum ama bunu gereğinden fazla uzatmak niyetinde değilim. O, oğlunun gelecekteki bebeğinin annesiyle yemek yediğini sanıyor ve şimdi kusmak istiyorum.

"Ne içersiniz?" diye soruyor ve garsona işaret ediyor.

Sert içki sipariş etmek için çok mu erken?

"Sipariş vermeden önce beni dinlemelisin. Burada neler olduğunu anlattığımda benimle yemek paylaşmak istemeyebilirsin."

"Saçmalık," dedi elini sallayarak ve parmağını süsleyen devasa elmas, saçları gibi parıldadı. "Yalnız yemekten nefret ederim, bu yüzden eşlik ettiğiniz için minnettarım."

"Hiçbiri düşündüğünüz gibi değil, Bayan Prescott."

"Bana Eloise de, lütfen... Bayan Prescott çok resmi geliyor, artık neredeyse aileyiz," der ve masanın üzerinden uzanarak mükemmel manikürlü elini benimkinin üzerine koyar. "Sana bir içki sipariş edelim, sonra konuşuruz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Garson içecek siparişimi almak için masamıza yaklaştığında, basit bir bardak su istemiştim... Hatta musluktan olmasını bile belirtmiştim. Himalaya Dağları'nın yükseklerinde doğal bir kaynaktan elle toplanmış, köpüklü, filtrelenmiş veya arıtılmış su gibi süslü bir şey istemiyordum. Sadece yüz dolarım vardı ve hepsini içeceğime harcamayacaktım.

Tabii ki Eloise elini tekrar sallayarak araya girdi ve kısa bir *"Saçmalama, ona da benim içtiğimden bir bardak getir"* dedi. Bu içecek, benim kısıtlı bütçemin karşılayamayacağı bir Şampanya Mimosa'ydı.

O anda, bu çok aşağılayıcı ve garip karşılaşmanın ardından, brunch'ın kendi payımı ödemek için bulaşıkları yıkamak üzere geride kalacağımı kabullendim.

Eloise'in benim gelmeden önce yemeği sipariş ettiğini öğrenince bu duygu daha da güçlendi. Benim neyi sevip neyi sevmediğimi bilmediği için birkaç yemek sipariş etmişti.

Her yemek masanın ortasına konarken ayrıntılı bir şekilde anlatıldı.

Yarra Valley gökkuşağı alabalığı havyarı, avokado, kosho püresi ve ekşi krema ile kızarmış nori üzerinde servis edildi.

Hiramasa kral balığı, warrigal yeşil köri, asılı yoğurt, limon mersin yağı ve kızarmış köri yaprağı ile servis edildi.

Kabak ve miso kreması, turşu muntries ve soya kavrulmuş pepitas, nohut tartında servis edildi.

Kızarmış ördek nduja, tatlı mısır kreması, tarhun mayonezi ve güneş çiçeği.

Simon Doolin North Star unundan yapılan brioche tarzı ekşi mayalı ekmek, 48 saat mayalanmış, ekşi yoğurttan üretilmiş tereyağı ile servis edilir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve üzerine Tazmanya'dan gelen yerli biber ve Olsen'in deniz tuzu serpilmiş.

Her birine şüpheyle baktım ve içimden, yılın geri kalanını öğle yemeği borcumu ödemekle geçireceğimi düşündüm.

Hepsi çok güzel servis edilmişti ve yemek için fazla güzel görünüyordu, ama dürüst olmak gerekirse, hiçbiri bana çekici gelmedi. Malzemelerin yarısını bile bilmiyordum. Spagetti Bolognese, tavuk veya biftek yemekleri, patates püresi ve sebze eşliğinde ve ara sıra bir kase çorba gibi daha basit yemeklerle büyümüş bir işçi ailesinde büyümüştüm.

Buna rağmen, kibar davranmaya özen gösterdim ve garsonun önüme koyduğu zarif porselen tabakta bulunan her bir lokmayı yedim. Şaşırtıcı bir şekilde, hepsi çok lezzetliydi. Yemeğin parasını ödemek için ilk çocuğumu bu lüks restorana vermek zorunda kalabileceğimi düşününce, en azından yemeğin lezzetli olmasına sevindim.

Brunch randevumuzun yemek kısmını olabildiğince uzattım, ama farkına varmadan, korktuğum an gelmişti.

Eloise, beyaz keten peçeteyle ağzının kenarlarını ustaca sildikten sonra, "Şimdi, canım, bana ne söylemek istiyordun?" dedi.

Her iki elim de kucağıma doğru kayarken koltuğumda kıpır kıpır oturuyordum. Ne kadar gergin olsam da omuzlarımı düzelttim, çenemi kaldırdım ve ağzımdan pat diye çıkıverdi. "Oğlunuzla çıkmıyorum. O durumu, nişanlımı çaldığı için kız kardeşime öç almak için yazdım." O yüzünü buruşturunca başımı eğdim. "Çok üzgünüm," diye fısıldadım. "O, benim balayım olması gereken günde ikisinin fotoğraflarını paylaşınca, ben de düşünmeden hareket ettim."

"Tatlım," dedi, elini tekrar benimkinin üzerine koyarak. "İnan bana, anlıyorum. Kocam beni Spencer'dan birkaç yaş küçük bir kadın için terk etti. İlk başta yıkılmıştım, ama sonra acımı başka yöne yöneltmeyi öğrendim."

"Nereye?"

"İntikam."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerim hafifçe açılır. "İntikamını aldın mı?"

Yüzünde sinsi bir gülümseme belirdiğinde, intikamını aldığını anladım. "Kocam her zaman Spencer'ın aile işine girmesini istemişti, ama o bu işe pek ilgi duymuyordu. Babası ona karşı her zaman sert davranırdı, bu yüzden büyürken sık sık çatışırlardı.

“Spencer üniversitedeyken, babası anlaşmayı daha cazip hale getirmek için ona şirketin yüzde yirmi beşini teklif etti. İşe yaradı. Bundan memnun oldum çünkü bu onun soyuydu, bu yüzden işi en başından öğrenmesi gerekiyordu. Ne de olsa bir gün hepsi onun olacaktı.

“Spencer orada çalışmayı seviyordu, ama babasının yanında çalışmayı sevmiyordu. Babası çok acımasız olabiliyordu ve oğlumuzun vizyon sahibi ve ondan daha zeki olmasını sevmiyordu. Herkesin önünde sürekli onu küçük düşürüyordu. Zavallı çocuk yıllarca buna katlandı, ta ki sonunda dayanamayıp ayrılmaya karar verdi. O sıralarda babası da beni terk edip, sonunda onun çocuk gelini olacak kadınla evlendi. Ruhu şad olsun.”

“Aman Tanrım! Yeniden evlendi, sonra öldü mü?”

Eloise başını geriye atıp güldü. “Sen çok tatlısın Delilah. Ne yazık ki hayır, o orospu çocuğu hala yaşıyor ama benim için öldü.”

“Anlıyorum.”

"Para ve güç o adam için her şey demekti," diye devam ediyor, elmaslarla kaplı elini havada sallayarak. "Bu yüzden, ondan hiçbir şeye ihtiyacım olmamasına rağmen - kendi param bol - onu en çok acıtacak yerden vurdum... cebinden. Her şeyin yarısını aldım, hala sahip olduğu şirketin yüzde 37,5'ini de dahil, sonra hisselerimi Spencer'a bir dolara sattım. Eski kocam ve beceriksiz avukatı geçişi engellemek için çok uğraştılar ama sonunda biz kazandık. Oğlum, belgeler imzalandığı gün CEO olarak göreve başladı. Zaten o pozisyon için daha uygun biriydi. Şirket şu anda rekor kârlar elde ediyor ve Spencer'ın yönetiminde büyük bir büyüme kaydetti. Babası değişimi nefret ederdi ama teknoloji her zaman ilerliyor ve ayak uydurmazsan geride kalırsın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

geride kaldı. Oğlum görevi devralana kadar şirketin gidişatı böyleydi.”

Gülümseyerek kadehimi kaldırıp onun kadehiyle çınlattım. "İntikam, soğuk servis edilen en lezzetli yemektir."

"Buna içelim," diye cevapladı utangaç bir gülümsemeyle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 3

Delilah

Eloise Prescott ile brunch randevumdan bu yana, geç öğle yemeğine uzayan, acı verici bir hafta geçti. Tüm zamanımı, biraz da yabancı olan birine içimi dökerek geçirdim ve o, garsona üçüncü tur mimosa ve biraz daha yemek sipariş etmek için işaret verdiğinde, ona sınırlı maddi durumumu anlatmıştım.

Bu onu güldürdü. *"Ben zenginim, tatlım,"* demişti.
"Bugün ben ısmarlıyorum."

Ayrılma vakti geldiğinde kaldırımda sarılmıştık ve bana yakında tekrar görüşeceğimize söz verdirmişti. Kabul ederek başımı sallamıştım ama onu tekrar görmeye niyetim yoktu. Şu anda hala Facebook arkadaşıyız ve ilişki durumumu değiştirmedim — Eloise, tanıştığımızdan beri bu durumu kalp emojisiyle beğeniyor — ama yarın balayından döndüğümde bunu silip hesabımı kapatmayı planlıyorum.

Nefret ve öfkeyi bırakıp hayatıma devam etmenin zamanı gelmişti. Eloise'in de dediği gibi, Abigail artık Kayne'in problemiydi. Bana bunu yapabilirlerse, muhtemelen birbirlerine de aynısını yaparlardı.

Acı ve ihanet hala çok taze ve canlıydı, ama bunun beni engellemesine izin vermemek için elimden geleni yapacaktım.

Keşke taşınıp yeni bir hayata başlayacak param olsaydı. Kız kardeşimle aynı çatı altında yaşamaya ve o pisliğin sürekli ziyarete gelmesine nasıl dayanacağım bilmiyorum. Kayne'nin annesi bir bakanın kızı, bu yüzden onların güçlü Hıristiyan değerleri evlilik öncesi birlikte yaşamaya kesinlikle karşı. İkisi

birlikte yaşamak şimdilik mümkün değil, tıpkı Kayne ve benim için olduğu gibi.

İşte buradayım, kalbi kırık, işsiz, parasız ve ideal olmaktan uzak bir durumda yaşıyorum. En azından Abigail ile aynı yatak odasını paylaşmıyoruz, böylece geceleri uyanık kalıp onu uykusunda öldürmenin yollarını düşünmek zorunda kalmıyorum.

Bir ay önce, kayınpederimin diş kliniğinin gülümseyen yüzüydüm. Resmim dükkanın vitrininde, web sitesinde, tüm broşürlerde ve kartvizitlerde yer alıyordu. Orada resepsiyonist olarak da çalışıyordum, ama hayatımın bu berbat haline geldiğinde, mazeretli izin aldım ve sonuç olarak kovuldum.

Aslında, o koşullarda orada çalışamazdım, ama yine de yaptıkları şey çok adiceydi.

O zamandan beri iş arıyorum, ama diş kliniğindeki işim şimdiye kadar çalıştığım tek iş. Referans olarak onları yazmak zorunda kaldım, ama geri aranmamamın sebebi bu mu acaba diye merak ediyorum. O pislikler benim hakkımda ne diyorlar kim bilir?

Yatak odamın kapısı çalınca düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Girin," diyorum.

Annem başını aralığından uzatıp gülümser. "Baban Abigail ve Kayne'i almak için havaalanına çıkmak üzere. Onunla gitmek ister misin?"

Neden bana bunu soruyor ki?

Yüzümü çevirip fısıldayarak "Hayır" diyorum.

Bu cevap onu odanın içine doğru çekerek yanıma, yatağın kenarına oturmasına neden olur. "Lilah," der, elini bacağıma koyarak. "Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum, ama bir ay oldu. Bunu kabul etmelisin."

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Gerçekten mi, anne?"

"Başına gelenler için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm, ama o kız kardeşini mutlu ediyor, Delilah."

"O da beni bir zamanlar mutlu etmişti," diye mırıldanıyorum. Bunun beni nasıl etkilediğini umursamıyor gibi olmaları canımı yakıyor. Abigail her zaman akıllı, güzel ve popüler olanıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birincisi, en başarılı olabilecek kişi. Onun gerçek yüzünü görebilen tek kişi ben miyim? Sahte, sığ ve bencil. "Becca teyze babamla kaçsa ne hissederdin?"

Sorumu duymazdan gelerek, bir nefes verip ayağa kalktı. "Bu akşam onlara hoş geldin yemeği hazırlıyorum, umarım sen de bize katılırsın."

O odadan çıkar çıkmaz, ağlamak mı, çığlık atmak mı, yoksa birine yumruk atmak mı istediğimi bilemedim. Bu karmaşa içinde kendimi çok yalnız hissettim, bu yüzden telefonumu aldım ve Messenger uygulamasını açtım. *İçimdeki öfkeyi dökmem lazım.* Artık güvenebileceğim arkadaşlarım yok, çünkü çoğu iki yüzlü, arkadan bıçaklayan pislikler. Hawaii'den kız kardeşimin paylaşımlarına yaptıkları yorumları gördüm. Tabii ki onlar benim ve Kayne'nin ortak arkadaşlarıydı, ama şimdi hangi tarafı seçtikleri çok açık. Büyüyen listeye eklenecek bir kayıp daha.

Ben: Annem az önce babamla birlikte Abigail ve Kayne'i havaalanından almaya gitmek isteyip istemediğimi sordu... İnanabiliyor musun?

Eloise'in cevap vermesini beklemiyorum, ama birkaç saniye sonra üç nokta görününce kalbim bir anda hızlanıyor.

Eloise: Oh, tatlım, çok yazık. Çok üzüldüm, Delilah.

Ben: *İç çekiyorum, biliyorum. Annem onlar için özel bir hoş geldin yemeği hazırlıyor ve benim de katılmamı istiyor.

Eloise: Onun annen olduğunu biliyorum ve uygunsuz konuşmamam gerekir, ama bu çok duyarsızca bir davranış.

Ben: Bana mı söylüyorsun? Onlarla yemek yemek istemiyorum.

Eloise: Kendini olduğundan daha güçlü göstermiyorsun, canım. Onların senden daha fazla bir şey almasına izin verme.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben: Yemeği, birini çatalla bıçaklayıp hapse girmeden atlatabileceğimden emin değilim. Onlar mutlu ailelermiş gibi davranırken
ailelermiş gibi davranıp bunun beni parçaladığını görmezden gelemem.

Eloise: Seni almaya şoförümü göndermemi ister misin? Birlikte bir yerde yemek yiyebiliriz.

Ben: Çok naziksin, ama haklısın. Bu duruma alışmam lazım çünkü yakın zamanda değişecek gibi görünmüyor.

Eloise: Akşam yemeği saat kaçta?

Ben: Genelde saat altıda yeriz. Neden sordun?

Eloise: Annene misafir geleceğini ve fazladan bir tabak hazırlamasını söyle.

Ben: Çok naziksin Eloise, ama senden bunu isteyemem.

Eloise: Ben sana bir şey yapmanı istemiyorum, kendim teklif ediyorum.

Ben: Bunu yapmak istediğinden emin misin?

Eloise: Yapmak istemediğim bir şey olsaydı, bu konuyu açmazdım. Aşağılanmış kadınlar birbirine destek olmalı. Ayrıca, senin bir müttefikine ihtiyacın var gibi görünüyor.

Boğazımda bir düğüm oluşur. Benim için böyle bir şey yapmayı teklif edeceğine inanamıyorum. Birbirimizi zar zor tanıyoruz. Olumlu tarafı, onun burada olması, oğluyla olan sahte ilişkimizi inandırıcı kılmaya çok yardımcı olacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Babamın arabasının garaja girdiğini duyunca, hızla kulaklıklarımı takıp yatağa uzandım. En son duymak istediğim şey, onların aşk dolu tatil hikayeleriydi.

Kusmak istiyorum.

Umarım benim paramla cennette güneş yanıkları o kadar kötü olmuştur ki, derileri yılanlar gibi dökülür.

Annem akşam yemeğine misafirim olacağı konusunda bilgilendirildi ve kim olduğunu sorduğunda omuz silktim. Gelmezse diye fazla bir şey söylemek istemiyorum.

Ruh halime göre birkaç tane olan moral verici şarkı listemi dinleyerek kendimi tamamen müziğe kaptırmışken, ayağıma bir dokunuş hissettim. Gözlerimi açtığımda, yatakımın ayak ucunda kendini beğenmiş bir ifadeyle duran Abigail'i gördüm. Dinlediğim şarkıyı duraklattım ve oturdum.

"Ne istiyorsun Abby... Eğer buraya sevinmek için geldiysen, ilgilenmiyorum."

"Bunu vermek için geldim," diyor ve Spencer'ın çerçeveli fotoğrafını bacağımın yanındaki yatağa atıyor. "Artık onunla birlikte olduğuna göre." Küçük, kindar bir kahkaha atıp dönerek kapıya doğru yürüdü. Çıkmadan önce durup ekledi: "Çok acınasısın, sanki Spencer Prescott gibi yakışıklı ve başarılı biri senin gibi aptal bir ezikle ilgilenir de."

Sözleri çok acı geldi, ama gözlerimin arkasında yanmaya başlayan yaşları zorlukla tutuyorum. Hayatımın büyük bir bölümünde bana "Aptal Delilah" diye seslendi, ona bir kez daha ağladığımı görerek zevk vermeyi kabul edemem.

Öne eğilip resim çerçevesini alıp aşağıya baktım. Onu ilk kez bu kadar net görüyorum. Bir konuda haklıydı, aramızdaki büyük yaş farkına rağmen, onun yakışıklı bir adam olduğunu kabul etmeliyim. Yanları kısa, üstleri uzun, kalın kahverengi saçları, parmaklarıyla taramış gibi mükemmel bir şekilde dağınıktı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama ona çok yakışıyor. Uzun, simsiyah kirpiklerle çevrili, yatak odası bakışları, sütlü çikolata renginde.

"Ugh," diye inleyerek çerçeveyi yatağın üzerine bıraktım. Annem haklı; o benim gibi bir ezik için fazla yakışıklı.

Saat altı nihayet geldiğinde, isteksizce odamdan çıkıyorum. Kız kardeşim ve Kayne'i mutfak masasında babamla otururken buluyorum, annem ise ocakta bir şeyler karıştırıyor.

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ama onları görmezden gelerek doğrudan buzdolabına gidip kendime bir kadeh şarap dolduruyorum. *Buna ihtiyacım var.* Onların yargılayıcı bakışları olmasa, şişeyi başıma dikip içerdim.

"Ne zaman bize katılacaksın diye merak ediyordum," diyor annem, omzunun üzerinden bana bakarak. "Konuğun ne zaman geliyor?"

"Ne misafiri?" diye soruyor Abigail.

"Yakında gelirler," diye cevap vererek anneme bakıyorum. "Kim geldi?" diye tekrarlıyor Abigail. Yine onu görmezden geliyorum. "Spencer Prescott olacağını sanmıyorum," diye ekledi, sırtlan gibi kıkırdayarak. "Kim?" diye sordu Kayne.

Gözlerim kısa bir an ona kayar ve ne kadar yakışıklı olduğunu hatırlayınca keskin bir nefes almak zorunda kalırım. Tropikal tatilinden dolayı teni güneşten bronzlaşmış, koyu sarı saçlarının uçları birkaç ton daha açık görünüyor. Umarım o pislik, benim sürtük kız kardeşimle ücretsiz tatilinin tadını çıkarmıştır.

Delici yeşil gözleri beni delip geçiyor. Eskiden kendimi kaybettiğim gözler. Beni incelerken alnında hafif bir kırışıklık var.

Neden?

Kim bilir.

Daha da önemlisi, kimin umurunda.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Merak etme, bebeğim," der Abigail, elini onun elinin üzerine koyarak parmaklarını birbirine dolayarak. Ben arkanı dönüp bir şarap kadehini alıp ağzına kadar dolduruyorum. "Onun sahte erkek arkadaşı. Beni kıskandırmak için birlikteymiş gibi davranan biri."

O tam bir kaltak!

"Abby," diye azarladı annem.

"Ama doğru," diye mırıldanıyor.

Neyse ki sırtım onlara dönük, çünkü yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Kadehimden büyük bir yudum alıp tekrar dolduruyorum. Bu geceyi atlatmak için bütün şişeyi içmem gerekecek.

Kapı zili çalarken aşağılanmış hissimi içime atıyorum. *Kahretsin.* Eloise geldi. Geleceğini söylemişti ama gelmeyeceğini düşünmüştüm.

"Arkadaşın gelmiş olmalı," diyor annem tatlı bir sesle, elindeki kaşığı bırakıp elini omzuma koyuyor. Sanırım bana sempatiyle hafifçe sıkıyor. Bunun için biraz geç kaldılar. Eğer ailem beni biraz olsun önemseseydi, beni bu saçmalığa maruz bırakmazlardı.

Başımı geriye eğip, bira içen bir Neandertal gibi bardağımın içindekileri boşaltıp tezgaha sertçe vuruyorum.

Sıkı yumruğumu ağzıma kapatarak hanımefendiye yakışmayacak bir geğirme sesini bastırdıktan sonra mutfaktan çıkıp koridordan ön kapıya doğru yürüdüm.

Boğazımı temizleyip ellerimle saçlarımı düzelttikten sonra kapı koluna uzanıyorum, ama kapı açıldığında karşıma çıkan kişiye hiç hazırlıklı değilim.

Eloise değil.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 4

Spencer

Bir elinde bir demet gül, diğer elinde bir şişe şampanya ile bir yabancının kapısında dururken kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. Bu benim yapacağım bir şey değil. *Asla*. Ama buraya nasıl geldiğimi anlatabilirim... annemin gözyaşları, bir kova dolusu gözyaşı. En iyi zamanlarımda bile duygusal kadınlarla pek iyi geçinemem, özellikle de bana hayat veren kadınla. İkimizden daha iyi ebeveyn olduğu için ona karşı her zaman bir zaafım olacak. Son yıllarda, özellikle boşandığımızdan beri cehennemi yaşadı.

Biliyor musun, benim bir zaafım daha var? Zayıflar. Annem, Delilah St. James'in geçmişini
—ki bunu benim haberim olmadan uzun bir öğle yemeğinde öğrenmişti— yine ona acımaya başladım. Acımasız bir iş adamı olabilirim, ama zor durumdaki kadınlar benim zayıf noktamdır. Annemin gözyaşlarını da bu karmaşaya ekleyince, açıkçası hiç şansım kalmadı.

Bu gece buraya gelmek ister miydim? Hayatta olmaz, ama işte buradayım, onun kötü kız kardeşi ve Delilah'ın nişanlısı olan o pis suratın önünde bir gösteri yapmak üzereyim.

Kapıdan bana gözlerini kırpmadan bakarken onu bir an için içime çekiyorum. Genç, benim için çok genç, en fazla yirmili yaşların başında, ama kesin olan bir şey var, Facebook'taki fotoğrafları ona yakışmıyor. Nefes kesici. Günahkar bir şekilde... ceylan gözlü ve taze yüzlü.

Ve muhtemelen reşit değil, Prescott, diye kendime hatırlatıyorum. Lanet olsun, gelmemeliydim.

Gözlerim yüzünden vücudunun her yerine kayıyor. Uzun saçları başının üstünde dağınık bir topuz haline getirilmiş ve üzerine bol kesim siyah bir kapüşonlu sweatshirt giymiş, bununla birlikte dizlerinde yırtıklar olan dar ve soluk renkli bir kot pantolon giyiyor. Ayakları çıplak ve tırnakları parlak pembeye boyanmış. Sadece yaşına uygun görünmekle kalmıyor, beni etkilemek için hiçbir çaba sarf etmemesi de hoşuma gidiyor. "Aman Tanrım, Bay Prescott," diye fısıldayarak bana doğru bir adım atıyor siyah kaşmir süveterimin kolunu tutarak fısıldadı. Açıkça paniklemişti ve güzel mavi gözleri tabak kadar büyüdüğünde, eğlencemi gizlemek için dudaklarımı kıvırmak zorunda kaldım. "Anneni bekliyordum."

Tabii ki bekliyordu, annem bunu söylemeyi unutmuştu. Beni oyuna getirdi ve ben de o oyuna kanıp, oltasına takıldım.

Geriye dönüp bakınca, özellikle de benimle birlikte getirdiğim şarap şişesini ve çiçekleri sihirli bir şekilde ortaya çıkardığında, daha iyi anlamalıydım. Savunmam olarak, ağlamaktan kaçmakla meşguldüm. O, mesleğini yanlış seçmiş, harika bir aktris olabilirdi.

Gözümün ucuyla bir hareket görüyorum. Delilah'ın kız kardeşi olduğunu tahmin ettiğim bir kadın, aynı derecede şok olmuş bir ifadeyle salonun sonunda duruyor. Yapabileceğim tek şeyi yapmak zorundayım. Soğuk şampanya şişesini çiçekleri tutan kolumun altına sıkıştırıp, boş elimle sahte kız arkadaşımın minik belini sararak onu kendime çekiyorum.

"Kız kardeşin izliyor," diye fısıldadım boynunun kıvrımına ve lanet olsun, kokusu muhteşemdi. Tatlılık ve masumiyet gibi. "Ve bu oyunu sürdürmek istiyorsak bana Spencer demelisin." O küçük bir çığlık attığında, gülümsememi tutamadım. Onu bırakıp çiçekleri uzattım. "Bunlar senin için tatlım."

"Bay Prescott," diye bağırıyor kötü sarışın, bize doğru koşarak. Kız kardeşi gibi değil, hayal gücüne pek yer bırakmayan bir kıyafet giymiş. Göğüsleri büyük; elbisesinden neredeyse taşıyorlar - bakmıyorum, ama fark etmemek imkansız. Saçları açık ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, yüzü makyajla kaplı. Güzel. Bazıları ona "güzeller güzeli" bile diyebilir, ama ben Delilah'ı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

'yi tercih ederim. Kadınlarımı daha doğal ve daha az hesapçı severim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Belli değil mi? Kız arkadaşımı görmeye geldim." Delilah'a bakıp, kolumu omzuna atarak ona koruyucu bir şekilde yanıma çekip göz kırptım. Yanaklarında beliren kızarıklığı kaçırmadım.

"Kız arkadaşın mı?" diye çığlık atıyor kız kardeşi.

"Delilah sana çıkıyoruz demedi mi?"

"Hayır," diyor kız kardeşi kaşlarını çatarak. "Ciddi olamazsın... *Onunla* gerçekten çıkıyor musun?"

"Çok ciddiyim," diye homurdandım. "Bir bakışta aşık oldum," diye Yalan söylüyorum.

Gözlerim gözlerim geriye geri Delilah Delilah ve o artık artık görünmüyor

travma geçirmiş ya da utanmış ... bana gülümsüyor ve ne kadar güzel bir gülümseme.

Bu, hayatımın en garip anlarından biri olmalı. Ama rahatsız olan tek kişi ben değilim. Delilah, akşam yemeğinin çoğunu başını eğik, tabağındaki yemeği itip kakarak geçirdi.

Kötü kalpli kız kardeşi resmen mutsuz görünüyor ve pis suratlı eski sevgilisi de tüm akşam Delilah'a özlem dolu bakışlar atıp bana bıçak gibi bakışlar gönderiyor. Hala, Delilah'ın ebeveynlerinin bu iki pisliğe hoş geldin yemeği vermekle iyi bir fikir yaptıklarını düşünmelerini anlayamıyorum. Yaraya tuz basmak gibi bir şey bu. En küçük kızlarını böyle bir şeye maruz bıraktıkları için kendilerinden utanmalılar.

Onlarla yemek paylaşmak yetmezmiş gibi, babası da en büyük kızına tatilleri ve çift olarak gelecek planları hakkında sorular sorup duruyor. Açıkçası, tüm bunları oldukça patavatsız buluyorum. Bu insanların duyarsızlığı yüzünden onlara bağırmak istiyorum, ama Delilah'ın hatırı için dilimi tutuyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Peki, ne iş yapıyorsun, Spencer?" diye soruyor Bayan St. James.

"Kendi şirketimi yönetiyorum," diye cevaplıyorum.

"Ne tür bir şirket?" diye araya giriyor Bay St. James.

"Geçen yıl Prescott Enterprises'ta staj yaptığımı hatırlıyor musun, baba?" diyor kötü kalpli kız kardeş. "Orası Spencer'ın şirketi."

"İki kızımı da tanıyor musun?"

"Abigail'i hiç hatırlamıyorum," diyorum dürüstçe.

"Bir keresinde binanın lobisinde yanından geçtim," diyor. "Şirketinde staj yapmaktan ne kadar keyif aldığımı söylemiştim."

"Hmm," diye mırıldandım, boş elimi çenemin üzerinde ovuşturarak. "O karşılaşmayı hatırladığımı söyleyemem, ama benim için çalışan üç yüzden fazla kişi var, Bayan St. James, ve sürekli stajyerler geliyor gidiyor. Her etkileşimi hatırlamam imkansız."

Bu kez Abigail'in yüzü düştü ve Delilah başını kaldırıp bu gece ilk kez yukarı baktı.

"Büyük bir şirketin sahibisiniz ve benim en küçük kızımla çıkıyorsunuz?" diye sorar Bay St. James, ama bu bir sorudan çok bir suçlama gibi çıkar ve bu da beni daha da sinirlendirir.

Delilah'ın omuzlarının çöktüğünü göz ucuyla fark ettim, bu yüzden elimi masanın altına kaydırıp dizine koydum ve hafifçe sıktım.

"Bunu inanması zormuş gibi söylüyorsunuz." Sözlerim beklediğimden daha agresif çıkıyor, ama bu adamdan hoşlanmadığımı çoktan anlamışım. En küçük kızına olan saygısızlığı çok açık.

"İkiniz nasıl tanıştınız?" Delilah'ın annesi soruyor.

"Şirketimde bir pozisyon için onunla görüşme yaptım,"

yalan söylüyorum.

Annem, o pisliğin babasının ayrıldıktan sonra onu diş kliniğinden kovduğunu söyledi, bu haksız işten çıkarma gerekçesi gibi geliyor, fırsatını bulduğumda Delilah ile bunu konuşacağım.

Delilah'ın başı benim yönüme doğru dönüyor ve o lanet olası ceylan gözleri bana neredeyse yalvarırcasına bakıyor. Dizini tekrar sıkarak sakin olmasını işaret ediyorum. Onun arkasındayım ve kimliğimizin açığa çıkmasına neden olacak hiçbir şey yapmasını veya söylemesini istemiyorum.

Dürüstlüğümle her zaman gurur duymuşumdur ve son bir saatte hayatım boyunca söylediğim yalanlardan daha fazlasını söylediğime eminim, ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bu insanları yerlerine koymaktan keyif alıyorum.

"Onu gerçekten işe almayacaksın, değil mi?" diye bağırıyor Abigail. "Hiçbir nitelik yok onda."

Dikkatim pis suratlı adama kayıyor ve gözlerim kısılıyor çünkü eminim ki işini kaybetmesinin sebebi odur. "Son işinde resepsiyonistti, değil mi?"

"Evet, kovuldu," diyor kötü kalpli kız kardeş. "Haksız

yere," diyorum.

"Bir haftadan fazla ortadan kayboldu," diye homurdanıyor pislik surat. "Babamın bir işi var ve o onu zor durumda bıraktı."

"Kız kardeşi nişanlısıyla birlikte yaşamaya başladığını öğrendiğinde, mazeretli izin aldı. Onun durumunda olan herkes aynı şeyi yapardı."

Gözlerim ikisi arasında gidip geliyor ve bunun için bir cevapları olmadığını fark ediyorum. Bir tepki bekleyerek onlara bakıyorum, ama Delilah aniden ayağa kalkıp masadan ayrılınca şaşkınlık içinde kalıyorum. Onu üzmemiş olmayı umuyorum, ama bu söylenmesi gereken bir şeydi. Tüm bu adaletsizlik beni hayrete düşürüyor. Buraya sorun çıkarmaya gelmedim, ama burada oturup bu pisliklerin ona yaptıkları iğrenç muameleyi haklı çıkarmalarına izin vermeyeceğim.

Tepki verecek zaman bulamadan, pislik eski sevgilim yerinden kalkar. "Nereye gidiyorsun?" diye sızlanır Abigail.

"Bize biraz zaman verin," diye cevaplar.

Delilah'ın ardından odadan çıktığında ben de koltuğumdan kalkarım. Onun Delilah'a saygısızlık etmesine daha fazla seyirci kalmayacağım.

Onların gittiği yöne doğru ilerlerim ve onları ön odada bulurum. Delilah ona sırtını dönmüş ve omuzlarının titremesinden ağladığını anlayabiliyorum. Kendimi alçak gibi hissediyorum, ama o pislik herif Delilah'ın kolunu tuttuğunda pişmanlığım öfkeye dönüşür. Kız kardeşini becerdiğinde ona dokunma hakkını kaybetmişti.

"Li," diye fısıldadı. "Özür dilerim, tamam mı? Hiçbiri kasıtlı değildi."

İçimden alay ettim. Dalga mı geçiyor? Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Kaydı ve kazara kız kardeşinin vajinasına düştüğünü iddia etmeye kalkarsa, onu yumruklayacağım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Beni rahat bırak, Kayne," diye ağlayarak onun tutuşundan kurtulmaya çalışır.

"Çok çabuk unuttun. Son dört yıl senin için hiçbir şey ifade etmedi mi? O pislikten çok daha iyisini bulabilirsin."

Tamam, yeterince dinledim.

Onlara doğru bir adım atarım. "Senin gibi birinden bu laflar mı çıkıyor?" diye hırlarım. "Sen nişanlıyken başka birine yöneldin. Haklı olabilirsin, muhtemelen benden daha iyisini bulabilir, ama o senden çok daha fazlasını hak ediyor."

"Kendi işine bak," diye karşılık verir pislik. "Bu gece yeterince dinledim."

Bu aptala söylemek istediklerimin daha yarısını bile söylemedim.

"İşte burada yanılıyorsun. Bu benimle çok ilgili. O artık senin değil... artık *benim*," diye tehditkar bir şekilde homurdanarak göğsümü dürtüyorum. "Ve kız arkadaşımın elini bırakırsan sevinirim."

Bana kısa bir süre sertçe bakar, ama söylediklerimde ciddi olduğumu anlayan bir bakış attığımda... dediğimi yapar. *Korkak.*

"Siktir et," diye tükürerek, bir çocuk gibi odadan fırlayarak çıkar.

"Delilah," diyorum, ona doğru bir adım daha atarak. "Çok üzgünüm."

"Ne için?" diye soruyor, sonunda bana dönerek.

Gözlerinde gördüğüm üzüntü içimi parçalıyor. Öyle ki, aptalca bir şey yapmadan önce ellerimi koyu gri pantolonumun ceplerine sokmak zorunda kalıyorum... onu kucaklamak gibi.

"Her şey için," diye cevap veriyorum. "Senin için işleri daha da kötüleştireceğimi bilseydim, bu gece gelmezdim."

"Geldiğin için çok minnettarım."

"Öyle mi?"

"Evet, orada beni savundun! Sen... sen, bu şekilde hissettiğim için deli olmadığımı hissettiren ilk kişisin."

"Böyle hissetmeye hakkın var."

"Huh. Ben de öyle düşünmüştüm, ama herkes... ailem, onun ailesi...

"Şu ikisi," diyor, başını mutfağa doğru çevirerek, "hepsi benim bunu kabullenip kabul etmem gerektiğini düşünüyorlar. Düğünümden bir ay önce nişanlımın beni aldattığını öğrenmem yeterince kötüydü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daha önce öğrendim, ama kendi kanım canım... bunu kaldıramam."

"Bütün bu olay çok üzücü."

Omzunu kaldırıyor. "Burada önemsizmişim gibi davranılmaya alıştım sayılır, ama bu şimdiye kadar yaşadıklarımın en kötüsü."

"Neden sana bu kadar kötü davranıyorlar?"

“Kız kardeşim sürekli bana bir hata olduğumu hatırlatıyor. Babam tek çocuk istiyordu, bu yüzden annem bana hamile kaldığında hiç memnun olmadı.”

“Bu yine de mazeret olamaz.”

“Abigail bir keresinde bana, babamın ben doğduğumda beni evlatlık vermek istediğini, ama annemin buna razı olmadığını söylemişti. Sanırım o günden beri o kararın bedelini ödüyorum.”

“Buna inanıyor musun?”

Yine omuz silkiyor. "Mantıklı. Kız kardeşim her zaman altın çocuktu... en azından babamın gözünde. Annem de çoğu zaman babamı memnun etmek için ona uyuyor gibi geliyor bana. Babam şımarık bir tek çocuktu. Yıllar boyunca, istediğini alamadığında, en iyi şekilde öfke nöbeti olarak tanımlanabilecek davranışlar sergilediğini birçok kez gördüm. Belki de bu yüzden annem bu kadar uysal, barışı korumayı seviyor. Bazen ona karakteri olmadığı için kızıyorum, ama gerçekte ben de ondan çok farklı değilim. Aile dinamiklerim oldukça karışık."

"Bu... Ne diyeceğimi bilemiyorum," diyorum çünkü gerçekten olanları kafamda oturtmakta zorlanıyorum.

"Ne ise o. Kız kardeşimle aramız pek iyi değil, ama ona asla böyle bir şey yapmazdım. Erkek zevki bu kadar kötü olmasa bile."

"Hmm," diyorum, kaşlarımı kaldırarak. "Bana ilgi duyduğunu söylememiş miydin?"

Dudaklarının köşelerinde küçük bir gülümseme beliriyor. "Messenger'da konuştuğumuzda da söylediğim gibi, sen benim tipim değilsin, Bay Prescott."

Yüzündeki küstah bakıştan beni kışkırttığını anlayabildiğim için kahkahayı boğazımdan çıkardım. "Öyle mi, Bayan St. James?"

"Neredeyse babam yaşındasın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tamam, senin için çok yaşlıyım, ama ben sadece otuz iki yaşındayım, Delilah," diye mırıldandım. "En fazla on yaşın büyüğün."

Yüzündeki gülümseme büyüyor ve lanet olsun, gülümsediğinde çok güzel görünüyor. Onun gözyaşlarına her zaman bunu tercih ederim.

"Önümüzdeki ay yirmi iki olacağım, yani iyi bir gözlem."

"Benim birçok yeteneğimden biri," diye övündüm. "Bu şartlar altında burada nasıl yaşayabiliyorsun bilmiyorum."

"Başka seçeneğim yok. Azıcık birikimim de düğüne gitti. Parasız ve işsizim. İdeal bir durum değil, ama sokaklarda yaşamaktan ya da arabamda yaşamaktan iyidir."

"İşe ihtiyacın var mı?"

"Çaresizce. Sadece geçen hafta on tane başvuru yaptım, ama tek iş tecrübem diş kliniğinde. Liseden mezun olur olmaz orada çalışmaya başladım. Kayne'nin ailesi bana kötü referans vermiş olsa şaşırmam."

Son zamanlarda sık sık yaptığım gibi, sağduyuma aykırı bir şekilde cüzdanımı çıkarıp ona kartvizitimi uzattım. "Pazartesi ofisime uğra, ne yapabileceğime bir bakayım."

"Çok naziksin, ama senden bunu isteyemezdim," diyerek kartı elime geri koydu. "Benim için zaten çok şey yaptın."

"O zaman sormadığın iyi oldu, değil mi?"

"Ah. Eminim annen de az önce bana aynı şeyi söylemiştir." Muhtemelen haklı olduğu için gülümsüyorum... Annem de bana aynı şeyi birçok kez söylemiştir. "Resepsiyonist için boş pozisyonunuz var mı? Çünkü benim tek iş tecrübem o."

"Ben CEO'yum, Delilah. Gerekirse bir pozisyon yaratabilirim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 5

Delilah

Mutfağa girdiğimde annem, "Çok güzelsin Lilah," diyor. "Bu kadar süslenip de nereye gidiyorsun?"

Pazartesi sabahı ve geçen yıl büyükannemin cenazesinde giydiğim dar siyah etek ve ona uyan blazeri giymişim. Gösterişli bir şey değil ama sahip olduğum en şık kıyafet. Diş kliniğindeki üniformam, sağ köşesinde "*About Smiles Dentistry*" yazan küçük bir nakış logosu bulunan soluk mavi önlükten oluşuyor.

"Prescott Enterprises'da ikinci görüşmem var," diye yalan söylüyorum.

Teknik olarak bu benim ilk görüşmem, ama numaramı sürdürmem gerekiyor.

"İkinci görüşmen mi? O senin erkek arkadaşın, neden sana işi vermiyor?"

"Doğru yolu izlemek istiyorum anne... Kendi başıma, kendi çabamla bu işi hak etmek istiyorum." Bu, o gün söylediğim ikinci yalandı ve saat daha sabah 7:30'du.

Ancak, yanımda götürmek için özgeçmişimi hazırladım. Kayne'nin babasının beni About Smiles'ta çalışmak için işe aldığını biliyorum, çünkü onun oğluyla çıkıyordum. Bu, işimde iyi olmadığım anlamına gelmez. İşimde titizdim ve o yeri saat gibi işler hale getirmiştim.

Oradaki hastalar beni çok severdi.

Kız kardeşim mutfağa girdiğinde, kendime bir bardak su doldururken ona sırtımı dönüyorum. Beni görünce çıkardığı homurdanma sesini duymuyorum. *Kaltak.* Hafta sonunun çoğunu odamda, ailemden, özellikle de ondan, vebalı gibi kaçarak geçirdim.

Spencer ayrıldıktan sonra cesaretim kayboldu ve hemen sayıca az olduğumuzu hissetmeye başladım. Akşam yemeği herkes için bir felaketti... benim için değil,

O kadar da değil. O geceyi kolay kolay unutamayacağım, çünkü kendimi o kadar da kuşatılmış hissetmedim.

Ailemle yemek masasına geri döndüğümüzde, hava o kadar gergindi ki bıçakla kesilebilirdi. Kız kardeşim kollarını göğsünde kavuşturmuş, hayatımda gördüğüm en uzun suratla oturuyordu. Hiç yakışmamıştı. Tek düşünebildiğim, "*Şimdi o kadar da kendini beğenmiş değilsin*" idi.

Kayne cinayet işler gibi bakıyordu ve babam da ondan geri kalmıyordu. Annem sahte bir gülümsemeyle tabakları kaldırmakla meşguldü... Her zamanki hali. Hayatını gerçekleri kabul etmeyi reddederek, kafasını kuma gömerek geçirmişti.

O sırada Spencer, getirdiği şampanyayı açıp kadeh kaldırmak istediğini sordu. Neye kadeh kaldıracağını bilmiyordum ve o konuşurken dilim boğazımda düğümlendi.

"Mutlu çifte kadeh kaldırmak istiyorum. Umarım ikiniz birlikte ömür boyu mutluluk bulursunuz." İlk başta sözleri kafamı karıştırdı. Sanırım hepimiz biraz şaşırdık, ama sonra devam etti. *"İkinizin birbirinizi bulduğunuz için çok minnettarım, çünkü bulmasaydınız, ben en büyük ödülü kazanamazdım."* Sonra dikkatini bana çevirdi. *"Kalbimi çalan kadın. Delilah St. James, sen en tatlı, en nazik ve en sadık eşsin. Seni yanında bulan her erkek çok şanslı. Seni çok seviyorum, hayatım,"* diyerek yine o şımarık göz kırpışlarından birini yaptı ve kadehini benimkine çarptı.

Bu adam karizma ve çekicilikle doluydu.

Söylediği her şey sahteydi, ben de o da biliyordu, ama itiraf etmeliyim ki başım döndü. Kim dönmezdi ki? Eğer gerçek Spencer Prescott böyleyse, bir gün bir kadını çok mutlu edecekti.

Konuşması, kız kardeşimi gözyaşları içinde odadan kaçırdı ve Kayne ayağa kalkıp aniden ön kapıdan çıktı, çıkarken kapıyı arkasına çarptı.

"Sanırım gitme vaktin geldi," dedi babam sert bir sesle.

Spencer sakince içkisini bitirdi, şampanya kadehini masaya koydu ve ayağa kalktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim, Bayan St. James," dedi anneme kısa bir selam vererek. *"Hoş bir akşam olduğunu söylemek isterdim, ama ikimiz de bunun yalan olacağını biliyoruz."* Sonra elimi tuttu. *"Beni dışarıya kadar geçir, tatlım."*

. . ——♡—— . .

Otobüsten inip Prescott Enterprises'a kadar kısa mesafeyi yürüdüm. Kaldırımda durup başımı geriye eğdim ve önümde duran devasa binaya baktım. Modern, şık ve gerçek hayatta biraz heybetli görünüyordu.

Hafta sonumu, Spencer Prescott ve onun IT şirketi hakkında bulabildiğim her şeyi Google'da araştırarak geçirdim. Sonunda biraz korkmuş ve şaşkın kalmıştım. Onun dünyasına ait olmadığım ve asla ait olamayacağım çok açıktı. Lüks malikaneler, gösterişli arabalar, savurgan tatiller. Sayısız güzel kadından bahsetmiyorum bile.

Prescott Enterprises'a gelince, böyle büyük bir şirkette çalışmanın getirdiği çeşitliliği seviyorum. Diş kliniğinde geçirdiğim zamanı çok sevmeme rağmen, oldukça sıkıcı ve monotondu.

Bununla birlikte, bu sabah şehre giderken otobüste çok düşündüm ve Spencer Prescott'un şimdiye kadar benim için yaptıklarına minnettar olsam da, teklifini kabul etmemeye karar verdim. Zaten hayırseverlik amaçlı *istihdamı* deneyimledim — *zavallı Delilah'a bebeklerini doğurana kadar iş verelim, çünkü başka ne işe yarar ki?* Kendimi bir daha o duruma sokmayacağım. Kız kardeşim gibi notları hep A olan bir öğrenci olmayabilirim, ama güvenilir, dakik, hızlı öğrenen ve çok çalışkan biriyim. Eninde sonunda başka bir iş bulurum.

Binaya girmeden önce birkaç dakika kendimi "ya olsaydı" düşüncelerine kaptırıyorum. İçerisi daha da etkileyici ve ihtişamlı.

Yüksek topuklu ayakkabılarım beyaz mermer zeminde tıklıyor, geniş fuayeyi geçip uzak duvarda duran büyük, kavisli maun masaya doğru ilerliyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerim her yere bakıyor. Şık takım elbiseli erkekler etrafta konuşuyor, çeşitli yaş, boy ve etnik kökenlerden kadınlar, hepsi tasarımcı kıyafetleriyle şık giyinmiş. Bazıları elinde kahve bardaklarıyla lobinin sol tarafındaki asansörlere doğru aceleyle ilerliyor.

Bu sabah hazırlanırken kendimi çok güzel hissetmiştim, ama şimdi ucuz bir mağazadan aldığım cenaze kıyafeti içinde birdenbire biraz uygunsuz giyinmiş gibi hissediyorum.

Odanın diğer ucuna doğru ilerlerken Spencer'la karşılaşmayı bekliyorum ve bu düşünce, Abigail'in ona bu odada tanıştıklarını anlatışını hatırlatıyor. Dudaklarım hafifçe kıvrılıyor. *"O karşılaşmayı hatırlayamıyorum, ama benim için çalışan üç yüzden fazla kişi var, Bayan St. James, ve sürekli stajyerler geliyor gidiyor. Her etkileşimi hatırlamam imkansız."*

Resepsiyon masasının önünde durduğumda midemde kelebekler uçuyor. Cilalı ahşap, spot ışıkların altında parıldıyor ve parmaklarımla dokunmamak için kendimi zor tutuyorum. Eskiden oturduğum siyah PVC masayla tam bir tezat oluşturuyor.

Koyu siyah saçları ve çarpıcı yeşil gözleri olan güzel kadın bana bakıyor. "Prescott Enterprises'a hoş geldiniz," diyor gülümseyerek. "Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba," diyorum, ellerimi gergin bir şekilde yanımda ovuşturarak. "Adım Delilah St. James, Bay Prescott'u görmek için geldim."

Gülümsemesi genişler ve bilgisayar ekranına dönerek klavyeye bir şeyler yazar. "Programında adınız yok... Bir dakika bekleyin, onu çağırayım."

Aslında bir saat konusunda anlaşmamıştık... Bana aramamı söylediğini hatırlıyor mu acaba? Yüzüm kızarıyor. "Oh, meşgulse rahatsız etmek istemem, ben gelebilirim..."

Kadın tuş takımındaki bir düğmeye basar, sonra aynı parmağını kaldırarak beni durdurur. "Bay Prescott, resepsiyondan Shay-lee. Bayan St. James sizi görmek istiyor."

Telefonu kapattıktan sonra, üst çekmeceyi açıp plastik bir kart çıkardı ve ayağa kalktı. "Gelin, sizi yukarı çıkarmamı istedi." Masayı dolaştı ve ben de onu takip ederek diğerlerinin karşısındaki tek asansöre doğru ilerledim. Sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Düğmeye basarak, sessizce vagona giriyoruz.

Kapılar kapanır kapanmaz, elindeki kartı okutur ve on yedinci katın düğmesine basar. "Delilah St. James sizsiniz herhalde? Geçen hafta burada epey bir karışıklık çıkardınız," der.

"Ben mi?" diye cıvıldarım.

"Evet, sosyal medyadaki durumunuzdan."

"Ah, o mu?" derim, başımı eğip tekrar kızararak.

"Bay Prescott her zaman gizemli bir havası olmuştur. Çok özel biridir, bu yüzden gönderinizin nasıl dedikodulara yol açtığını tahmin edebilirsiniz." Yüzümü buruşturunca, elini koluma koydu. "Bu iyi bir şey, Delilah. O harika bir patron... çok cana yakın, ama tüm hayatı burayla geçiyor, bu yüzden bu duvarların dışında bir hayatı olduğunu görmek güzeldi."

Dudaklarımın köşesini ısırırken başımı sallıyorum, bu sabah uzun saçlarımı salmış ve makyaj yapmış olduğum için minnettarım. Neredeyse yirmi iki yaşında olmama rağmen, özellikle saçlarımı at kuyruğu yapıp makyajsız olduğumda, hâlâ kimlik soruluyor. Bir keresinde bir adam bana on iki yaşında göründüğümü söylemişti. Of!

Şimdi, otobüste bu gönderiyi silmiş olduğum için kendime minnettarım. Spencer'ın çalışanlarının gözünde yırtıcı birisi olarak görünmesini istemem. Bu, onun teklifini reddetme kararımı daha da kesinleştirdi. Çalışanlarının su sebilinin başında onun hakkında dedikodu yapmasını hiç hoş karşılamayacağına eminim.

Neyse ki, onun katına varışımız hızlı oldu. "Burada iniyorum," dedi Shay-lee kapılar açılırken. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Delilah."

"Ben de," diye cevap verip asansörden indim.

Kapılar arkamdan kapanınca, etrafa bakındım. Etrafımda Spencer'ın izi yoktu.

Bu kat, alt katlardan farklı bir şekilde dekore edilmiş, ama yine de lüksü yansıtıyor. Parlak fayanslar koyu gri, duvarlar ise biraz daha açık renkte boyanmış. Karamsar ve çok erkeksi bir atmosfer var.

Odanın ortasında büyük, modern, L şeklinde siyah bir masa bulunmaktadır. Masasının arkasında tek bir siyah deri sandalye ve ince bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bilgisayar bulunmaktadır. Arkada sanki havada asılı duran bir duvarda, büyük ve renkli bir soyut tablo asılıdır.

Başımı sola çeviriyorum ve uzaktaki şehir silüetini gören tavandan tabana pencereleri görüyorum. O yöne doğru çekilirken bir adım yaklaşıyorum... Daha iyi görmek istiyorum. Sydney'i bu açıdan daha önce hiç görmemiştim.

Hedefime ulaşmadan önce, derin bir sesin "Delilah, Tanrı'ya şükür geldin" dediğini duydum.

Ayaklarımın üzerinde dönerek, koyu renkli üç parçalı takım elbisesiyle orada duran Spencer Prescott'u görünce keskin bir nefes almak zorunda kaldım. Kalın kahverengi saçlarını eliyle taradı. Yorgun görünüyordu.

"İyi misin?" diye soruyorum ve ona doğru birkaç adım atıyorum.

"Şehrin diğer ucunda avukatımla randevum var," saatine bakıp içini çekerek, "yirmi dakika sonra. Asistanım trafiğe takıldı ve özel sekreterim hasta olduğunu söyledi. Yarım saattir ona ulaşmaya çalışıyorum ama cevap vermiyor. *Kahretsin,*" diye homurdanarak odada volta atıyor. "İhtiyacım olan dosyaları nereye koyduğunu bilmiyorum."

"Aramanızda yardımcı olabilir miyim?"

"Lütfen." Çantamı yere koyup blazerimi çıkararak kollarımı sıvadım. "Dosya arıyoruz, savaşa girmiyoruz."

Yaptığım şeyi bırakıp gözlerimi kısarak ona baktığımda, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Nereden başlayayım?"

"Bilmem ki. Ofisimi alt üst ettim bile."

Resepsiyon masasının etrafından dolaşıp sandalyeyi çekiyorum. Aşağıya baktığımda, orada düzgünce dizilmiş bir yığın manila klasör görüyorum. Annemin "erkek görünümü" olarak adlandıracağı bir havası olduğu için gülümsüyorum.

"Bu onlar olabilir mi acaba?"

Yakışıklı yüzü derin bir kaş çatışıyla bozulurken, benim yönüme doğru ilerliyor ve midem bir anda ters dönüyor. Bilirsiniz, "*Vay canına, bu adam çok seksi*" türünden bir tepki.

Birkaç dakika içinde onun varlığına ikinci kez tepki veriyorum. Kendisinin benim tipim olmadığını şiddetle iddia eden biri olarak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

, acaba benim gizli bir fetişim mi var, yoksa babamla sorunlarım mı var diye merak ediyorum.

Spencer yanıma geliyor ve yaşadığım tüm bu garip duyguların üstüne, şimdi de feromon salgılayan kolonyasının kokusu beni sarıyor. Bu adam, kendim hakkında bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamam için yoluma mı çıktı?

"Evet, onlar," diye mırıldanarak onları almak için eğildi. "Phoebe'nin iş bulma ajansına bir e-posta attım, beş dakika içinde aramazsa onu işten çıkaracağımı söyledim." Yine gülünç derecede pahalı saatine baktı. "Aradan sekiz dakika geçti. Şansıma, sana bir pozisyon yaratmam gerek kalmadı çünkü şu anda bir boş pozisyon var."

Nefesimi tutarım. "Onu bu yüzden kovamazsınız."

Bakışları elindeki dosyalardan bana kayar ve yüzümü incelerken bana tuhaf bir bakış atar... sanki beni ilk kez görüyormuş gibi. "Makyaj yapmışsın."

"Ee?"

"Gözlerinin etrafındaki siyah şey maviyi ortaya çıkarıyor."

"Ona maskara denir, konuyu değiştirme."

Dikkatini dudaklarıma çevirir ve bakışlarını üzerimde tutarken omurgamdan bir titreme geçer. Geçen gece ayrıldığımızda olanları hatırlarım. Babam ona kaba bir şekilde gitmesini söyledikten sonra onu kapıya kadar geçirirken, Kayne'nin arabasının yanında bizi izlediğini ilk fark eden oydu.

O anda beklenmedik bir şekilde kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. *"Bizi izleyenler var,"* diye kulağıma fısıldadı. Cildime değen sıcak nefesi tüylerimi diken diken etti. Başımı geriye eğip ona baktım, gözlerim büyük ve şaşkın bir ifadeyle.

O gece beni ikinci kez sertçe tutmuştu ve onun kollarında kendimi bu kadar doğal ve güvende hissetmek beni pek rahatlatmamıştı. Sonra ikimizi de şaşırtan bir şey yaptı: eğilip dudaklarını ağzımın köşesine değdirdi. *"Pazartesi görüşürüz, Bayan St. James,"* diyerek veda etti, beni bırakıp spor arabasına bindi ve uzaklaştı. Kayne'e bakmadım bile, sanki uçarak içeri girdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Spencer şu anda o neredeyse öpücüğü düşünüyor mu? Çünkü ben kesinlikle düşünüyorum.

"Bu benim şirketim ve ne istersem yaparım."

“Dosyalar burada seni bekliyordu. Bu sabah hasta olması onun suçu değil.”

"Fiziksel olarak burada olduğunda işinde iyi olabilir, ama bu sadece iki ay oldu; doğum izninde olan normal resepsiyonistimin yerine çalışıyor. Bu, sekiz hafta içinde yedinci hastalık izni. Yönetmem gereken bir şirket var ve güvenilmez bir çalışan tüm ekibi hayal kırıklığına uğratabilir."

“Belki bağışıklık sistemi zayıftır.”

Gözleri kısıldı. "Sen hep bu kadar iyimser misin?"

"Sen hep bu kadar karamsar mısın?" diye karşılık verdim.

Boğazını temizleyerek bir adım geri çekildi.

"Gidelim." "Nereye?"

"Toplantıma."

"Seninle gelmiyorum."

"Artık benim için çalışıyorsun Bayan St. James, yani evet, geleceksin!"

"Aslında buraya teklifinizi kabul etmeyeceğimi söylemeye geldim."

"Seni yeni işe aldığımı düşünürsek, bu tartışmalı bir konu."

"Ben kabul etmedim."

"Sözcük oyunları... Bunu döndüğümüzde konuşabiliriz. Zaten geç kaldım." Arkasını dönüp asansöre doğru yürümeye başlar. Ben peşiinden gitmeyince omzunun üzerinden bana bakar. "Bütün gün bekleyemem, Delilah. Ceketini de giy. O ince bluzun içinden dantelli sütyeninin izleri görünüyor."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve asansör düğmesine basarken kıkırdamasını duyuyorum.

"Ugh!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 6

Spencer

Telefonumu çıkarıp avukatıma kısa bir mesaj atıyorum. Dakik olmaya özen gösteririm, bu yüzden söz verdiğim saatte orada olamayacağım için sinirliyim.



Ben: Geç kalacağım. Şu anda arabadayım. Trafik izin verirse yirmi dakika içinde orada olurum.



Logan: Acele etme. Sabahın tamamını senin için ayırdım.



Ben: Teşekkürler, çok naziksin.

Telefonumu cebime geri koyduktan sonra, arka koltuğun en uzak köşesinde oturan Delilah'a bakıyorum. Sanki şoförüm bir sonraki trafik ışıklarında durur durmaz kaçacakmış gibi narin eli kapı kolunu sıkıca tutuyor.

Koltuğumda öne doğru eğildim. "Damien, gizlilik perdesini çekip arka kapıları kilitler misin lütfen?"

Arka aynadan bana şüpheyle bakar, sonra başını sallar ve dediğimi yapar. Onun şaşkınlığını anlayabiliyorum. Asistanımla sık sık seyahat ederim ve ona daha önce hiç böyle bir şey istememiştim.

Delilah'ın güzel mavi gözleri genişler ve başını bana doğru çevirir. "Beni kaçırıyor musun?" diye ciyaklar.

Kendimi tutamıyorum. Ne kadar sinirli olsam da, kahkaha atıyorum. "Hayır, sadece seni aptalca bir şey yapmaktan kurtarıyorum, mesela hareket halindeki bir araçtan

"Asla yapmam! Sarışın olabilirim ama aptal değilim."

"Asla yapmam! Sarışın olabilirim ama aptal değilim."

Gözlerim saçlarına kayıyor. İlk kez saçlarını açık görüyorum. Genellikle at kuyruğu ya da dağınık bir topuz yapar. Beklediğimden daha uzun ve gür. İpek gibi görünüyor ve parmaklarımı saçlarında gezdirmek istediğim için kendimi sapık gibi hissediyorum.

Jailbait, Prescott, kendime tekrar hatırlatıyorum. "Öyle olduğunu hiç söylemedim," diye karşılık veriyorum.

Ancak o zaman kapı kolunu bırakıp koltuğuna geri oturur. "Toplantı ne kadar sürecek? Yapacak işlerim ve gitmem gereken yerler var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne gibi?"

"Bugün özgeçmişimi yanımda getirdim, bu yüzden geri döndüğümüzde şehirde dolaşıp bir iş görüşmesi ayarlayabilir miyim diye bakacağım."

"Benim için çalışmayacağına ciddi misin?"

Kafasını eğip dizlerine bakıyor. "Evet." "Nedenini sorabilir miyim?"

"O yolu denedim, benden o kadar."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Kayne'nin babası beni sadece oğluyla çıktığım için işe aldı. Çok zeki biri olmayabilirim, ama bir daha acıma işini kabul etmem." O pisliğin adını duymak bile tansiyonumu yükseltiyor. "Kendi işimi bulabilecek kadar yetenekliyim."

Katılıyorum, en zeki olmayabilir — sonuçta o pislikle evlenmeye hazırdı — ama kesinlikle en güzeli.

"Sence bu bir acıma işi mi?" "Öyle değil mi?"

"Özgeçmişini gösterir misin?" "Neden?"

"Verin şunu, Bayan St. James." Hemen uymadığında, kolumu ona doğru uzatıyorum. Ayaklarının yanına koyduğu çantayı almak için eğildiğinde, homurdandığında gülümsememi saklamak için dudaklarımı kıvırmak zorunda kalıyorum.

Şeffaf plastik kılıfın içindeki küçük A4 kağıt yığınını bana uzatmak üzereyken fikrini değiştirip elini geri çekiyor. "Onunla ne yapacaksınız?"

"Okuyacağım." "Oh."

"Ne yapacağımı sandın?"

Omzunu kaldırdı. "Yırt ya da pencereden dışarı at ki başka iş aramayayım. Bilgin olsun, bunlar kütüphaneden aldığım fotokopiler. Orijinalleri benim evimde."

Neden bu kadının davranışlarını bu kadar sevimli buluyorum? "Ben çöp atmam Delilah. Bazıları gibi değilim, gezegenimize saygı duyuyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye cevaplar ve sonunda özgeçmişini uzatır.

Onun evraklarını gözden geçiriyorum... burada pek bir şey yok. Lise son sınıfından birkaç okul raporu var. Notları çoğunlukla B ve C, ama beni en çok ilgilendiren öğretmenlerin yorumları. Bir insan hakkında, başkalarının bakış açısından çok şey öğrenebilirsiniz.

Delilah'a ders vermek çok keyifli.

Delilah çalışkan ve elinden gelenin en iyisini yapıyor.

Delilah kendisine verilen her görevi coşkuyla yerine getiriyor.

Delilah nazik, şefkatli ve arkadaşları arasında popülerdir.

Eleştirecek hiçbir şey bulamıyorum.

İlk sayfaya geri dönüyorum. Tek iş yeri olarak About Smiles Dentistry yazıyor. Ayrıca, ona yazılı referans vermediklerini de not almıştım. İrtibat kişisi olarak Dr. Lewis Drummond'un adı geçiyor. Avustralya'daki üniversitelerin sadece lisans derecesi verdiğini, doktora derecesi vermediğini biliyorum. Dolayısıyla, bu kişinin kendisine doktor unvanını kullanma hakkı yok.

Şirketin adını aklımda tutuyorum, böylece ofise döndüğümde biraz araştırma yapabilirim.

Kişisel özellikleri arasında şunlar yer alıyor: çalışkan, arkadaş canlısı, dürüst, sadık, güvenilir, dakik ve hızlı öğrenen... Çalışanlarımda aradığım tüm özellikler.

Onu ince kılıfın içine geri koyarken sessiz kalıyorum. "Ee?" diye soruyor, ben ona geri verdiğimde.

"Ne, ne?"

"Eleştirecek misin?"

"Eleştirmemi ister misin?"

"İşten kovulduğumdan beri çok fazla iş başvurusunda bulundum ama henüz bir görüşme bile alamadım."

Ona doğru eğilip parmağımın ucuyla kişisel özelliklerinin listesini gözden geçiriyorum. "Bu tam da bir çalışanda aradığım özellikler. Eski patronun sana pek de iyi referans vermemiş olabilir."

Dolgun, parlak dudakları mükemmel bir 'O' şekli oluşturuyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Oradayken çok çalıştım ve tek bir gün bile izin almadım."

"Hiç mi?"

"Hayır."

Başımı sallıyorum. "Etkileyici."

"Mümkünse insanları hayal kırıklığına uğratmak istemem, ama özgeçmişime yazmak zorundayım çünkü tek iş tecrübem bu. Yazmazsam, gelecekteki işverenlerim son dört yıldır kanepede uzanıp *Judge Judy'nin* tekrarlarını izleyip ailemin sırtından geçindiğimi düşünecekler."

Yine kahkahayı patlatıyorum. Bu kadın beni çok eğlendiriyor.

"Haksız işten çıkarma nedeniyle Adil Çalışma Komisyonu'na şikayette bulunabileceğini biliyor musun?"

“Phoebe'yi kovarsanız, muhtemelen size de aynısını yapacaktır. Hastalık izni almamızın bir nedeni var, Bay Prescott."

Elimi salladım. "O geçici işçi... Avukatıma iş sözleşmesini inceletirim, onu kovmak için bir nedenim yoksa, onu posta odasına ya da aynı derecede sıkıcı bir yere transfer ederim."

"Ne kadar naziksiniz," diye alaycı bir şekilde gözlerini devirerek cevap verdi.

"Ciddi olarak, sana yapılan haksızlığı gerçekten şikayet etmelisin."

“Evde zaten diken üstünde yürüyorum. Daha fazla sorun çıkarırsam evsiz kalabilirim. Yoksul ve sefil olmak istemiyorum.”

Bunun olmasına asla izin vermem.

Dilimi şaklatarak öfkemi bastırmaya çalışıyorum. "Gemiyi sallamak mı?

Delilah, burada kurban sensin... birçok yönden."

O yüzünü buruşturur. "O kelimeyi sevmiyorum. Hiçbir zaman o kartı oynamadım."

Kafamda on sayıp sonra homurdanıyorum. "Buna kendini savunmak denir... ikisi farklı şeyler."

"Başka bir şey konuşabilir miyiz? Bu konuşma başımı ağrıtıyor."

"Bir şartla konuyu değiştiririm." "Ne şart?"

"Benim için çalışmaya gel."

"Ugh."

Neden boğazından çıkan o sevimli homurtuyu seksi buluyorum?

. . ——♡—— . .

Arabadan avukatımın ofisine kadar olan yolculuğumuz sessizlik içinde geçer.

Katına vardığımızda, sekreteri bizi hoş bir gülümsemeyle karşılıyor. Masasındaki interkomu basıyor. "Bay Prescott geldi, Bay Cavanagh."

"Onu içeri gönder, Rose."

Ofisine girdiğimizde ayağa kalkar ve masasının etrafından dolaşarak bizi selamlar. "Geciktiğim için özür dilerim," diyerek elimi uzatırım.

"Dediğim gibi, bütün sabahı sana ayırdım."

Bakışları yanımda duran minyon sarışına kaydı. "Bu Delilah St. James," dedim, "Delilah, avukatım, Logan Cavanagh."

"Kız arkadaşın, değil mi?" diye sordu ve elini ona uzattı.

O, ani bir "Hayır" derken, ben de kararlı bir "Evet" ile cevap veriyorum.

Onu yan gözle bakıyorum ve yanaklarının pembeye döndüğünü görüyorum.

Logan ikimize de şaşkın bir bakış attı. "Facebook durumunu gördüm."

"Gördün mü?" diye mırıldandım.

"O gönderiyi sildim," diye ekliyor Delilah, başını eğip ayaklarına bakarak. *Sildi mi? Ne zaman? Ve neden?* Son sorunun cevabı, onun sonraki sözlerinde yatıyor. "Ayrıldık."

"Ayrıldınız mı?" diye soruyorum kendime.

Logan'ın dudaklarında şaşkın bir gülümseme belirir. "Çok yazık. Bunu gördüğümde hem şaşırdım hem de sevindim. Ben de bir zamanlar senin gibiydim," diyor ve dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Sadece iş, eğlence yok." Omzunu kaldırıyor. "Sonra Brooke'la tanıştım ve hayatım hiç düşünmediğim şekilde zenginleşti."

Delilah yanımda "Aww" diye ses çıkarınca gözlerimi devirdim.

Kadınlar.

Karşı cinsten gelen birkaç tatlı sözle eriyip bir hamur haline gelirler.

Bir gün aşkı bulmaya karşı değilim. Sadece şu anda ilgimi çekmiyor. Hayatım yeterince kaotik.



"Ofise mi dönüyorsunuz?" diye soruyor şoförüm, arka koltuğa oturur oturmaz.

Saatime bakıyorum ve neredeyse öğlen olmuş. Toplantım beklediğimden uzun sürdü. "Bizi Aria'ya bırakabilir misin, Damien?"

"Elbette, Bay Prescott."

"Bizi mi? Beni şimdi nereye götürüyorsun?" Delilah şikayet ediyor. "Öğle yemeğine."

Cevabım onu şaşırttı. "Ne?" "Öğlen oldu... Acıktım."

"Seninle yemek yemeyeceğim, Spencer."

"Artık benim için çalışıyorsun, Bayan St. James. Seçme şansın olduğunu sanmıyorum."

"Teklifinizi hiç kabul etmedim."

"Buraya gelirken, konuyu değiştirirsem pozisyonu kabul edeceksin diye anlaşmıştık sanırım."

"Ben 'Ugh' diye cevap verdim. Bu evet demek değil." "Hayır da değil."

"Sen çekilmez birisin... Bekar olmana şaşmamalı."

"Sen avukatımın önünde ayrıldığımızı söyleyene kadar, tekrar bekâr olduğumu fark etmemiştim. Ve bil diye söylüyorum, senden önce bekâr olmayı kendim seçmiştim."

"Sen öyle diyorsun," diye mırıldanıyor.

"Bu doğru."

"Bu konuyu açmışken, ona yalan söylediğini gördüğümü farkında mısın?"

"Nasıl?"

"O benim senin kız arkadaşın olduğumu ima ettiğinde, sen de öyle olduğunu söyledin." "Sadece rol yapıyordum, başka bir şey yok."

"Bu yasa dışı falan değil mi?"

"O bir avukat, Delilah, yargıç değil. Yemin etmedim."

"Ne diyorsun sen? Elin İncil'in üzerinde değilse sözlerine inanmam mı gerekiyor?"

Bu sefer gözlerimi devirdim. "Mahkemede İncil yığını kullanmazlar. Sen gerçekten *Judge Judy'nin* tekrarlarını çok izlemişsin."

Kollarını göğsünde kavuşturup bana doğru kükrerken, kelimenin tam anlamıyla kükrerken, yüzümü çevirip dişlerimle parmak eklemlerimi ısırarak gülmemeye çalışıyorum.

"Damien, buraya çekebilir misin? Çıkmak istiyorum."

"Sürmeye devam et," diye mırıldandım.

"Yine beni kaçırıyor musun?"

"Delilah," diyorum, "Yüzümü kurtarmaya çalışıyordum. Onunla tartışarak seni utandırmak istemedim."

"Ama ilk fırsatta beni otobüsün altına attın."

"Bu kadar dramatik olma. Kimse otobüsün altına atılmadı," diye biraz sinirli bir ses tonuyla cevap veriyorum.

"Ona son işimden kovulduğumu söyledin."

"Çünkü davanda sana yardım etmesini istiyorum."

"Dava falan yok. Sana istemediğimi söyledim..."

"Ortalığı karıştırmak," diye taklit ederek onun daha önceki sözlerini tekrarlıyorum.

Bir sonraki ışıklara yaklaşırken, gözümün ucuyla onun kapı koluna uzandığını görüyorum. "Arka kapılar kilitli mi, Damien?"

"Evet, Bay Prescott."

Delilah şımarık bir çocuk gibi ayağını yere vurunca, gülümsememi zorlukla bastırıyorum. "Yaşınız belli oluyor, Bayan St. James."

Bölüm 7

Delilah

Eve döndüğümde annemi mutfakta buluyorum. Saat geç ama ilginç bir gün geçirdim. Uzun, bazen sinir bozucu ama genel olarak oldukça güzel bir deneyim. Sanki başka bir evrende yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

"Lilah," dedi annem, bulaşıkları yıkarken omzunun üzerinden bana bakarak. "Bu kadar geç eve geleceğini beklemiyordum. Endişelendim. Mülakat nasıl gitti?"

Gerçekten endişelenmiş miydi?

Yoksa sadece umursuyormuş gibi mi davranıyor?

Güvende olup olmadığımı veya iyi olup olmadığımı soran hiçbir telefon veya mesaj almadım. Komik, her zaman en sevdiği çocuk olmadığımı bilmeme rağmen, onun beni önemsediğinden hiç şüphe etmemiştim. Ancak son zamanlarda, ailemle ilgili her şeyi sorgulamaya başladım.

"Mülakat iyi geçti; istersem iş benim."

"Ne kadar güzel," diye cevaplar, tezgâhtan çay havlusunu alıp ellerini siler. Odanın diğer tarafına geçer ve başımın yanına bir öpücük kondurur. Onun endişesini sorguladığım için kendimi kötü hissederim. "Dinle, bunu şimdilik aramızda tutabilir miyiz? Zavallı kız kardeşin çok zor bir dönemden geçiyor, onu daha fazla üzmek istemem."

Sözümü geri alıyorum.

Bu insanlar beni umursamıyor. Hiçbiri benim yaşadıklarımı düşünmüyor mu? Ya da bunun beni nasıl etkilediğini?

"Tanrı korusun, zavallı Abigail'i üzmeyelim," diye mırıldanarak odadan çıkmak için topuklarımı döndürdüm.

"Acıktın mı? Buzdolabında biraz yemek var, ısıtayım mı?"

"Hayır, teşekkürler," diye ters bir cevap verip odama doğru yönelir ve kapıyı arkamdan çarparak kapatırım. Buradan taşınmak için ne kadar çabuk para biriktirebilirsem o kadar iyi.

Resmi çalışma saati olan 17:30'a kadar adeta rehin tutulmuş olmama rağmen, Spencer'ın ısrarlarına rağmen bu işi almayacağıma karar vermiş olarak Prescott Enterprises'tan ayrıldım.

Hatta ayrılma vakti geldiğinde, *"Yarın sabah erkenden görüşürüz, Bayan St. James"* diyecek cesareti bile gösterdi. Şoförü Damien'in beni eve bırakmasını ısrarla istedi. Bu saatte benim toplu taşıma araçlarıyla seyahat etmemin kendisini rahatsız ettiğini söyledi.

Bir yabancı, ailemden daha çok beni önemsiyordu.

Yatağımın kenarına çöküp, gözlerimden dökülmek üzere olan gözyaşlarını tutmaya çalışıyorum. Bu pislikler için yeterince ağladım, artık onlara gözyaşımı harcamayacağım.

Çantamdan telefonumu çıkardım ve Messenger uygulamasını açtım.

Ben: Fikrimi değiştirdim; işi kabul etmeye karar verdim... tabii ki geçici olarak.

Spencer: Bu tam zamanlı bir pozisyon Bayan St. James ve ben bu işi kabul ettiğinize karar verdiğimizi sanıyordum.

Ben: Siz karar verdiniz... Ben hiç kabul etmedim.

Spencer: O zaman neden fikrin değişti?

Ben: Annem, kız kardeşime iş teklifinden bahsetmememi söyledi, çünkü onu üzmek istemiyormuş. Şu anda çok zor bir dönemden geçiyormuş. İnanabiliyor musun? Peki ya benim yaşadıklarım ne olacak!!!!!!!

Ben: Bilgin olsun, büyük harflerle yazdığım için özür dilerim, sadece bir anlık bir şey.

Spencer: Haklısın, ve dürüst olmak gerekirse, ben de değilim. Şaşırdım. Bunu söylerken, sana bu şekilde davranmanın normal olduğunu düşündükleri için üzgünüm.

Ben: Bu yüzden bu işi kabul ediyorum. Taşınmak için paraya ihtiyacım var.

Spencer: Yani beni kullanıyorsun?

Ben: Hayır. Olayı olduğundan çok daha kötü gösteriyorsun.

Spencer: Ben sadece gördüğümü söylüyorum.

Ben: Teknik olarak, seni değil, şirketini kullanıyorum. Başka bir iş ararken bu geçici pozisyonda elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyorum.

Spencer: Bunun ne kadar daha iyi olduğunu anlamıyorum. O şirketin sahibi benim, biliyorsun.

Ben: Biliyorum, annen bana şirketin devralınışını anlattı.

Spencer: Elbette anlattı, ama sen daha iyi bir fırsat çıkıncaya kadar beni kullandığını itiraf ettin.

Ben: Dediğim gibi, şirketin, sen değil.

Spencer: Semantik, Bayan St. James. Teknik olarak şirket benim.

Ben: Haklısın, özür dilerim. Bu yazının başında söylediklerimi unut. Teklifin için teşekkür ederim. Yarın iş aramada daha şanslı olurum umarım.

Spencer: Sabah görüşürüz, Delilah. Damien saat 8'de seni alır.

Ben: Ne?

Ben: ???

Beş dakika geçti, sonra on dakika, yirmi dakika... Cevap yok. Ya çevrimdışı oldu ya da beni kasten görmezden geliyor. Bu adamın istediğini elde etmeye alışık olduğu ve bunu elde etmek için her yolu deneyeceği çok açık.

. . ——— ♡ ——— . .

Asansörden indiğimde, Spencer'ın şu anda benim masamın köşesinde oturduğunu görünce irkildim. "Günaydın, Bayan St. James."

"Günaydın, Bay Prescott."

"Gelmeyeceğini düşünmüştüm," diyor yaklaşırken.

Onun yorumuna gözlerimi devirdim. Damien, bu sabah beni almaya geldiğinde evden çıkmadığımı fark ederse, ona haber verirdi. Oysa o, benim oradan çıkmak için sabırsızlandığımı bilmiyordu.

Evdeyken sürekli diken üstünde yürüyorum ve duygularımın kız kardeşimin duygularının arkasında kalmasından bıktım. Bu sabah Spencer'ın şoförü eve geldiğinde Abigail'in küçük krizini katlanmak zorunda kaldım ve bunun son olmayacağını düşünüyorum. Ne kadar çabuk taşınırsam veya başka bir iş bulursam o kadar iyi.

"Neden bu kadar erken gelmem gerektiğini anlamıyorum; işim saat dokuzda başlayacaktı."

Ayağa kalkıp ellerini pantolonunun ceplerine soktu, ben de ona bakmamaya çalıştım. Yine o üç parçalı takım elbiselerinden giymişti — ki bu benim kriptonitim gibi bir şey — ve bu kadar yakışıklı olmasını nefret ediyorum.

"İnceleyecek evraklarımız var," diyor ve uzun, kararlı adımlarla ofisine doğru yöneliyor.

"Ne evrakları?" diye sırtına doğru soruyorum.

"Gel" diye cevap veriyor.

İtaatkar bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyorum, geçerken çantamı masanın üzerine bırakıyorum. Ofisine girdiğimde, o çoktan ceketini çıkarmış ve koltuğun arkasına asmış. Düğmeli gömleğinin kol düğmelerini çıkarıyor ve kolları dirseklerine kadar sıvıyor.

Dün, farkında olmadan ellerinin ne kadar büyük ve güçlü olduğunu fark ettim - ki bu tuhaf bir gözlemdi - ama öğle yemeği boyunca beni esir aldılar. Şimdi ön kolundaki kasların kasılma şekline odaklanıyorum, bu yüzden gözlerimi başka yere çevirmeye zorluyorum. Bu tuhaf, ürkütücü ve benim açımdan tamamen profesyonelce değil.

Ofisinin kapısında durmuş, başka nereye bakacağımı bilemediğim için uzak duvardaki tabloya boş boş bakıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

Bakışlarım ona geri dönerken yüzümü buruşturuyorum. "Evet," diyorum tiz bir sesle.

Kaşları çatılıyor. "Garip davranıyorsun... Evde bir şey mi oldu?"

"Yok, yok," yalan
söylüyorum. "Yok
mu?"

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Önemli değil."

"Sana nasıl davrandıklarını gördüm, Delilah."

"Önemli değil."

Masayı dolaşıp bana doğru yürürken vücudum kasılır. Nazikçe dirseğime uzanır ve beni odanın içine, karşısındaki sandalyeye doğru götürür.

"Otur." Onun sert bakışları beni hemen dediğini yapmaya zorladı. "Evde ne oldu?"

"Önemli bir şey yok."

"Delilah," diye homurdanır, kaşlarını kaldırır. Hâlâ sandalyemin yanında duruyor ve uzun boylu vücudu, üzerimde adeta bir gölge gibi dururken daha da korkutucu görünüyor.

"Annem yeni işimden bahsetmememi istedi... Abigail'i üzmek istemedi."

"Evet, biliyorum. Dün gece mesajında bahsetmiştin." "Ah, doğru."

Yerine oturduğunda, sandalyesinde öne doğru eğildi ve gözlerini bana dikti. Ön kolları masanın kenarına dayandı

ve inanılmaz uzun parmaklarını birleştirir. "Sana karşı bu kadar küçümseyici davranmalarından nefret ediyorum."

Hislerimi anladığını sevdim, ama yine de gözlerimi ona dikip baktım. "Boşuna. Zaten öğrendi... Damien'in bu sabah beni almaya gelmesini istediğinde."

"İyi."

"İyi mi?" diye bağırdım.

"Evet, iyi. Artık benim için çalışıyorsun, Bayan St. James. Eninde sonunda öğrenirdi."

Daha sonra olmasını tercih ederdim. Bilirsin, evden çıkmaya çalışırken, sahip olduğum tek düzgün kıyafetle, onun tarafından durdurulmadan önce.

Başımı eğdiğimde, gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyorum. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey... şey... olmadı," yalan
söylüyorum. "Saçmalama."
"Hangi evrakları gözden geçirmemiz
gerekiyor?" "Konuyu değiştirme."
Gözlerim tekrar ona dönüyor.
"Değiştirmiyorum." "Evet, değiştiriyorsun,"
diye homurdanıyor.
"O üzgündü, hepsi bu."
"Ne. Yaptı. O. Delilah?" diye sorar, bu sefer her kelimeyi vurgular.
"Önemli bir şey değil."
"Sana bir şey yaptıysa, önemli."

Gözleri şimdi beni tarıyor, bir işaret arıyor. Hiçbir şey bulamayacak çünkü ceketimin altında saklı.

"Dün giydiğin kıyafet bu mu?" diye sordu ve ben bakmaktan kaçındım.

"Eteği ve bluzu dün gece yıkadım... Bugün ceketi tekrar giymeyi planlamamıştım."

Gözleri hafifçe kısılır ve bağırır, "Ceketi çıkarın, Bayan St. James."

Nefesimi tuttum. "Ne?"

"Yapın."

"Neden?"

"Çünkü ben söyledim."

"Hayır."

Sinirli bir nefes vererek burnunun köprüsünü sıkıştırdı. "Lütfen."

"Tamam," diyorum, ayağa kalkarak. "Bu cinsel taciz olarak nitelendirilebilir, biliyorsun," diye mırıldanıyorum, ceketin önündeki üç büyük siyah düğmeyi yavaşça açarken. İşimi bitirince omzumu döndürüyorum ve sağ tarafını kolumdan aşağı kaydırarak, bu sabah ayrılmaya çalışırken Abigail'in zavallı bluzuma verdiği hasarı ortaya çıkarıyorum. "Mutlu oldun mu?"

"Bunu kız kardeşin mi yaptı?"

"Sadece maddi bir şey," diye karşılık verdim. "Kolumu koparmadı ya." Gerçi, tam da bunu yapmaya çalıştığından eminim.

"Alakası yok. Yine de saldırı olarak değerlendirilir."

"Kapıda bana saldırdı ve neden ön kapının önünde limuzin park ettiğini sordu. Cevap vermediğimde bluzumu tuttu... yırtıldı. Önemli bir şey değil."

"Önemli, Delilah. Damien sen üstünü değiştirirken beklerdi."

"Ne giyecektim? O yüzden ceketimi giydim." Yüzümün kızardığını hissedince tekrar başka yere bakmak zorunda kaldım. "Maaşımı alınca daha uygun kıyafetler alacağım."

“Sahip olduğun tek kıyafet bu mu?”

“Ofis kıyafeti mi?”

"Evet." Ben başımı sallayınca, "Son çalıştığın yerde ne giyiyordun?" diye sordu.

"Önlük."

"Anlıyorum," der ve koltuğuna yaslanır. Beni bir süre inceler ve utanç duygum artar. "Eğer paran yoksa sana biraz avans verebilirim."

Tekrar öne eğilip üst çekmecesinden çek defterini çıkarınca, avucumu öne doğru uzatıyorum. "Lütfen yapma."

Bana sert bir bakış attı ve bu bakışın içimi karıştırmasından nefret ettim. "Delilah."

Ve adımı homurdanan ses tonuyla söylemesine hiç girmeyelim. Tanrım. Tıbbi bir sorun mu yaşıyorum?

Yaşadığım tüm garip hisleri bir kenara bırakarak çenemi kaldırdım. "Ben hayır kurumu değilim."

"Size maaşınızın avansını vermek hayırseverlik mi, Bayan St. James?"

"Ve dediğim gibi, maaşımı alınca daha uygun kıyafetler alacağım."

"Bunun iki hafta sonra olduğunu farkında mısın? Şirketim iki haftada bir ödeme yapıyor."

"Oh."

"Aynen öyle. O zamana kadar aynı kıyafeti giymeyi mi planlıyorsun?"

Ceketi omzuma geri geçirip düğmelerini ilikledim. "Maaş gününe kadar babamdan bir şeyler ödünç alabilir miyim bir bakayım."

Beni görmezden gelerek bir kalem alıp çekin üzerine bir şeyler karalamaya başladı. Bitirince çek defterinden koparıp bana uzattı. "Al."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Teşekkürler, ama gerek yok."

Boğazının derinliklerinden inanılmaz derecede seksi bir ses geliyor ve yüzümü havalandırmak zorunda hissediyorum. Burası ısınmaya mı başladı? Aşırı ısınan cildimi serinletmek için üstümden bir şey çıkaramıyorum bile.

Lanet olsun sana, Abigail.

"İmzalamamız gereken evraklar var demiştin," diyorum ve uzattığı elini görmezden gelerek koltuğuma geri oturuyorum.

"Beni kızdırmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Hmm."

"Benim de senin gibi işim var, eminim. Bu anlamsız tartışma ikimizin de zamanını boşa harcıyor."

Sinirli bir nefes daha verip çekini masasına bırakarak önündeki dosyayı eline aldı. "İş sözleşmeni seninle birlikte gözden geçirmek istiyorum."

"Bunu doğrudan İK ile halletmem gerekmez mi?"

"Normalde evet," dedi. "Ama işinle ilgili bu kadar kararsız davrandığın için, bunu birlikte konuşup netleştirmemizin en iyisi olacağını düşündüm. Böylece sonunda ikimiz de durumumuzu netleştirmiş oluruz."

Sözleşmenin son sayfasını imzalarken, ofisinin kapısı çalındı. "Saat 10'daki toplantınız geldi, Bay Prescott," dedi güzel kızıl saçlı kadın.

"Teşekkürler Simone." Aniden ayağa kalkar, evrakları toplar ve kadına uzatır. "Bunları İnsan Kaynakları'na götürür müsün?"

"Elbette, Bay Prescott."

"İşiniz bittiğinde, Delilah'a işlerin nasıl yürüdüğünü göstermeniz için size birkaç saat ayırırım."

Gözleri bana kayar ve gülümser. "Memnuniyetle."

Spencer gömlek kollarını sıvayıp kol düğmelerini taktıktan sonra ceketini alıp giyerken, ben biraz büyülenmiş bir şekilde onu izliyorum. Yine bakışlarımı başka yere çevirmek zorunda kalıyorum, çünkü lanet olsun... Bu adam takım elbise içinde çok yakışıklı.

Masayı dolaşıp kapının yarısına kadar ilerledi. "Delilah, bu benim asistanım Simone. Sorularını o cevaplayabilir." Bunun üzerine yürümeye devam etti ve ikimizi yalnız bıraktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Delilah," diyor ve elini bana uzatıyor.

"Ben de," diyorum, ayağa kalkıp parmaklarımı onun parmaklarının etrafına dolayarak.

Sonraki iki saat, en hafif tabirle, bir kasırga gibidir. Neyse ki, Simone bana sadece o günkü görevlerimi anlatırken (ilk görevim patronumun en sevdiği baristadan siyah kahve getirmek) ve sonra da alışmam gereken bilgisayar programlarını gösterirken not almayı akıl ediyorum.

Kendimi tamamen bunalmış hissediyorum, ama bu benim ilk günüm ve bilgi bombardımanına maruz kalıyorum. Zamanla alışacağımı umuyorum

... Umarım Spencer, öğrenene kadar bana biraz müsamaha gösterir. Diş kliniğindeki ilk günümü hatırlıyorum, o zaman da aynı şekilde hissetmiştim.

"Biraz ara verip binayı gezmeye ne dersin? Öğle yemeğinden sonra kaldığımız yerden devam edebiliriz."

Sandalyemin yanında duran Simone'a bakıp gülümsüyorum. "Harika fikir."



Yarım saat sonra asansörden inip katımıza geri döndüğümüzde Simone şaşkın bir sesle "Bayan Prescott" diyor.

"Simone," diye cevaplayarak başını sallayarak bizim yönümüze doğru yürüdü.

"Eloise."

"Delilah, canım," der, omuzlarımı kavrayıp iki yanağıma da öpücük kondurur.

"Görüyorum ki ikiniz tanışmışsınız." Simone'ye yan gözle bakıyorum ve konuşurken yüzündeki merakı fark ediyorum.

"Delilah ve ben eski arkadaşız," diye cevaplar Eloise.

Bir haftadan biraz fazla bir süreyi *"eski"* olarak nitelendiremezdim.

Eloise kolunu koluma takarak masama doğru yürür. "Spencer toplantıda," diyorum.

"Buraya oğlumu görmeye gelmedim," diye

cevapladı. "Gelmedin mi?"

"Hayır, seni öğle yemeğine götürmeye geldim, canım."

Bölüm 8

Delilah

"Teşekkürler, Damien," evimin ön kapısına vardığımızda söylüyorum. "Buradan ben alırım."

"Emin misin? Çantaları içeri taşımanda yardım edebilirim."

"Burada mükemmel," diye cevap veriyorum, bugün

Damien, bu sabah limuzinin arka koltuğuna kayarken Abigail ile

Damien, bu sabah limuzinin arka koltuğuna bindiğimde Abigail ile olan tartışmamdan hiç bahsetmedi, ama evden çıktığımda aracın dışında duruyordu, bu yüzden onun çığlıklarını duymaması imkansızdı. Eminim tüm sokak onun sinir krizini duymuştur. "Yine de teklifin için teşekkürler."

"Rica ederim, Bayan St. James," diye cevapladı ve taşıdığı bol miktarda çantayı yere koyarken başını salladı. "Sabah görüşürüz... İyi akşamlar."

"Sana da... ve teşekkürler."

Her şeyi içeri sokmak için iki sefer yapmam gerekiyor, doğrudan odama götürmeye karar verdim. Abigail yeni tasarımcı gardırobumu görürse nasıl tepki vereceğini tahmin edebiliyorum. Ayrıca annem muhtemelen onlardan saklamam için ısrar edecektir.

Tanrı korusun, onun hassas duygularını incitmeyelim.

Eloise ile bir saatlik öğle yemeği randevum, görünüşe göre oğlunun isteği üzerine iki saatlik bir alışveriş çılgınlığına dönüştü.

İçten içe onun bu davranışını takdir etmeme rağmen, annesi ziyaretinin gerçek nedenini söylediğinde kendimi hem utanmış hem de sinirli hissettim. Bu sabahki avans teklifinin sadaka gibi geldiğini açıkça belirtmiştim, bu yüzden bana tamamen yeni bir gardırop almanın daha iyi bir fikir olduğunu nasıl düşündüğünü anlamadım.

Öğleden sonra ofise döndüğümde ona tam da bunu söylemeyi planlıyordum, ama onun çeşitli toplantılar için ofis dışına çıktığını öğrendim.

Bu güzel kıyafetlerin parasını ödemem aylarımı alacak. Bu da, bu kabus gibi durumdan daha uzun süre kurtulamayacağım anlamına geliyor. Bu gidişle taşınmaya param asla yetmeyecek.



İyi bir gece uykusunun insanın ruh haline yaptığı etki gerçekten şaşırtıcı. Dün gece saatlerce yeni eşyalarımı yerleştirip, duş alıp, saçımı yıkadıktan sonra yumuşak bukle maşalarıyla saçımı şekillendirdim ve öyle uyudum. Bu sabah erken kalktım, makyajımı yaptım ve saçımı uzun, gevşek bukleler halinde şekillendirdim. Yeni gardırobumla uyumlu bir görünüm elde etmek istedim.

O gün giyeceğim kıyafeti giyindiğimde, aynanın karşısında inanamadan durdum. Uzun zamandır ilk kez kendimi güzel hissediyordum. Çirkin olduğumu söylemek istemem ama sürekli daha güzel, daha akıllı ve daha karizmatik ablamla karşılaştırıldığında... aşağılık kompleksi geliştirmek çok kolay. Nişanlımı ona kaptırmak bu gerçeği daha da pekiştirdi.

Uzun uzun düşündükten sonra, bugün beyaz bir pantolon takım giymeye karar verdim. Pantolonun beli yüksek ve üst bacaklarıma kadar vücudumu sarar, sonra düz bir paça ile sona erer. Pantolonun içine gök mavisi ipek bir bluz giydim. Kısa ceketim kalçalarımın hemen üstünde duruyor ve düğmelerini iliklemedim.

Pahalı kumaş cildime çok yumuşak ve lüks bir his veriyor. Abigail bu kıyafetle bana dokunmaya kalkışırsa, ona yumruk atacağıma yemin ederim.

Yatağımın üzerinde duran telefonu alıp, boy aynasından kendimin bir fotoğrafını çekiyorum. Bitince Messenger uygulamasını açıp fotoğrafı ekliyorum.

Ben: Nasıl görünüyorum?

Eloise: Oh, canım, çok güzelsin. Tek kelimeyle muhteşem.
Kıyafetinle kamel rengi topuklu ayakkabıları çok yakıştırmışsın.
Harika seçim.

Ben: Teşekkür ederim. Dün gösterdiğiniz tüm uzmanlığınız için tekrar teşekkür ederim. Çok minnettarım
… ve sana da.

Eloise: Benim için zevkti. Sen benim hep istediğim kızımsın ve küçük alışveriş gezimizi çok keyifli buldum
Yanlış anlama, oğlumu çok seviyorum, ama
Ergenliğe girdiğinde artık onun kıyafetlerini seçemiyordum.
Spencer'ın ne kadar bağımsız olduğunu bilirsin. Bu özelliği babasından almış.

Oğlu hakkında, bir şey istediğinde inatçı ve sinir bozucu derecede ısrarcı olduğu dışında pek bir şey bilmiyorum.

Ben: Ben de eğlendim.

Belki ilk başta değil. Başlangıçta öfkemi bastırmak için uğraştım. Ama Spencer ısrarcı tarafını kesinlikle annesinden almış. O da en az onun kadar inatçı olabilir. Kaderimi kabullendikten sonra, biraz eğlenceli oldu. Hiç bu kadar lüks bir yerde, sınırsız para ile alışveriş yapmamıştım. Eloise fiyat etiketlerine bile bakmadı. Gözüne çarpan her şeyi raftan alıp satış asistanına verdi ve benim soyunma odama gönderdi. Zevki kusursuz.

Eloise: Yakında tekrar yapmalıyız. Öpücük.

Cevap vermek yerine, mesajına bir kalp emojisiyle yanıt verdim. Ondan cesaret almayacak. Birkaç gün dinlenmem gerekecek.

Böyle bir şeyi tekrar yapabilmek için yıllarca birikim yapmam gerekecek.

Ayakkabılarımla uyumlu sevimli Michael Kors çantamı alıp omzuma asarken adımlarımda hafif bir canlılık var. Bunun ardındaki psikolojik nedeni bilmiyorum, ama bu kıyafet ruh halimi ve özgüvenimi artırdı. Yeniden doğmuş ve dünyayı fethedecek gibi hissediyorum.

Ta ki mutfağa girene kadar.

"Oh, bu yeni kıyafetin mi?" diye soruyor annem, Abigail'in önüne bir fincan kahve koyarken. "Çok güzel görünüyorsun, tatlım."

"Evet," diye cevap veriyorum, gözlerim kız kardeşime kayıyor. Bakışlar öldürebilseydi, eminim o anda yere yığılır ve ölürdüm.

"O MK çanta mı?" diye sorar Abigail.

Onu görmezden gelerek dikkatimi anneme çeviriyorum. "İş için yeni kıyafetlere ihtiyacım vardı."

“Bir şey söylemeliydin. Ben de seninle gelebilirdim. Uzun zamandır kızlar günü yapmamıştık.”

Evet, en son düğün elbisesi alışverişine gittiğimiz zamandı. O günü düşündüğümde kalbim sızlıyor. Abigail, aptalca ona nedime olmasını istediğim için bizimle birlikteydi ve ben mutluydum... gerçekten mutluydum. Önümde neyin beklediğini hiç bilmiyordum. İşlerin bu kadar değişmesi ne garip. Şimdi burada olacağımı hiç tahmin etmezdim. Bekar, yalnız, kaybolmuş ve tamamen farklı bir hayata başlamak üzere.

Evlenip bir aile kurmaya çalışıyor olmalıydım. Kayne bir zamanlar bunu istiyordu. Acaba kız kardeşimle bunu başarabilecek mi? O her zaman çocuk sahibi olmayacağına yemin ederdi. Kendine ve vücuduna o kadar takıntılı ki, bu konudaki fikrinin değiştiğini sanmıyorum.

"Bir arkadaşımla gittim."

"Bir arkadaş mı?" Abigail alaycı bir şekilde sordu. "Hangi arkadaş?"

Sürtük.

Yargısı ne kadar acı olsa da, haklı. Çok fazla arkadaşım yok... Aslında hiç yok. Kayne ile lise son sınıftayken çıkmaya başladık ve mezun olduktan sonra diş kliniğinde çalışmaya başladığım için, okuldan arkadaşlarımla görüşecek zamanım pek yoktu.

Yine de, beni küçük düşürmek için her fırsatı değerlendiriyor. Bu, her zaman yaptığı bir şey.

"Eloise... Spencer'ın annesi," diye terslerim, beni sinirlendirmemesini dilerken, maalesef sinirimi bozar.

"Oh... peki, o zaman mantıklı." "Nasıl?"

"Oğlunu koruyor." "Yine,

nasıl?"

"Senin yüzünden utanıyorlar, Delilah," diyor, o kadar kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ki, o cadaloz suratından o gülümsemeyi silmek için kendimi tutamıyorum. "Annesini seni düzeltmesi için gönderdi," diyor ve elini bana doğru uzatıp yukarı aşağı hareket ettiriyor. "Kıyafetin sevimli, onu kabul ediyorum, ama domuzun üzerine ruj sürmek gibi bir şey. Geçici bir çözüm. Üzücü gerçek şu ki, sen onların dünyası için asla yeterince iyi olamayacaksın. Senin yerinde olsam fazla rahatlamazdım, küçük kardeşim. Bunu görmeleri an meselesi... Tabii henüz görmedilerse."

Annem nefesini tuttu. "Abigail Louise St. James."

"Ne?" diye sızlanarak ayağa kalkar ve çenesini kaldırır. "Sadece gerçeği söylüyorum."

"Kız kardeşine böyle bir şey söylemen çok kötüydü."

"Belki, ama Delilah onların dünyasına asla uyum sağlayamayacağını anlamalı. Bizim dünyamıza bile uyum sağlayamıyor."

"Tabii ki uyum sağlayacak! O bu ailenin bir parçası."

"O zaman neden babam onu doğduğunda evlatlık vermek istedi?"

Annem kız kardeşimin iddiasını yalanlamak yerine başını eğdi ve ben yıllardır içimi kemiren sorunun cevabını sonunda buldum.

. . ——♡—— . .

Bu sabah yatak odamdan çıktığımda içimden fışkıran özgüvenim paramparça olmuştu. Limuzinin arka koltuğunda oturmuş, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum.

Damien bile *"Bugün çok güzelsiniz, Bayan St. James"* diyerek bana iltifat etti, ama bu sadece kız kardeşimin nefret dolu sözlerini doğruluyor gibiydi. Dünkü cenaze kıyafetim hakkında hiçbir yorum yapılmadı.

Prescott'lar benden utanıyor mu? Bütün

bunlar itibarlarını kurtarmak için miydi?

Sağduyum bunun mümkün olduğunu söylüyor. Milyonlarca dolarlık bir şirkette çalışıyorum ve dün öncesinde sahip olduğum tek uygun kıyafet 150 dolardan azdı. Ayakkabılar da dahil.

Sanki bir hayır kurumu vakası gibi hissetmek yetmezmiş gibi. Şimdi Abigail'in acımasız varsayımı ve yıllardır bana söylediği şeyin doğru olduğunu bilmek, kafamda dönüp duruyor... Babam beni hiç istememiş.

Bakışlarım pencereye kayarken bir nefes verdim. Gözlerim yaşlarla doldu ve manzara bulanıklaştı. Kendimi sıkışmış hissediyordum. Dün, en az bir ay boyunca Prescott Enterprises'a bağlı kalmamı sağlayan bir sözleşme imzaladım. Spencer ve ben işimin ayrıntılarını konuşurken, bir deneme süresi konusunda anlaşmıştık. Bu benim fikrimdi

... ikimizi de korumak için. O zaman dört hafta çok uzun gelmemişti, ama şimdi sonsuzluk gibi geliyor.

Bölüm 9

Spencer

Masamdan kalkıp kapıya doğru yürüdüm, ama Delilah hala gelmemişti. On beş dakika geç kalmıştı ve kahveme ihtiyacım vardı.

Telefonumu çıkarıp Damien'in numarasını tuşladım. "Delilah'ta bir sorun mu var?" diye sordum, o da telefonu açtı.

"Emin değilim, ama bu sabah onu evinden aldığımda üzgün görünüyordu, ancak önceki günün aksine, evden çıkmadan önce herhangi bir gürültü duymadım."

"Önceki günün aksine ne demek?"

"Onu beklerken içeriden çığlık sesleri geliyordu."

Sanırım kız kardeşiyle olan olayı kastediyor. "Peki neden bunu şimdi duyuyorum?"

"Bayan St.
James'in kişisel işlerini size bildirmem gerektiğini bilmiyordum."

"Peki, artık haberdar oldun."

"Tabii ki, Bay Prescott." Ses tonundan etkilenmediğini anlayabiliyorum, ama kabul etmese bile isteğime uyacaktır.

"Onu bıraktınız mı?" "Evet, yaklaşık
yarım saat önce."

"Binaya girdiğini gördün mü?" "Evet."

"Teşekkürler," diyerek telefonu kapattım.

Telefonumu pantolonumun cebine geri koyup masamdaki sabit telefonu aldım ve resepsiyonun numarasını tuşladım.

"Shay-lee, ben Spencer Prescott. Delilah St. James bu sabah geldi mi?"

"Evet, Bay Prescott. İnsan Kaynakları'nın hangi katta olduğunu sordu."

"Teşekkürler." İnsan Kaynakları'nın düğmesine basarken kan basıncımın yükseldiğini hissediyorum. Şimdi ne oyun oynadığını bilmiyorum, ama dün sabah bir anlaşmaya vardığımızı sanıyordum.

"Marcus," diye cevap verdiğinde, "Delilah St. James senin katında mı?" diye sordum.

"Evet, efendim. Sözleşmesine bir madde eklemek için biriyle konuşması gerektiğini söyledi. Şu anda Christine ile birlikte."

"Bağla," diye homurdandım.

"Bay Prescott," diyor. "Sizi aramak üzereydim." "Ne hakkında?"

"Bayan St. James ofisimde. Sözleşmesine bir madde eklemek istiyor."

"Ne tür bir madde?" diye soruyorum, öfkem daha da artıyor.

"Dün şirket tarafından satın alınan bazı kıyafetlerin bedelini maaşından kesilmesini istiyor."

Şirket onun yeni gardırobunu ödemedi… Ben ödedim. "Onu bağlayın, Christine."

"Merhaba," diye cılız sesi telefondan geldi.

"Hemen ofisime gel, Delilah," diye bağırdım. "Ve lanet kahvemi de getir."

. . ——— ♡ ——— . .

Ellerimi pantolonumun ceplerine sokmuş, yerden tavana kadar uzanan pencerenin önünde durmuş, şehir silüetine bakarak kan basıncımı düşürmeye çalışırken, canımı sıkan kişi nihayet ofisime girer.

"Kahveniz, Bay Prescott."

Omzuma bakıp kapımda duran beyazlı kadını gördüğümde iki kez bakmak zorunda kaldım. Sabah

güneş ışığı onu daha da parlatıyor gibi. *Kahretsin.* Bu saç modeli, yüzündeki makyaj ve kıyafeti ile onu zar zor tanıyorum. Beyaz rengi genellikle meleklerle ilişkilendiririz, ama karşımdaki kadın tam bir günahkar gibi görünüyor.

Annemi yeni kıyafetler almaya götürerek doğru ve *asil bir şey* yaptığımı sanıyordum. Şimdi o kararımı sorguluyorum. Bu kadında ne var bilmiyorum, ama onunla ilgili her şey ve içinde bulunduğu durum, sertleşmiş kalbimi sızlatıyor. Onun başına gelen tüm haksızlıkları sanki kendime yapılmış gibi hissediyorum.

Ben hemen harekete geçmeyince, odanın diğer tarafına geçip kahveyi masama nazikçe koydu. "Bu benim her zamanki siparişim değil," dedim sertçe.

Mavi gözleri hafifçe kısılır ve "Bugün daha huysuz görünüyordun, fazladan kafein iyi gelir diye düşündüm" diye cevap verir.

Derin bir nefes alıp, kafamda on saydıktan sonra dönüp masama yaklaşıyorum. Dikkatli olmazsam, bu kadın beni sinirden öldürecek. Alışveriş poşetinden kahve bardağını alıp bir yudum alıyorum. Kahve damaklarıma değdiği anda, onun yaptığı tek hatanın kahvenin büyüklüğü olmadığını anlıyorum. "Bunun içinde şeker var mı?"

O mavi gözler, dolgun alt dudağının köşesini ısırırken benden başka her yere bakıyor. "Sana da biraz tatlandırıcı iyi gider diye düşündüm."

"Tatlandırmak

mı?" "Evet."

"Neden?"

"Bilirsin, homurdanma meselesi."

Tanrım, bana güç ver.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kahvemi nasıl sevdiğimi sana açıkça söylemiştim, değil mi? Bundan sonra da böyle davranacak mısın, Bayan St. James?"

"İnisiyatif alıyordum," diye karşılık verir, çenesini kaldırarak.

Dilimi şaklatıp masama oturdum. "Yapma." O orada durmaya devam etti ve bana bakmaya devam etti. "Otur," diye homurdandım. Sessiz bir bekleyişin ardından sonunda dediğimi yaptı. Dirseklerimi masaya dayadım

ve parmaklarımı birbirine kenar. "Bu saçma maddeyi konuşalım... ve daha da önemlisi, neden bana gelmek yerine doğrudan İK'ya gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşündün?"

"Saçma değil ve..." "Ve ne,

Bayan St. James?" "Sana

kızgındım."

Parmaklarımın arasından çıkardım ve işaret parmağımın ucuyla masaya on kez vurdum, yine kafamda saydım. Şu anda karşımda başka biri oturuyor olsaydı, muhtemelen sinirlenirdim, ama Damien bu sabah kızgın göründüğünü söylemişti ve son istediğim şey onun mutsuzluğuna katkıda bulunmaktı. Bu zavallı kız yeterince şey yaşamıştı.

"Bana neden kızgınsın?" Nedenini tahmin ediyorum, ama annem alışveriş gezisinden keyif aldığını söylemişti.

"Ben..." Yüzünü çeviriyor, ama gözlerinde yaşların biriktiğini görmeden önce. "Ben... şey... kıyafetlerin parasını sana geri vermek istiyorum," diyor, sesi titriyor.

"Ben ödeyebilirim, Delilah... Bana geri ödemene gerek yok."

"Lütfen," diye yalvarır ve gözleri tekrar benimkilere değdiğinde gördüğüm o ezici üzüntü, onu kollarıma alıp tüm çirkinliklerden korumak istememe neden olur.

Bunun yerine başımı bir kez sallıyorum. "Senin için bu kadar önemliyse, bir çaresine bakarız."

"Çok sevinirim," diyor ve ayağa kalkıyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Yapacak işim var."

"Delilah," diye seslendim, o ayrılmak üzereyken. "Hadimi aştıysam özür dilerim, ama lütfen bil ki o kıyafetler iyi niyetle alınmıştı."

Güzel şeylerle şımartılmayı sevmeyen bir kadınla hiç tanışmadım, ama Delilah St. James'in tanıdığım hiç kimseye benzemediğini çabucak öğreniyorum. Diğerlerinin tam tersi bir kadın. Küstah ve tatlı bir karışımı, çok çekici bulduğum bir masumiyet havası var.

Kısa bir süre duraksadıktan sonra omzunun üzerinden bana bakarak fısıldadı, "Teşekkür ederim."

O tekrar öne dönüp kapıya doğru ilerlerken, gözlerim istem dışı olarak vücudunun uzunluğunu takip ediyor. O kadar minyon ki, ama o dar pantolonun içindeki yuvarlak, şeftali gibi küçük kıçı, vücudumdaki tüm kanın sikime akmasına neden oluyor. Neyse ki, boğazımın derinliklerinden çıkan iniltiyi bastırıyorum.

Jailbait, Prescott, kendime defalarca hatırlatıyorum.

Onu üzdüğüm için kendimi zaten aşağılık hissediyorum, bu yüzden onun günahkar vücuduna verdiğim hoş olmayan tepki, suçluluk duygumu daha da artırıyor. Bu yüzden işime duygularımın karışmasına asla izin vermem, ama bu sefer başımı belaya soktuğumu çoktan biliyorum.

Günün geri kalanını, kişisel resepsiyonistimden mümkün olduğunca uzak durarak geçiriyorum. Yapılacaklar listesine eklemek istediğim bir şey olursa, ona e-posta gönderiyorum. Bu olgunca bir davranış değil, ama biraz mesafe ikimize de iyi gelecektir. Sınırlar bulanıklaşmaya başladı ve bu ikimizin de en son ihtiyacı olan şey.

Yine de şunu söylemeliyim: işinde çok yetkin ve benden istediğim her şeyi fazlasıyla yerine getiriyor. Bu sabah kahveme eklediği şeyi görmezden gelebilirsiniz, ama bunun düzenli bir şey haline gelmemesini sağlayacağım. Yakında benim alışkanlıkların insanı olduğumu, sevdiğim şeyleri sevdiğimi ve bunun yakın zamanda değişmeyeceğini anlayacaktır.

Öğlen vakti, bilgisayar ekranından uzaklaşırken ofisimin kapısı çalındı. Kafamı kaldırdığımda Delilah, elinde büyük kahverengi bir kağıt torba ile kapının eşiğinde duruyordu. Beyaz ceketini çıkarmıştı ve giydiği yüksek bel pantolonun dar kalçalarını ne kadar güzel sararak kum saati vücudunu vurguladığını fark ettiğimde kendimden nefret ettim.

"Çarşamba öğle yemeğiniz geldi, Bay Prescott," diyor. "Tavada kızartılmış deniz tarağı, narenciye ve avokado salatası ve limon kapari soslu."

"Teşekkürler, Bayan St. James. Masama bırakabilirsiniz."

"Her zaman bu kadar... düzenli mi yersiniz?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Ayın geri kalanı için menüye baktım ve beş farklı öğle yemeği olmasına rağmen, her pazartesi, salı ve diğer günler aynı şeyi yiyorsunuz."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunda bir sorun mu var?"

"Hiç de değil... Sadece bunu..."

"Ne buluyorsunuz?" diye ters bir şekilde soruyorum.

"Garip, tahmin edilebilir... cesaretimi toplayıp sıkıcı diyebilirim."

"Yediğim yemeklerin sıkıcı olmadığını garanti edebilirim."

"İnternette araştırdım... bunun argo terimi 'mono-luncher'." "Bana psikanaliz yapman için para vermiyorum, Delilah. Bunun için bir terapistim var."

bunun için terapistim var."

Güzel mavi gözleri büyüdü. "Terapistin mi var?"

"Eskiden vardı. Yıllardır gitmedim."

"Nedenini sorabilir miyim?" "Hayır," diye homurdandım.

"Babanla bir ilgisi var mı?"

"Meşgulüm. Çıkarken kapıyı çarpma."

O nefes nefese kalıp topuklarını döndürerek ofisimden fırladığında, gülümsememi saklamak için dudaklarımı ısırmak zorunda kaldım. Kapıyı arkasında çarptığında eğlencem daha da arttı.

En azından eğlenceli biri.

Bölüm 10

Spencer

Delilah iki haftadır şirketimde çalışıyor ve dürüst olmak gerekirse, iş ahlakından etkilenmeye devam ediyorum. Dakiktir, çalışkandır, herkes tarafından sevilir ve gerçekten iyi biridir — tabii beni sinirlendirmediği zamanlarda, ki bu çok sık olur. Bu kadın her fırsatta bana meydan okur, ama içimden bir parça da bu özelliğini takdir ediyor.

Benim çok huysuz olduğumu düşündüğü günlerde, kahve fincanımın boyutu büyüyor ve içindeki sıvı daha tatlı hale geliyor. Hatta öğle yemeği siparişlerimde bile değişiklikler yapmaya başladı. Bunlar benim fark etmediğimi düşündüğü küçük ayrıntılar olabilir, ama ben *hepsini fark ediyorum.* Beni sürekli tetikte tutuyor ve bir gün sonra ne olacağını bilemiyorum.

O, taze bir nefes gibi ve bunu çok heyecan verici buluyorum — sıradanlıktan hoş bir değişiklik.

Öte yandan, ona bu kadar yakın olmak, onun güzel mavi gözlerindeki ışığın yavaş yavaş sönmesini görmek gibi bir talihsizliği de yaşattı bana. Evde nasıl olduğunu sormayı bıraktım çünkü ne zaman sorsam beni tersliyor, ama kimse bakmadığını sandığında onun üzüntüsünü gözlemliyorum.

Onu o durumdan ve zehirli ortamdan kurtarmak istiyorum, ama kıyafet fiyaskosundan sonra cesaret edemiyorum. O sadaka istemiyor. Bunu kendi başına başarmak zorunda olduğunu düşünüyor, bu da takdire şayan bir şey. Ailesi onu en kötü şekilde yüzüstü bıraktı, ama onun farkında olmadığı şey, benim ve annemin onun arkasında olduğumuz.

Henüz bu konuyu onunla konuşmadım, ama avukatıma çalıştığı diş kliniğini araştırmasını istedim. İlk ilginç bulduğum şey, Delilah'ın gülümseyen resminin kuruluşun yüzü olmasıydı. Her yerde var: web sitelerinde, pazarlama materyallerinde ve dükkanın vitrininde.

Haksız işten çıkarma davası açacaksa ona ihtiyacım var, ama Logan'a bu arada ihtarnameyi göndermesini söyledim. O fotoğrafın kaldırılmasını istiyorum. Onlar onun orada çalışmasını istemiyorlar, ben de onun güzel yüzünü ve parlak gülümsemesini işlerini büyütmek için kullanmalarına izin vermeyeceğim. Küçük bir darbe, ama başlangıç. Onun yerine kötü kız kardeşinin yüzünü koysalar umurumda değil. Delilah adına alabileceğim her zaferi alacağım. Bana kalsa, hepsini ezip geçerim.

Bilgisayar ekranındaki saate baktığımda, saatin dokuz çeyrek olduğunu görüyorum. Resepsiyonistim ve kahvem her an gelebilir. Delilah sadece pazartesiから金曜日まで çalışıyor, bu yüzden hafta sonu onunla hiç görüşmedim. En azından pazartesi sabahları kahvemi istediğim gibi içebiliyorum. Beni iki gün görmediği için bana fazla huysuz olduğumu söyleyemez.

Birkaç dakika sonra, asansörün benim kata geldiğini duyuyorum ve içimi gergin bir enerji kaplıyor. Bu alışık olduğum bir duygu değil, ama nedenini anlamak için roket bilimi gerekmiyor. *Delilah St. James.* O sadece şirketime sızmakla kalmadı, kalbimin derinliklerine kadar girdi.

Hafta sonu boyunca kaç kez aklıma geldiğini sayamıyorum, ama çoktu. Nasıl olduğunu, ne yaptığını merak ediyordum. Bazen hafta içinde yaptığı veya söylediği komik bir şeyi hatırlıyordum. Beni çok korkuttukları için, aklıma gelir gelmez onları kafamdan atmaya çalışıyordum. Uzun zamandır bir kadın bu şekilde aklımı meşgul etmemişti.

Mermer zeminde tanıdık topuk seslerini duyunca başımı kaldırıyorum. Kapıda belirdiğinde nefesim kesiliyor.

Bugün dizlerinin hemen üstünde biten, vücudunu saran siyah bir elbise giymiş. Her bir kıvrımını vurguluyor. İnce kemer

beline sıkıca sarılmış, onun ne kadar minyon olduğunu daha da vurguluyor. Uzun sarı saçlarını gevşek bir şekilde örmüş ve şu anda bir omzuna dökülmüş durumda. Gözlerim çıplak bacaklarından aşağıya doğru kayıyor ve siyah yüksek topuklu ayakkabılara ulaşıyor. Bu ayakkabının arkasına, ayak bileklerini birkaç kez saran ince bir deri parçası takılı.

Kravatımı tutup çekiştiriyorum. Birden nefes almakta zorlanıyorum. Bu kadının nesi var böyle? Beni bu kadar çeken, yasak olması mı*? Kesinlikle öyle.* İstediğini elde etmeye alışkın bir adamım, bu yüzden asla sahip olamayacağımı bildiğim bir şeye çekilmem çok doğal.

O lanet olası alışveriş çılgınlığını organize etmekle aptallık ettim ve o zamandan beri kendime kızıyorum. Annem beni deliye çevireceğini bildiği kıyafetleri bilerek mi seçti? Yoksa bunun kıyafetlerle bir ilgisi yok da, onları giyen kadınla mı ilgili?

"Günaydın, Bay Prescott," diyor, elinde kahvemle odayı geçerek.

Gözlerim onun gözlerine kilitlenir ve yanaklarında hafif bir pembe kızarıklık belirir. Onu izlediğimin farkında mı? *Lanet olsun, umarım fark etmemiştir.* Kendine gel, Prescott. Sen yetişkin bir adamsın, ergenlik çağındaki bir genç değil.

O masaya ulaştığında elimi uzatıyorum ve parmaklarımız birbirine değdiğinde kolumda hissettiğim karıncalanmayı görmezden gelmeye çalışıyorum. Beynim hemen en son ne zaman seviştiğimi hesaplamaya çalışıyor. Uzun zaman oldu... En fazla birkaç ay. Hiç bu kadar uzun süre seks yapmamıştım. Bu farkındalık beni rahatlatıyor. Hepsi bu
—testosteron birikimi. Bu durumu düzeltmem lazım.

Boğazımı temizleyip, konuşurken sesimin birkaç oktav yükselmediğini umarak dua ettim. "Teşekkürler, Bayan St. James." Gözlerim onun güzel yüzünü tararken, gözlerinin altındaki siyah halkaları fark ettim. Hafifti ama makyajına rağmen hala görünüyordu. "Hafta sonunuz nasıl geçti?" diye sordum.

"Yoğun."

"Ne yaptınız?" Bu, normalde bir çalışana sormayacağım bir soruydu, ama gözlerinin altındaki halkalar beni endişelendiriyordu.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Çalıştım."

"Çalıştın mı? Nerede?"

"İkinci bir işe girdim."

Birkaç dakika önce hissettiğim her neyse, yerini hızla sinirliliğe bıraktı. "İkinci bir iş mi buldun? Ne iş yapacaksın?"

"Garsonluk," diyor, sanki insanlara servis yapmak ve yemeklerini bitirdikten sonra kirli tabaklarını toplamak çok önemli bir başarıymış gibi. Bana sorarsan cehennem gibi geliyor.

"Neden?"

"Paraya ihtiyacım var, ayrıca evden çıkmış oluyorum."

Son kısmını anlayabiliyorum ve bu beni daha da kızdırıyor. Boş günlerini insanlara hizmet ederek geçirmemeli. Dinlenmeli, hayatın tadını çıkarmalı... *yaşamalı*.

"Sana yeterince para vermiyor muyum?"

Gözleri hafifçe büyüdü. "Evet, bana iyi ödüyorsun. Hak ettiğimden daha fazla."

Diş kliniğinde çalıştığı zamankinden çok daha fazla olduğunu garanti edebilirim. Tüm çalışanlarıma iyi maaş veriyorum, ama Delilah'ın bilmediği bir şey var, şu anki pozisyonunda aldığı maaş, bu binadaki diğer tüm resepsiyonistlerin maaşlarından çok daha fazla.

"O zaman neden ikinci bir işte çalışıyorsun?" Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. "Ve lütfen bunun yeni gardırobunun masraflarını karşılamakla bir ilgisi olduğunu söyleme."

"Aslında," diyor ve omzundan sarkan siyah çantanın kapağını açarak, "Sana bunu getirdim."

Bana beyaz bir zarf uzattı ve içinde iki adet elli dolarlık banknot görünce öfkem bir üst seviyeye çıktı. "Bu ne?" diye bağırdım.

"Şey... para."

"Görüyorum, akıllı kız. Ne için para?" "Giysiler

için."

İçimde yükselen öfkeyi yatıştırmak için boş elimi birkaç kez açıp kapatıyorum. "Bunun için ödeme planını çoktan yaptık, Delilah."

"Giysilerin toplam maliyeti altı bin doları aştı, Spencer. Bana haftada sadece elli dolar ödemeye izin veriyorsun...

bu sonsuza kadar sürer."

Elimi masaya vurdum. "O parayı geri istemiyorum bile... Sadece seni yatıştırmak için söyledim, Bayan St. James."

Küçük elleri yumruk haline gelir ve yüksek topuklu ayakkabılı ayağıyla yere vurur.

"Yine yaşını gösteriyorsun, tatlım."

Küçük bir homurtu çıkar ve gülümsememi saklamak için dudaklarımı kıvırmak zorunda kalırım. "Sen de şovenist, inatçı tarafını gösteriyorsun, Bay Prescott," diye dişlerini sıkarak, inci gibi beyaz dişlerinin arasından çıkarır.

Sözleşmesine ek bir madde eklemek için ilk kez oturduğumuzda – maaşından kesinti yapılması – ilk teklifim haftada beş dolardı. Onun ilk tepkisi – muhtemelen tiz bir çığlık olarak tanımlanabilir – *"Haftada beş dolar mı! Ben sana borcumu ödeyene kadar sen emekli olup huzurevinde yaşıyor olursun"* oldu.

Bu yorum hiç hoşuma gitmedi. *Ondan sadece on yaş büyüğüm.* Birkaç kez tartıştıktan sonra, sonunda elli dolar üzerinde anlaştık. Bu rakam beni pek rahatlatmadı ama tüm bu durum başımı ağrıtıyordu.

"Bunu kabul etmiyorum," diye bağırdım ve zarfı masanın üzerine fırlattım.

Omuzlarını düzeltip çenesini kaldırdı ve gözlerini kısarak, "Başka seçeneğin yok," dedi. Bunun üzerine topuklarını dönüp ofisimden fırladı.

Öfkeyle dolmuş olmama rağmen, gözlerim hemen onun sıkı küçük kıçına ve o lanet olası kalçalarının hipnotik sallanışına kaydı.

Bölüm 11

Delilah

Otobüs durağına doğru ağır adımlarla yürüyorum. Saat geç oldu ve uzun, yorucu bir gün geçirdim. On saat boyunca ayakta durmaya alışkın değilim. Yeni işimi sevmiyorum ama tam olarak nefret de etmiyorum. Beni kız kardeşimden ve Kayne'den uzak tutuyor. Kayne de şimdi hafta sonlarını bizim evde geçirmeyi uygun görmüş. O benimle birlikteyken, boş zamanlarımızı genellikle onun evinde geçirirdik. Ne değişti bilmiyorum ama o ikisini ne kadar az görürsem o kadar iyi.

Hayatımda ilerlemeye çalışsam da, onların birbirlerine aşık olduğunu görmek hala canımı acıtıyor. Bunu bilerek mi yapıyorlar, yüzüme vurmak için mi? Muhtemelen. Abigail'den bunu beklerdim, ama Kayne bizim birlikteyken öyle bir insan değildi.

Sonunda otobüs durağına vardığımda derin bir nefes alıp oturdum. Ayaklarımın tabanı yanıyor gibi. Bunlardan daha destekli, düzgün bir çift ayakkabı almam lazım. Saat geç, hava karanlık ve bu durakta tek başımayım, ama çok yorgunum, umursamıyorum bile.

Ta ki siyah bir SUV, tam oturduğum yerin önündeki kaldırıma sert bir şekilde fren yapana kadar. Körü körüne çantama uzanıp, kayışını iki kez elime doladım, gözlerimi araçtan bir an bile ayırmadım.

Kalbim göğsümde çarpmaya başlar, koyu renkli cam aşağı iner ve ben ayağa fırlayarak kaçmaya hazırlanırım. "Bin," diye boğuk bir ses duyulur ve korkum bir anda öfkeye dönüşür.

"Ne oluyor, Spencer? Beni korkuttun."

"O zaman ödeştik. Artık senin mesainin bitiminde iş yerine geldiğimde seni bulamadığımda nasıl hissettiğimi anlayabilirsin."

“Geleceğini bilmiyordum, bu yüzden bana kızmaya hakkın yok. Ve çalıştığım yeri nasıl buldun… ve saat kaçta çıkacağımı?”

"Annen."

Huh. Oradan bilgi alacağını hiç düşünmemiştim.

Bütün hafta yeni işim hakkında beni sıkıştırdı ama ben ona hiçbir şey söylemedim. Bir ara Damien ve Eloise'i bana bilgi almaya çalıştırdı ama ben ağzımı açmadım.

Spencer'ın hafta sonlarını çalışarak geçirmemden memnun olmadığı belliydi ve bu konudaki sessizliğim onu her zamankinden daha huysuz yapıyordu. Boş zamanlarımda yaptıklarım Prescott Enterprises'daki işimi etkilemediği sürece, mesai saatleri dışında ne yaptığım onu ilgilendirmezdi.

Kornanın sesi duyulunca, orta konsoldan eğilip yolcu kapısını açtı. "Bin." Gözlerim ondan, arkasında sabırsızca duran otobüse kaydı... Eve gitmek için binmem gereken otobüs. Kararsız kaldım. "Beni sınama, Delilah. Bugün senin oyunlarına hiç niyetim yok."

Onun sözleri bana "*Canın cehenneme"* demek ve otobüse binmek istememi sağladı, ama korna ikinci kez çalınca Spencer'ın arabasına bindim.

Bana bir an bakıyor, kıpırdamadan. "Ceza almak istemiyorsan, sen sürsen iyi olur."

"Sen emniyet kemerini takınca ben sürerim."

Onun dediğini yapıyorum ve kemerimi bağladıktan sonra, o sinyal lambasını yakıp trafiğe çıkıyor. Bu süreyi onu incelemek için kullanıyorum. Bugün her zamankinden daha da dağınık görünen kalın siyah saçlarından başlıyorum. Gözleri yola odaklanmış ve hafif sakallarla kaplı belirgin çenesinin hafifçe titrediğini fark ediyorum. Onu hiç sakalsız görmemiştim ve ona uzanıp parmak uçlarımla sakallarını okşamak için dayanılmaz bir istek duyuyorum.

Onu hiç bu kadar rahat giyinmiş görmemiştim. Dar kesim, lacivert bir Henley tişört giymişti, yakası ve manşetleri beyazdı. Uzun kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı, bu yüzden biraz takıntılı olduğum bronzlaşmış kaslı kollarını ve güçlü ellerini hayranlıkla seyrettim. O anda, direksiyonu sıkıca kavramış olduğu için beyazlaşmış parmak eklemlerini gördüm.

"Bana kızgın mısın?" diye soruyorum. Dudakları inceliyor ama sessiz kalıyor. Gözlerimi devirip başımı yolcu penceresine çeviriyorum. Sanırım bu gece ekstra huysuz.

Bir dakika geçtikten sonra, "Saat kaç, Delilah?" diyor.

Omuzlarımı silkiyorum. Saat onda çıkmam gerekiyordu ama bu gece işler sakin olduğu için müdürüm biraz erken çıkmama izin verdi. "Neredeyse on oldu herhalde."

Bu sefer, kısa bir süreliğine yoldan gözlerini ayırıp doğrudan bana bakar. "Aynen öyle!" diye bağırır. "Saat akşamın on, ve seni nerede buldum? Karanlıkta, şehrin ıssız bir otobüs durağında, etrafındaki tüm dükkanlar kapalıyken, tek başına oturuyordun. Tek gereken, sarhoş, sapık bir herif ya da akıl hastası bir evsiz geçip gitmesiydi..." Elini direksiyona vurarak devam eder, "Ne olabileceğini düşünmek bile istemiyorum. Kendi güvenliğini hiçe sayman beni hayrete düşürüyor."

"Bunu birkaç kez yaptım ve hiç sorun yaşamadım." "Bunu son kez yap. Bir daha yapmayacaksın." "Ne? İşimi bırakmayacağım."

"Senden bunu istemiyorum, ama geceleri toplu taşıma araçlarına binmene izin vermeyeceğim."

"Başka seçeneğim yok." "Seçeneklerin var."

"Uber neredeyse kazandığım kadar tutar. Otobüs daha ucuz."

"Bana var," diye bağırdı.

"Beni alıp eve kadar götürmeni bekleyeceğimi sanıyorsan..."

"Seni eve götürmeyeceğim," diye sözümü keser. "Önümüzdeki günlerde hafta sonlarını benimle geçireceksin."

Ağzım açık kalır ve bir an için kelimenin tam anlamıyla dilim tutulur. "Bunun olacağını düşünüyorsan hayal görüyorsun."

"Oh, olacak," diye uyarıyor.

"Ofis dışında yaptıklarım üzerinde hiçbir kontrolün yok."

"Şöyle söyleyeyim, Delilah. O restoranda çalışmaya devam etmek istiyorsan, başka seçeneğin yok."

"Ne diyorsun sen? Eğer şartlarını kabul etmezsem, beni kovdurmaya mı çalışacaksın?"

"Gerekirse yaparım."

"Bunu yapamazsın."

"İzle de gör. Gücüm var, sonsuz miktarda param var ve her şey başarısız olursa, birini itaat ettirmek için bacaklarını kırmaktan çekinmeyecek insanlar tanıyorum."

"Yalan söylüyorsun."

"Öyle mi?" diye sırıtarak sorar.

"Şu anda seninle uğraşamam... Ayrıca, ailem senin evinde kalmama asla izin vermez... Seni zar zor tanıyorlar."

Başparmağıyla omzunun üzerinden arka koltuğu işaret etti. "Bu çantayı tanıyor musun?"

Dönüp baktım ve nefesim kesildi. "Evime mi gittin?"

"İhtiyacım olan bilgileri başka nasıl elde edebilirdim?"

"Bir IT şirketin var; sisteme girip bilgileri hackleyemez miydin?"

"Yapabilirdim, ama bu yasa dışı olurdu, Delilah."

"Senin sorunların var," diye alay ettim.

"Var... Delilah St. James adında, boyu bir metre elli, sarışın bir kadın. James."



"Sen tam bir bilmece gibisin," diyorum, asansörle çatı katına çıkarken.

"Nasıl yani?" diye şüpheyle sordu.

"Eğer varlığım seni bu kadar rahatsız ediyorsa, neden burada kalmam için bu kadar ısrarcısın?"

"Bundan çok mutlu olduğumu iddia etmeyeceğim, ama seni güvende tutmak için fedakarlık yapmaya hazırım."

"Ne kadar asil bir davranış," diye alaycı bir şekilde söylüyorum.

Başını çevirip gülümsemesini saklamak için dudaklarını kıvırınca, bacaklarına tekme atmamak için kendimi zor tutuyorum.

O, vagonun duvarına yaslanarak, yükseldikçe sayılara odaklanıyor. Ben de bu zamanı onu daha iyi incelemek için kullanıyorum; arabada direksiyonun başında otururken onu tam olarak görememiştim. Daralmış gözlerimle vücudunun uzunluğunu yavaşça incelerim. Artık ayakta olduğu için göğüs kaslarının ve belirgin karın kaslarının hatlarını görebiliyorum. Bu adamın yoğun programında spor yapmaya zaman buluyor.

Bakışlarım biraz aşağıya, koyu renkli tasarımcı kot pantolonunun ilmeklerinden geçen kahverengi kemere kayıyor. Üç parçalı takım elbise giyen Spencer'ın en sevdiğim görünüşü olduğunu sanıyordum, ama karşımdaki rahat giyimli adamı da aynı derecede çekici buluyorum.

Gözlerim biraz daha aşağı kayıyor ve şişkinliği fark ettiğimde neredeyse yerinden fırlıyor. *Aman Tanrım.* Bu adam fermuarının arkasında etkileyici bir şey saklıyor.

Boğazını temizliyor ve dikkatim yüzüne kayınca, beni dikkatle incelediğini görüyorum. Aman Tanrım, az önce onun aletine baktığımı mı fark etti?



Spencer'ın katına varır varmaz, valizimin sapını tutarak kenara çekildi ve benim önce çıkmamı sağladı. Onu tanıdığım kısa sürede, centilmen tavırlarını fark etmiştim.

Tanıştığımız gün, ailemle akşam yemeğine geldiğinde ve işimin ilk gününde öğle yemeğinde olduğu gibi, sandalyemi çekiyor. Damien bizi arabayla gezdirmesine rağmen, hala arka kapıyı benim için açmakta ısrar ediyor. Ve

ne zaman aynı anda bir odaya girsek, her zaman geri çekilip önce benim girmeme izin veriyor.

Bu özelliğini seviyorum.

Şövalyelik öldü diyemem ama benim neslimdeki erkeklerde nadiren gördüğüm bir şey. Kayne benim için bunların hiçbirini yapmadı.

"Vay canına," diye mırıldandım, arabadan inip geniş fuayeye adım attığımda. Ofis binasının tüm ihtişamını ve daha fazlasını barındırıyordu.

Ofisinin karanlık, kasvetli ve erkeksi tasarımının aksine, bu lüks giriş salonu aydınlık, ferah ve sofistike. Her ayna, mobilya parçası veya duvardaki tablo mükemmel bir simetriyle yerleştirilmiş. Mekanın ağırlıklı rengi beyaz, altın, siyah ve gri tonları ise mekanın her yerine yayılmış. Odanın ortasında duran devasa modern avize, kalın, yuvarlak, gri ve beyaz mermer bir kaide masasının üzerinde yer alıyor ve masanın üstünde taze çiçeklerle dolu bir vazo bulunuyor. Burası benim gibi birinin sadece dergilerde görebileceği, gerçek hayatta asla göremeyeceği türden bir yer.

Spor ayakkabılarım mermerde gıcırdıyor ve her şeyi görmeye çalışarak odayı geçerken gözlerim her yere kayıyor. Sonunda yüksek, beyaz, el oyması çift kapının önünde duruyoruz.

"Gerçekten burada mı yaşıyorsunuz?" diye soruyorum hayretle, o valizimi yere koyup cebinden anahtarları çıkarıp kapıyı açarken.

"Girişte mi? Hayır."

"Ha, çok komik," diyorum ve onun kaya gibi sert yanına dokunuyorum.

Ardından gelen derin boğuk kahkaha, omurgamdan yukarı doğru bir enerji dalgası gönderir. Bu yabancının hayatımın bu kadar büyük bir parçası haline gelmesi korkutucu ve onun evine girip geceyi orada geçireceğime inanamıyorum.

Kapı açıldığında, yine önce benim girmem için işaret ediyor. Dairenin içi beni hayal kırıklığına uğratmıyor ve yine nereye bakacağımı bilemiyorum.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum.

"Burası güzel mi sence? Benim malikanemi görmelisin. Genelde hafta içi burada kalıyorum çünkü ofise yakın."

"Oh," diyorum, ona yan gözle bakarak.

"Bu gece oraya gidecek misin?"

"Hayır. Gel," diye homurdanarak odanın diğer tarafına geçer. "Bu gece nerede uyuyacağını göstereyim."

İçgüdülerim bu adamın benden yararlanmayacağına güvenmemi söylese de, onunla aynı yatağı paylaşmak gibi bir niyetim yok. "Kanepede yatabilirim."

"Yedek odalardan birinde yatacaksın, Delilah."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Oh."

Beni ana odadan geçerek, şeflerin kullanacağı bir mutfağı geçip uzun bir koridora götürürken bana tuhaf bir bakış attı.

"Koridorun sonundaki oda benim... orası yasak," diyor.

"Tamam," diye ciyakladım. Endişelenmesine gerek yoktu. Gecenin bir yarısı oraya gizlice girmeye niyetim yoktu... ya da hiçbir zaman.

"Bu üçünden herhangi birini seçebilirsin," diyor, eliyle işaret ederek.

Kapılar kapalı ama ben onun odasından en uzak olanı işaret ediyorum. "Bu."

Kapıyı açarken boğazını temizledi ve yine geri çekildi, ben gireyim diye. Peşimden odaya girip valizi yatağın üzerine kaldırdı. "Sen... bunu sen koymadın, değil mi?"

"Hayır, annen yaptı. Ben oturma odasında otururken, baban ve nişanlı olduğun o pislik, ölümcül bakışlarıyla beni korkutmaya çalışıyordu."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bunun

için üzgünüm." "Önemli değil. Beni

rahatsız etmedi."

"Babam genelde öyle değildir... Abigail'i çok korur."

"İki kızı var, Delilah... ve ben senin kız kardeşinle çıkmıyorum. Seninle çıkıyorum."

Gözlerim büyür ve başım onun yönüne döner. "Biz çıkmıyoruz."

"O zaman sahte çıkıyoruz."

Çenemi kaldırdım. "Sana söylediğim gibi, o durumu sildim... biz ayrıldık."

Bir kaşını kaldırarak ağzının köşelerinde bir gülümseme belirdi. "Sizinle böyle bir konuşma yaptığımızı hatırlamıyorum, Bayan St. James. Karşı tarafın haberi olmadan birinden ayrıldığını iddia edemezsin."

Onu görmezden gelerek — çünkü mantığı tamamen saçma — valizimi yere bırakıp fermuarını açtım. "Duş alabilir miyim? Bütün gün yemekle uğraştıktan sonra kendimi iğrenç hissediyorum."

Yatak odamın uzak tarafındaki kapıyı işaret etti. "Kendi banyon var. İhtiyacın olan her şeyi orada bulabilirsin."

"Teşekkürler. Sen... şey... çamaşır makinen var mı? Sadece bir iş gömleğim var, bu gece yıkamam lazım ki sabaha kurusun."

“Çamaşır makinesi ve kurutma makinesi var ama hiç kullanmadım.”

“O zaman kıyafetlerini nasıl yıkıyorsun? Yoksa öylece atıp
Onları giydikten sonra atıyor musun? Sanırım bunu yapmaya gücün yeter."

O kahkahayla güldü. "Sandra, hizmetçim, kıyafetlerimi yıkıyor."

“Hizmetçin mi var?”

"Evet, ben çalışırken gündüzleri geliyor." "Oh."

"Yemek yedin mi?" diye
sordu. "Az önce bir şeyler
yedim."

"Daha önce... ne
zaman?" "Üç civarı."

"Bu işte akşam yemeği molası yok mu?"

"Müdür, işlerin yavaş olduğu zamanlarda mola vermemizi istiyor."

"Yedi saattir bir şey yemedin Delilah," diye homurdandı. "O kadar sürede açlıktan ölmem Spencer."

Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokup kapıya doğru döndü. "Duş al, ben yemek sipariş ederim."

Bölüm 12

Spencer

Giriş salonunda dolaşıp, kapıcı yemeklerimizi getirmesini bekliyorum. Misafir ağırlamak garip bir duygu. Nadiren misafir ağırlarım... Yalnızlığı severim. Annem ve ara sıra asistanım Simone dışında, burada hiç kadın olmaz. Simone de sadece evrak bırakması gerektiğinde gelir.

Neden birdenbire bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm, hiç bilmiyorum. Delilah St. James söz konusu olduğunda tüm sağduyum uçup gidiyor sanki.

Onun evine gittiğimde burada kalmasını planlamamıştım. Sadece kızının bana vermeyi reddettiği bilgileri almak için oradaydım. Ama annesiyle konuştuktan sonra kendimi köşeye sıkışmış hissettim. Özellikle de o saatte otobüste tek başına seyahat ettiğini öğrendiğimde. Delilah teknik olarak yetişkin olabilir, ama kızlarının güvenliği ve iyiliği konusunda pervasızca davranıyorlar ve ben bilinçli olarak buna sırtımı dönemezdim.

Kızını bu kadar geç saatte neden almadığını sorduğumda, annesi sadece *"O bizden istemedi"* dedi.

"Teklif etmeyi düşünmedin mi?" diye karşılık verdim.

İşte o zaman Delilah'ı buraya getirmek için bu saçma sapan planı yaptım. Muhtemelen bu kararımdan pişman olacağım, ama başka bir çözüm bulana kadar tek seçeneğim buydu.

Onu almak için restorana vardığımda, çoktan gitmiş olduğunu görünce neredeyse kalp krizi geçirecektim. Onu otobüs durağında tek başına otururken bulduğumda, ilk tanıştığım genç kadın gibi görünüyordu.

tatlı, masum, ceylan gözlü ve taze yüzlü, uzun saçları dağınık bir topuz halinde başının üstünde toplanmış, kalbim göğsümde sıkıştı. O kadar savunmasız ve kolay av gibi görünüyordu ki. Fırsat suçunun işlenmesi için her şey hazırdı ve aklımdan geçen tüm berbat senaryolar bu gece uykumu kaçıracak, eminim.

Asansörün zili çalınca düşüncelerimden sıyrılıyorum. Cebimden elli dolarlık bir banknot çıkarıp kapıcıya veriyorum ve elinden iki büyük kahverengi kağıt torbayı alıyorum.

"Teşekkürler, Bay Prescott. İyi akşamlar." Bir kez başımı salladım. "Sana da, Derek."

Kapılar kapanınca arkanı dönüp daireye girersin. Odaya birkaç adım attığında kendi ayaklarına takılıp neredeyse düşüyorsun. Beklediğin son şey, mutfakta neredeyse çıplak duran Delilah'dır.

Gözlerim istem dışı olarak vücudunun uzunluğu boyunca aşağı kayıyor ve neyse ki, önümde tuttuğum çantaları çekecek kadar aklı başımda, çünkü sikim de gördüğüm şeyi beğenmiş gibi görünüyor.

Delilah, pembe ipek pijama şortu ve ona uyan bir kaşkorse giymiş. Tüm kıyafet, bir santim genişliğinde narin siyah dantelle süslenmiş ve kısa boyuna rağmen, pürüzsüz, çıplak bacakları sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyor.

"Özür dilerim," diye fısıldadığını duydum ve gözlerimi tekrar yüzüne çevirdiğimde, yanaklarının pijamalarıyla aynı renkte olduğunu fark ettim. "Annem ayrıldığımızı bilmiyor, sanırım en seksi pijamalarımı koymuş."

Son cümleyi eklediğinde gülmeden edemiyorum. "Daha önce de söylediğim gibi, ayrıldığımızdan haberim yoktu."

"Teknik olarak hiç birlikte olmadığımızın farkında mısın?"

"Durumunuzun aksini söylediğini sanıyordum, Bayan St. James."

Mutfağa doğru ilerleyip yemek poşetlerini tezgahın üzerine koyarken gözleri kısıldı. "Giyecek bir tişört falan var mı? Annem sadece bunları, temiz iç çamaşırları, çoraplar, tuvalet malzemelerimi ve yarın giymem için bir kot etek koymuş."

Bir parçam onun isteğini reddetmek istiyor, ama neredeyse çıplak haldeyken aynı odada kalabileceğime güvenemiyorum. Yeni yıkadığı saçlarından gelen tatlı kokulu şampuan bile duyularımı alt üst ediyor. Onun minik beline sarılmak ve burnumu saçlarına gömmek için kendimi zorla tutuyorum.

Boğazımı temizledikten sonra, “Ne istediğini bilemedim, o yüzden çeşitli şeyler sipariş ettim. Sen yiyecekleri çıkar, ben de sana giyecek bir şeyler bulayım” dedim.

Gözden kaybolduğum anda ilk yaptığım şey ağrıyan sikimi düzeltmek oldu. "Onu buraya getirerek ne düşünüyordun, Prescott?" diye mırıldandım.

Yarın, ona alternatif bir çözüm bulmayı görevim haline getireceğim.

Delilah, iş gömleği kuruduktan sonra bir saat önce yatmaya gitti, ama ben çok heyecanlıyım, uyuyamıyorum. Dışarıda balkonda oturmuş, bacaklarımı uzatmış, yıldızlara bakarken puro içip ikinci bardak burbonumu içiyorum. İçimde kuduran karmaşayı anlamaya çalışıyorum.

Onu örtmenin yardımcı olacağını düşünmüştüm, ama onu benim giysilerimle örtülü görmek, üzerinde bolca duran ve neredeyse dizlerine kadar uzanan basit bir tişört, onu sahiplenme arzumun daha da artmasına neden oldu. Bir mağara adamı gibi göğsümü yumruklamak istedim. Buna, yemek yerken yastık gibi dudaklarının çatalın etrafını kapatması ya da yutkunurken boynundaki hafif kas hareketleri de eklenince, sikim kotumun fermuarından dışarı fırlamak istedi.

Hayatımda hiç bir kadını bu kadar arzulamamıştım. Çıldırtıcıydı... *O çıldırtıcı* ve gitmesi lazım. Bu gecenin tekrarı ile birlikte gelecek işkenceye dayanabileceğimi sanmıyorum. Onu nerede barındırabilirim? Onu kendi evime almama izin vermeyeceğini biliyorum.

kendi dairesine almama izin vermeyeceğini biliyorum. Belki annem onu evine alabilir. Hmm. Evet, bu işe yarayabilir.

Artık sağlam bir planım olduğuna göre, puroyu söndürüp içkimin kalanını içip ayağa kalktım. Yarın ilk iş annemi arayıp her şeyi ayarlayacağım.

Tüm ışıkları kapattıktan sonra odama giden koridora yöneliyorum. İlk kapının arkasında uyuyan Delilah'ı düşünmemeye çalışıyorum ama lanet şampuanının kokusu hala havada asılı duruyor ve sikim anında tekrar şişiyor.

Gözlerimi kapatıp başımı tavana doğru eğdiğimde, boğazımın derinliklerinden ilkel bir inilti yükseliyor.

Yatak odama girer girmez kapıyı kapatıp kilitliyorum ve banyoya doğru yöneliyorum. Duş kabinine yaslanıp muslukları açtıktan sonra kıyafetlerimi çıkarıyorum. Su ısınır ısınmaz duşun altına girip saçlarımı ıslatıyorum, bu sırada zonklayan sikimi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Bu canavarı halletmem lazım, yoksa asla uyuyamayacağım. Sorunum şu: Delilah St. James hakkında ahlaksız düşünceler olmadan bunu nasıl yapacağım?

Delilah'ı düşünmemek için başka birini hayal etmeye çalışıyorum ve aklıma Candice Swanepoel geliyor. O Güney Afrikalı bir süper model ve ben on sekiz yaşındayken babam beni Victoria's Secret defilesine götürmüştü ve o, gözüme ilk çarpan modeldi. O zamanlar pek önemsemedim, ama birkaç yıl sonra babamın gerçek yüzü ortaya çıkınca, o gezinin benim için değil, onun için olduğunu anladım.

Candice, fantezime yaş olarak uygun olabilir, ama uzun sarı saçları ve çarpıcı mavi gözleriyle, yüzünün düşünmemeye çalıştığım kişiye dönüşmesi sadece bir an sürüyor.

Sertleşmiş sikimi elimle kavrayıp, o görüntüyü kafamdan atmaya çalışırken sıkıyorum. İşe yaramıyor. Kendimi okşadığım anda, birdenbire Delilah'ın dizlerinin üstünde önümde durduğunu hayal ediyorum. O güzel mavi gözleri bana bakıyor — içinde boğulabileceğim gözler — ve dolgun alt dudağının köşesini ısırıyor.

Siktir, bunun için cehenneme gideceğim.

Sağ avucuma vücut şampuanı sıkarken ve alnımı serin gri fayanslara dayarken oda buharla doldu. Sertleşmiş meme uçlarının o ince ipek kaşkorseyi delip çıktığı görüntüsü zihnimi kaplarken, elimi sikimin dibine sıkıca doladım. Parmak uçları omuzlarındaki ince spagetti askıları okşadı ve kumaş beline düştüğünde ve dik göğüsleri ortaya çıktığında yüksek sesle inledim. Bu erotik bir striptiz gibi ve daha fazlasını istiyorum... *Hepsini istiyorum.*

Hareketlerim hızlanırken kalbim göğüs kafesime şiddetle çarpıyor. "Evet," diye homurdanıyorum, o narin elleriyle göğüslerini avuçlayıp sertleşmiş uçlarını başparmağıyla ve başparmağıyla sıkıştırırken.

"Spencer," diye inliyor ve o seksi ağzı mükemmel bir 'O' şekli aldığında, neredeyse o anda boşalıyorum. Ama henüz hazır değilim. Eğer bu, aramızda çizdiğim görünmez çizgiyi aşmama izin vereceğim tek an ise, bunu mümkün olduğunca uzatmayı planlıyorum.

O, memelerinin yumuşak etlerini birbirine bastırıp sikim için sıcak ve rahat bir sığınak yaratınca kanım kaynıyor.

"Delilah," diye mırıldanıyorum, hareketlerim yavaşlıyor.

Ellerinden biri aşağıya kayarak, tonlu karnının üzerinde güneye doğru kayıyor. Parmak uçları, uyku şortunun lastiğinin arkasına ve hafifçe aralık bacaklarının arasına kaybolduğunda, testislerimin yukarı çekildiğini hissediyorum.

"Tanrım," diye nefes nefese çalışırken mırıldanıyor. *Bunu gerçek hayatta görebilmek için neler vermezdim.* "Senin için çok ıslandım, Bay Prescott." Elim artık çılgınca hareket ediyor ve daha fazla dayanamayacağımı biliyorum. Sırtını kavrayıp yüksek sesle inlediğinde, omurgamdan bir titreme geçiyor. "Geliyorum, Spencer... Çok sert geliyorum," diye inliyor ve ben de onunla birlikteyim.

Yumruğum artık çılgınca uçuyor ve içimden vahşi, sınır tanımayan bir kükreme kopuyor. "Delilah," diye bağırıyorum. Bacaklarım altımda çökmek üzereyken, uzun sıcak sperm fışkırıyor ve boş elime akıyor.

Nefes almaya çalışırken orada nefes nefese duruyorum ve ancak on dakika sonra yıkanıp yatağa girince

yaptığım şeyin utancı beni sarar.



Neyse ki, Delilah odasından çıktığında sırtım ona dönüktü. Mutfakta kendime ikinci fincan kahve yapıyordum ve arkamı dönmeme gerek kalmadan, valizini sürükleyerek yaklaştığını biliyordum.

"Onunla nereye gidiyorsun?" diye soruyorum. "Sana da günaydın," diye cevap veriyor.

Onunla yüzleşmeden önce, keyifle kahvemi yapmaya devam ediyorum. Gözlerim onun üzerinde kısaca dolaşırken fincanı ağzıma götürüyorum ve onun gün için giyinmiş olduğunu, artık benim kıyafetlerimi ya da o lanet pembe ipek elbiseyi giymediğini görmekten memnun oluyorum... Gerçi, o neredeyse yok denecek kot eteği hayal gücüne pek yer bırakmıyor.

"Patronun işe böyle giyinmene ne diyor?"

"Ne?" diyor, kendine bakarak. "Bu iş için verilen bir bluz."

"Onu kastediyorum," diye cevap vererek, sivri parmağımı onun alt kısmına doğru salladım. "O zavallı etek gibi şey."

Omzunu kaldırır. "O umursamıyor."

O.

"Eminim umursamıyordur... Git üstünü değiştir."

Eli kalçalarına gider ve küstahlığı ortaya çıkar. "Ne giyecek? Pijama şortumu mu?"

"Valizinde başka bir şey yok mu?" "Yok."

"Dün giydiğin taytlar ne oldu?" "Kirlenmişler."

Sinirli bir nefes veriyorum. "Neden valizin sende?"

"Çünkü işe götüreceğim. Yarın ofis için giyecek hiçbir şeyim yok, vardiyam bittiğinde eve gitmem lazım."

"Hmm," diye mırıldandım. Gittiği için rahatlamam gerekirdi ama şaşırtıcı bir şekilde rahatlamadım. "Burada bırak, akşam seni alırken getiririm."

"Beni eve kadar götürmeni beklemiyorum, Spencer." "Bu tartışmaya açık değil, Delilah."

"Ugh." Bavulunu olduğu yerde bırakıp mutfağa girer. Önümde durduğunda, uzanıp elimden kahveyi alır. "Bundan bir tane alabilir miyim?" diye sorar, fincanımı dudaklarına götürür ve bir yudum alır.

Başka biri bana böyle bir şey yapmaya cesaret etseydi, çok sinirlenirdim, ama bu sıradan biri değil... *O Delilah*.

Bölüm 13

Delilah

Pazar akşamı eve dönüş yolu sessiz geçiyor. Spencer'ın sohbet havasında olmadığı belli ve benim için sorun yok. Yorgunum ve uzun, sıcak bir duş alıp uyumak istiyorum. Genç ve formda olduğum için haftada yedi gün çalışmak benim için çocuk oyuncağı olur diye düşünmüştüm, ama daha on dört gün oldu ve şimdiden duvara toslamış gibi hissediyorum.

Evimizin önüne geldiğimizde, gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum. "Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim," diyorum, esneyerek kapı koluna uzanırken. "Ve eve getirdiğin için." Hareketlerim en iyi ihtimalle halsiz.

"Ben açayım," diyor, aceleyle emniyet kemerini çıkarıp arabadan iniyor. Kapımı açıp bana yardım ettikten sonra, arka koltuktan valizimi alıyor. "Yarın görüşürüz," diyor, eve doğru bakarak. Gözleri tekrar benimkilere değdiğinde, parmağıyla çenemi tutuyor ve başımı hafifçe geriye eğiyor. "Kız kardeşin pencereden bizi izliyor," diye fısıldayarak eğilip dudaklarını dudaklarımın üzerine koyar. Dudakları çok yumuşak... çok sıcak.

Öpücük tamamen beklenmedik bir şeydi, ama şaşırtıcı bir şekilde, bundan nefret etmedim.

.

Geri çekildiğinde, bakışları dudaklarımdan gözlerime kayıyor ve bana bakışında beni içimden dışıma kadar aydınlatan bir şey var. Başparmağının ucu, dudaklarının az önce dokunduğu yeri yumuşakça okşadığında tüm vücudum titriyor. Bu o kadar samimi bir hareket ki, gözlerimin arkasında yaşlar birikiyor.

O an geldiği gibi çabucak geçer, o bir adım geri çekilir ve ellerini pantolonunun ceplerine sokar. "İyi geceler, Delilah."

"İyi geceler, Bay Prescott."

Orada durup ben güvenli bir şekilde içeri girene kadar beni izler. Ancak o zaman arabasına binip uzaklaşır. Bunu biliyorum çünkü ön kapıyı kapattıktan sonra yan camdan dışarı bakıp onun uzaklaşmasını izledim.

Beni öptü.

Bana öpücük verdiğine inanamıyorum.

Elimi kaldırıp parmak uçlarımı dudaklarıma dokunduruyorum ve bunu yaptığımda dudaklarımın gülümsemeye başladığını hissediyorum. Bunun hepsinin kız kardeşim için bir oyun olduğunu biliyorum... ama sahte gelmedi, daha fazlası gibi geldi.

Şeytan kadın koridordan fırlayarak geldiğinde anım bozuldu. "Senin bir ezik olduğunu hep biliyordum, ama seni fahişe olarak seçmezdim."

"Affedersiniz," diye ters bir şekilde dönerek ona bakıyorum. Bana attığı bakış cinayetkar olabilir, ama kızgın ve şişmiş gözlerinden ağladığını açıkça görebiliyorum. Cennette şimdiden sorun mu çıktı? "Senin gibi birinden bu laflar mı çıkıyor?"

Ben sadece bir erkekle yakınlaştım: Kayne. Onun aksine, nispeten kısa hayatında birçok erkeği tavlamış bir kadın.

"Birkaç ay önce nişanlıydın... Başka biriyle yatmak için çok zaman beklemedin. Bu fahişelik değilse, ne fahişeliktir bilmiyorum."

İçimden çıkan kahkaha neredeyse çılgınca denilebilirdi. "Biz hala birlikteyken Kayne'le yatıyordun. Bu senin hakkında ne diyor?"

"Hadi ama kızlar," diyor annem, koridora girerken. "Siz kardeşsiniz... kavga etmemelisiniz."

“Hah,” diye alay ettim. “Kız kardeşler, ne komik. Gerçek bir kız kardeş, kardeşinin nişanlısıyla onun arkasından yatmaz.”

"Delilah," diye azarladı annem. "Bunu konuşmuştuk."

"Hiçbir şey konuşmadık," diye bağırıyorum. "Hepiniz benden olanları kabul etmemi bekliyorsunuz... ama üzgünüm, yapamam. Onun yaptığı şey

çok yanlış... her açıdan. Ben asla..."

"Asla neyi?" Abigail kendini beğenmiş bir şekilde karşılık verir. "Bana bunu mu? Aynen öyle yaptın... Spencer'ı çaldın."

"Buna inanıyorsan, sandığımdan daha delisin. O hiç senin değildi."

"Abigail haklı," diye annem araya girer. "İstediğin herkesle çıkabilirdin... neden Spencer olmak zorundaydı? Kız kardeşinin ona ne hissettiğini biliyorsun."

Tabii ki onu savunacak. Bu insanlar beni deliye çeviriyor.

“Onun ona hissettikleri hayal ürünü ve tamamen tek taraflıydı.”

... o buraya akşam yemeğine gelene kadar onun varlığından bile haberi yoktu." Gözlerim yaşlarla dolarken parmağımı kız kardeşime doğru uzattım. "Aynı şey onun için de geçerli! Başka herhangi biriyle yatabilirdi, ama o benim nişanlımı seçti. Lanet olası nişanlımı!"

Annem elini göğsüne koyarak nefesini tuttu. “Delilah.”

"Doğru. Sana bunu söylemek istemezdim anne, ama senin değerli Abigail'inin lisedeki tüm erkeklerin gözdesi olduğu bir sır değildi. Neden ona bu kadar ilgi gösterdiklerini sanıyorsun? Oldukça ünlüydü."

"Yalan söylüyor!" Abigail çığlık atar, ama ikimiz de yalan söylemediğimi biliyoruz.

"Bir keresinde tüm futbol takımıyla yattığını övünen sen değil miydin?"

“Ahh,” diye bağırır Abigail, sinirinden kendi saçlarını çeker. “Neden hayatımı mahvetmeye bu kadar kararlısın?”

Tencere, kapak.

İnanamadan başımı salladım. "Bunu nereden çıkardın?"

"Spencer benim geleceğimdi... senin değil."

"Ve Kayne benim benim, sen kin dolu, intikamcı, narsist, manipülatif trol.

"Delilah! Yeter artık!" diye bağırıyor babam ön odadan.

Bu insanlarla başa çıkamıyorum.

Kız kardeşim bana kendini beğenmiş bir gülümseme atıyor ve içimde bir şey kopuyor. "Senden nefret ediyorum!" diye bağırıyorum.

Bu kelimeleri hiç yüksek sesle söyleyeceğimi düşünmemiştim, ama şu anda tüm varlığımla söylüyorum.

Abigail, eğilip fısıldayarak sinsi bir gülümsemeyle, "Fazla rahatlama, Lilah... Kayne'i senden aldım, şimdi de Spencer'ı gözüme kestirdim," diyor.

"Neyse ki, o tür kadınlar onun tarzı değil. Neden benim çıktığım erkeklere bu kadar takıntılısın? Benim artıklarıyla yetinmek hoşuna mı gidiyor, Ab?" Beynim ne dediğimi algılamadan sözler ağzımdan çıkıverdi.

"Siktir git," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

Valizimin sapını tutup, yatak odamın güvenliğine kaçmaya hazırlanıyorum. Öfkeyle dolan gözlerimden yaşlar akıyor, bu yüzden kız kardeşim elini kaldırıp yüzüme şiddetle tokat attığında, bunu görmüyorum bile. Ama hissediyorum.

Yatak odamın kapısını arkamdan çarparak kapatıp, acıyan alt dudağımı silerken, elimi geri çektiğimde parmaklarımda kan olduğunu fark ettim. Abigail koridorda tamamen çılgına dönmüş durumda — deli kaltak — ve ailem onu sakinleştirmeye çalışıyor.

İlişkiyi ilk öğrendiğimde hissettiğim kayıp ve yıkım, şu anda yaşadıklarımın yanında sızlanma bile sayılmaz. Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Bu insanlarla burada kalamam. Sadakatlerinin kime ait olduğu çok açık.

Valizimi yatağın üzerine kaldırıp fermuarını açtım ve tüm eşyalarımı içine atmaya başladım. Ellerim titreyerek kot eteğimin arka cebinden telefonumu çıkardım ve Spencer'ın numarasını çevirdim. Başka gidecek yerim yoktu.

Onun sesini duyduğum anda, yıkılıyorum.

"Delilah, tatlım... Lanet olsun, ne oldu?" Onun endişesi beni daha da mahvediyor gibi.

"Ben... ben..." Gözyaşları hızla akıyor ve duygularım o kadar yoğun ki iki kelime bile bir araya getiremiyorum.

"Sıkı tutun. Arabayı döndürüyorum... Birkaç dakikaya oradayım."

Sözünün eri biri olarak, kısa bir süre sonra birinin ön kapıyı yumrukladığını duyuyorum. Ardından koridorda bir gürültü duyuluyor

ve yatak odamın kapısı o kadar şiddetli bir şekilde açılıyor ki, bitişik duvara çarparak beni korkutuyor.

Dönüp baktığımda Spencer kapımda duruyor. Nefesi hızlı ve yakışıklı yüzünde endişe belirgin. Bir anda odanın karşısına geçip beni iri kaslı kollarıyla sarıyor.

Beni tutar, gözyaşlarım durana kadar sırtımı nazikçe okşar. Biraz sakinleşince, ellerini yüzüme koyar ve başımı geriye doğru eğerek beni daha iyi görebilir. Gözleri bir an benimkilerle buluşur, ama kesik dudağıma kayınca endişeli ifadesi değişir.

Eğilip dudaklarını kısa bir süre saçlarıma değdirir. Onun şefkati gözlerimi tekrar yaşlarla doldurur. Bana nasıl olduğumu sormaz; iyi olmadığımı görebilir. Ne olduğunu bile sormaz, ama yatakta açık duran valizime, içine rastgele atılmış giysilerime bakınca beni bırakır.

O, yataktan son eşyalarımı alıp valizime koyduktan sonra fermuarını kapatırken ben onu izliyorum. Valizi yere indirip bir eliyle tutarken, diğer eliyle benim elimi tutuyor. Sonra yürümeye başlıyor. Odamdan çıkıp koridordan geçerek ön kapıya varıyoruz. Beni arabaya oturtup emniyet kemerimi taktıktan sonra valizimi arka koltuğa koyuyor.

Onun evine kadar tamamen sessizce gidiyoruz, ama onun büyük, güçlü eli yolculuk boyunca benim elimi sıkıca tutuyor. Beni sabitliyor ve uzun zamandır ilk kez kendimi görülmüş, önemsenmiş ve güvende hissediyorum.

Bu adama ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem.

. . ——♡—— . .

Spencer'ın apartmanına vardığımızda saat gece yarısına yaklaşmıştı. Dün gece beni işten alıp

ve beni buraya ilk kez getirdiğinde olanların aynısı... tek bir belirgin farkla.

Apartmanın yer altı otoparkına park ettikten sonra, arabadan inmeme yardım etti ve çantamı aldı, ama bu sefer cilalı beton zemini geçip bizi onun katına çıkaracak asansöre doğru yürürken, elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine doladı.

Ona bakıyorum, ama o yüzünü öne doğru çevirmiş. Kaşlarının çatık olmasından hala kızgın olduğunu anlayabiliyorum... ve umarım bana kızgın değildir. Bu adamın, zaten stresli hayatına bir de benim ailemin dramını eklemeye ihtiyacı yok.

Asansöre vardığımızda, gereğinden fazla şiddetle düğmeye basar. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

Bakışları bana çevrilir. "Özür dilenecek bir şey yok, Delilah," diye bağırır ve elimi daha sıkı tuttuğunda boğazımda bir yumru hissederim.

"Seni sadece..." Devam etmeden önce başımı eğiyorum, "...çünkü başka kimsem yoktu."

"Aradığına sevindim," der sadece.

Onun katına çıkan asansör sessizdir. Dairesine girdikten sonra, valizimi ana odaya bırakır ve beni uzun koridordan geçirerek, dün gece uyuduğum odanın önünden geçip yatak odasına doğru götürür. Bana kesinlikle girilmemesi gerektiğini söylediği oda.

Bunu fark eder etmez, elimi onun elinden çekmeye çalışıyorum ama o sıkıca tutuyor. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Banyoya, yüzünü temizleyeceğim." "Oh."

Yatağının kapısının önünde durup bana bakarken alnında derin kırışıklıklar belirir. "Seni nereye götürdüğümü sandın?" Ben yüzümü buruşturunca, "Boş ver, cevap verme" der.

İçeri girdiğimizde ışığı açıyor ve biz geçerken bakışlarım yatak odasının içinde dolaşıyor. Dün gece yatakta yatarken, içimdeki sapık ve takıntılı tarafım – ki bu tarafımı daha yeni keşfettim – odasının nasıl bir yer olduğunu, pijamayla mı uyuduğunu, iç çamaşırlarıyla mı… ya da Allah korusun, çıplak mı uyuduğunu merak etti.

Odasının lüks olması dışında, hayal ettiğim gibi değil. Erkekçe ve biraz kasvetli, koyu mavi duvarları ve hantal ahşap mobilyaları var. Kolonya kokusu hala havada asılı. Egzotik, misk kokuyor, tıpkı kendisi gibi.

Odanın tam ortasında duran, düzgünce yapılmış kral yataklara bakarken tüylerim diken diken oldu. Odanın uzak duvarını kaplayan, tavandan yere kadar uzanan pencereler var. Buradan manzara muhteşem olmalı.

Onun evinin geri kalanı kadar lüks olan banyoya girer girmez elimi bırakır. "Otur," der ve devasa küvetin yanını işaret eder. Dediğini yaparım ve o lavabonun altındaki çekmeceyi karıştırırken parmaklarım dizimin üzerinde gergin bir şekilde birbirine dolanır.

Aradığını bulduğunda her şeyi mermer tezgahın üzerine koyar. Bana dönünce keskin bir nefes alırım. Bana bakarken bir tür duygusal sıkıntı yaşıyor gibi görünüyor ve bu, yaralı kalbimi sızlatıyor. Onu bu karmaşaya hiç karıştırmamalıydım.

Alternatif bir plan düşünmeye çalışırken zihnim hızla çalışıyor. Son birkaç hafta içinde epey para biriktirdim... en azından önümüzdeki birkaç gece için bir otel odası tutmaya yeter. Sabah ikimizin de işi var ve onu uyandırmak istemiyorum.

Ayağa kalktığımda kaşları çatıldı. "Nereye gidiyorsun?"

"Benim için yaptığın her şeye minnettarım, Spencer, ama gitmem en iyisi."

"Git," diye homurdanıyor ve gözlerinde beliren hafif paniği kaçırmıyorum. "Nereye gideceksin? Oraya mı... onların yanına mı? Sanmıyorum."

"Biraz param var, otelde kalabilirim."

“Sana ücretsiz kalabileceğin mükemmel bir odam varken olmaz.”

"Seni bu karmaşaya hiç karıştırmamalıydım... Bencilce davrandım."

"Birdenbire bencil olmadın, Delilah. Sen sadece manipüle edilmesi daha zor birine dönüştün... İkisini karıştırma. Şimdi otur."

"Ben..."

Bana o kadar sert bir bakış attı ki hemen itaat ettim. "İyi kız."

Dönerek musluğu açtı ve yüz havlusunu ıslattı. Kalbim O fazla suyu sıkıp önümde çömeldiğinde göğsüm küt küt atıyor. Onu daha önce hiç bu kadar yakından gözlemleyememiştim ve şimdi ilk kez zengin çikolata kahvesi gözlerinin irislerini çevreleyen altın rengi benekleri fark ediyorum. Sıcak bir ateş ışığı gibi parlıyorlar. İki hafta önce onu tanımadığımı düşünürsek, bu adama bu kadar alışmış olmam korkutucu.

"Bu biraz acıtabilir," diyor ve sıcak bezi ağzımın kenarına getiriyor. Hareketleri çok yumuşak, çok nazik ve tanıdığım sert ve taviz vermeyen adamla tam bir tezat oluşturuyor.

Bezin kenarını çektiğinde, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaklıkta kalır. Bakışları dudaklarımdan gözlerime kayar. Sıcak nefesinin tenimde kaymasını hissediyorum ve bir an için, etrafımızdaki hava çatırdayarak durmuş gibi, dünya durmuş gibi gelir. Öne eğilip aramızdaki mesafeyi kapatmak, dudaklarımı onun dudaklarına değdirmek için karşı konulmaz bir dürtü hissediyorum, tıpkı onun bu gece bana yaptığı gibi.

Bunu yapmaya cesaret edemeden, aniden ayağa kalkarak o anı bozar. Spencer boğazını temizler, bana sırtını döner ve bezi lavaboya atar.

Vücudunun üst kısmı aynaya doğru eğilirken, elleri tezgahın kenarlarını kavramak için uzanır. "Bu gece ne olduğunu bana anlatacak mısın?" O kadar büyük, o kadar heybetli görünüyor ki, daracık gömleğinin altından sırtındaki kasların dalgalandığını görebiliyorum. Mermeri sıkıca kavramış, parmak eklemleri beyazlaşmış. Benim açıklamamı bekliyor mu?

"Kız kardeşimle kavga ettim," diye cevaplıyorum.

"Anladım. Öpüşmemizle bir ilgisi var mı?"

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Belki... ve dün gece burada kalmam da muhtemelen yardımcı olmadı. Kapıdan içeri girdiğimde saldırıya geçti."

"Hmm," diye mırıldanıyor. "Özür dilerim, Delilah.
Davranışlarımın bu durumu senin için daha da kötüleştirdiği için üzgünüm."

"Hah," diyorum alaycı bir şekilde. "Sen ortaya çıkmadan önce durumum zaten çok kötüydü."

“Ailen bu kavgaya ne dedi?”

Boğazıma geri gelen yumruğu yuttum. "Tabii ki Abigail'in tarafını tuttular."

"Tabii ki yaptılar," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

Gözlerim Spencer'ın omurgası boyunca aşağı doğru kayarken, yuvarlak ve sıkı kalçalarına ulaştığında duraksayarak bir nefes veriyorum. Bir krizin ortasında olsam da, giydiği siyah pantolonun ona ne kadar yakıştığını takdir etmek için bir an durup bakabiliyorum.

Birinin boğazını temizlediğini duyduğumda, gözlerim aynaya kayar ve onun beni izlediğini görürüm. *Kahretsin.* Ayağa kalkarken bakışlarım hızla uzak duvara kayar. "Geç oldu, ikimizin de sabah işimiz var."

Bana dönüyor ve aramızdaki birkaç adımlık mesafeye şükrediyorum. "Önce o kesiğe antiseptik sürmem lazım."

Elimi uzatıyorum. "Ben yapabilirim. Önce duş alacağım... sorun olmazsa."

Daha önce tezgahın üzerine koyduğu şişeyi ve pamuk toplarını alır. "Tabii ki." Parmaklarımız birbirine değdiğinde kolumdan geçen titremeye tepki vermemeye çalışırım.

"Teşekkür ederim... şey... her şey için, Spencer."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Delilah."

"Gerek var."

"Önemli değil."

Yirmi dakika sonra, misafir odasındaki banyodan çıkıyorum ve yatağımın yanında bir bardak su ve iki parasetamol görüyorum. Yanında dudaklarım için bir buz torbası var. Hapları ağzıma atıp yutarken gözlerim yaşarır.

Eğer ona bunu yüzüne söylersem kesinlikle inkar eder, ama o sert görünüşünün altında güzel ve düşünceli bir insan var. O benim parlak zırhlı şövalyem gibi ve onun nezaketini hak etmiyor olabilirim, ama yine de minnettarım.

Bölüm 14

Spencer

"Anne," diye sesleniyorum telefona cevap verdiğinde.

"Spencer, canım," diye cevapladı. "Ne hoş bir sürpriz. Nasılsın?"

"Küçük bir sorunum var... Bana yardım edebilirsin diye umuyordum."

"Senin için yapmayacağım hiçbir şey olmadığını biliyorsun, oğlum."

Ona çok minnettar olduğum için dudaklarımın köşeleri gülümsüyor. Babamla pek yakın değilim, ama yıllar boyunca anneme her zaman güvenebildim. Delilah'ın ebeveynlerinin karışıklığını gördükten sonra, ona daha da minnettar oldum.

"Delilah ile ilgili," diyorum.

"Oh hayır, o zavallı kıza ne oldu şimdi?" "Bilmek istemezsin," diye homurdandım.

"O kadar mı kötü?"

"Evet."

"Bu beni çok üzdü. O çok tatlı bir kız."

Ben de aynı fikirdeyim, ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Annem, hayatımdaki kadınlar konusunda cesaretlendirilmeye ihtiyaç duymaz.

"Ben daha kalıcı bir çözüm bulana kadar bir süreliğine seninle kalabilir mi?"

“Senin dairen ne durumda? Boş odan var.”

"Son birkaç gecedir orada kalıyor ama... benim mahremiyetime düşkün olduğumu bilirsin."

Telefonun diğer ucunda kahkahasını duyuyorum. "Oh, o büyüleyici sarışın, senin o kaya gibi sert dış kabuğunu delmeye mi başladı?"

"Anne," diye inledim. "Gelip seninle kalabilir mi? Yeterince yerin var ve onunla vakit geçirmekten hoşlanacağını biliyorum."

"Aslında," diye cevaplar. "Şu anda uygun bir zaman

değil." "Neden?" diye terslerim.

"Biliyorsun, evin tadilatta, canım."

"Mutfağını yeniliyorsun, bütün evi değil. Yemek bile yapmıyorsun, Delilah'ın orada kalmasının ne gibi bir sakıncası olabilir ki?"

"Bana değil... asla. O kızı ne kadar sevdiğimi biliyorsun, ama evim genç ve yakışıklı işçilerle doluyken etrafımda güzel bir sarışın olması sorun yaratabilir. Bir daha düşündüm de, o da travmatik bir ayrılık yaşadı... belki de tam da ihtiyacı olan şey iyi bir ilişki."

Telefonun diğer ucunda homurdandığımda, o yine güldü.

"Onun ihtiyacı olan son şey bu," diye homurdandım. "Boş ver. Başka bir çözüm bulmaya çalışayım."

“Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Bu hafta bir akşam üçümüz birlikte yemeğe ne dersin?”

"Düşüneceğim," diye mırıldanıyorum ve telefonu kapatırken hala onun kahkahasını duyabiliyorum.

Annemin böyle bir numara yapacağını bilmeliydim. Aptal değilim. Bir planı var... yani, beni belli bir sarışınla ayarlamak. Yıllardır beni evlendirmeye çalışıyor ve muhtemelen bunu mükemmel bir fırsat olarak görüyor.

Eloise Prescott'un fark edemediği şey, Delilah St. James'in neredeyse reşit olmadığı ve benim için çok genç olduğu. Sırf bu nedenlerden dolayı, ona karşı hissettiğim bu tuhaf ve istenmeyen çekiciliğe asla kapılmaya niyetim yok.

Sıfır, hiç... kesinlikle yok.



Bugün, bu şirketi devraldığımdan beri işe saat yediye kadar gelmediğim ilk gündü. Genellikle buraya ilk gelen ve en son çıkan benim. Burada tek başıma olmanın yalnızlığını seviyorum ve telefonlar veya çalışanlarım tarafından sürekli rahatsız edilmediğimde daha verimli çalışıyorum.

Dün gece, sanki dünyanın tüm ağırlığı göğsüme çökmüş gibi hissettiğim için neredeyse hiç uyuyamadım. Buna rağmen, her zamanki gibi erken kalktım ve apartman kompleksindeki spor salonuna günlük egzersizime gitmek için aşağı indim. Bu sabah, rutinim her zamankinden daha yoğundu... İçimde birikmiş çok fazla öfke vardı ve onu dışarı atmam gerekiyordu.

Duş alıp giyindikten sonra ofise gidebilir, Damien'den Delilah'ı daha sonra almasını isteyebilirdim, ama onu görmek için sabırsızlanıyordum. Dün gece yaşadığı onca şeyden sonra, uyandığında yanında olmamak doğru gelmiyordu.

Mutfak tezgahında oturup onun uyanmasını beklerken midem düğüm düğüm olmuştu. Hayatımda hiç bu kadar çelişkili hissetmemiştim. Annem, babamın hayatını adadığı şirketi devralmamı ilk kez teklif ettiğinde bile. Bu duygu çok belirgindi. Bir yanım Delilah'tan olabildiğince uzaklaşmak istiyordu. Diğer yanım ise onu kollarıma alıp dünyanın tüm çirkinliklerinden korumak istiyordu.

Dün gece, göğsüme yaslanıp ağlarken, kendime sessiz bir yemin ettim. Onu hayal kırıklığına uğratan bir sonraki kişi ben olmayacaktım. Diğerleri gibi değil. Ailesinin ona davranışları ve davranmaya devam etmeleri nedeniyle onlara duyduğum öfke, o evi çıplak ellerimle yıkmak istememe neden oldu... lanet olası tuğla tuğla. Ön kapıyı yumrukladığımda beni içeri almamış olsalardı, belki de tam da bunu yapardım.

Hayatımda hiç bu kadar cinayet işleme isteği duymamıştım.

Delilah bu sabah giyinmiş ve işe gitmeye hazır halde ana odaya girdiğinde öfkem yeniden alevlendi ve yanağında morluklar olduğunu fark ettim. Çıkmadan önce ona kahvaltı yapmasını söyledim ama tabağındaki yemeği sadece itip kakıyordu.

Ofise giderken, pencereden dışarı bakıp durdu ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hiçbir şekilde konuşmak istemedi. Endişem gerçek, ama yapabileceğim tek şey

Onun için oradayım. Bana kalsa, tüm ailesini yok eder, onun ruhunu ezip geçtikleri gibi onları da ezip geçerim, ama Delilah'ın bunu istemeyeceğini biliyorum. Onun tatlılığı kemiklerine işlemiş.



"Ne halt ettin sen?" Delilah ofisime fırlayarak bağırıyor.

"Ne?" diye cevap veriyorum, çünkü neden bahsettiğini hiç anlamıyorum. "Kayne telefonumu patlatıyor, babasının işini mahvetmeye çalıştığımı söylüyor çünkü avukatımdan bir ihtarname almış... Benim avukatım bile yok," diye bağırıyor.

Siktir.

Diğer tüm tartışmalar yüzünden, bu konuyu onunla konuşmayı tamamen unutmuşum. Sandalyemde daha dik oturuyorum. "Senin imajını işlerini tanıtmak için kullanıyorlar, Delilah."

İnanamayan bir şekilde ellerini havaya kaldırdı. "Ee!"

Neden kızdığını anlıyorum, ama asıl meseleyi kaçırıyor. Kendi deyimiyle, ortalığı karıştırmaktan korktuğu için bu insanların sürekli onu ezmesine izin veriyor. Bu saçmalık. O daha iyisini hak ediyor... Ben bunu biliyorum ve içten içe o da biliyor.

"Bunun için maddi bir karşılık alıyor musun?" "Tabii ki hayır."

"Bunun adil olduğunu düşünüyor musun?"

"Bu insanları seviyorum... benim ailem olacaklardı." "*Olacaklardı*" kelimesi burada çok önemli. Hayatının dört yılını bu insanlara, şirketlerine... ve lanet olası oğullarına adadın. Sonra da onlar için hiçbir değerin yokmuş gibi bir kenara atıldın?"

Yüzü kıpkırmızı ve ağlamak üzere olduğunu anlayabiliyorum. Daha fazlasıyla başa çıkabileceğimden emin değilim. Hâlâ dün gece döktüğü gözyaşlarının etkisinden kurtulmaya çalışıyorum.

“Bana söylemeden bunu yapmaya hakkın yoktu.”

Ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşıyorum. "Haklısın, yoktu." Onun önüne gelene kadar yürümeye devam ediyorum. Ellerim onu kavramak için uzanıyor.

küçük omuzlar. "Önce seninle konuşmalıydım... Öyle yapmayı planlamıştım. Ama burada anlamadığın şey, tatlım, zamanın geldiği."

"Neyin zamanı?"

"Kendini savunmanın zamanı. İyi bir kalbin olduğunu biliyorum ve bunu sende çok takdir ediyorum, ama artık yeter. Bu insanlar... seni en çok sevmesi gereken insanlar, yıllardır sana kötü davranıyorlar. Onların kum torbası olmaktan bıkmadın mı?" Bebek mavisi gözleri yaşlarla dolduğunda sesimi yumuşattım. "Kendini savunmak sadece senin hakkın değil, aynı zamanda sorumluluğun da. Bu, kötü olmak ya da onların seviyesine inmek değil... Buna kendini korumak denir, Delilah."

Başını eğdiğinde gözünden ilk damla gözyaşı süzülür, ben de parmağımı nazikçe çenesinin altına koyup yüzünü bana doğru kaldırırım. Başparmağımın ucu yanağına dokunur.

“Hayatın boyunca küçümsenmek ve bir kenara itilmek nasıl bir his olduğunu bilirim… Babam korkunç bir adamdı ve sadece bana değil, anneme de kötü davranması benim büyümemi çok etkiledi. Onun şirketini devraldığımda bunu intikam olarak görmedim… Benim için bu, gücü dengelemek, bana yapılan tüm yanlışları düzeltmek için bir fırsattı. Ona, onun inandığının aksine, benim değerli olduğumu göstermek için. Ve ben layığım... sen de layıksın. Başlangıçta kolay olduğunu iddia etmeyeceğim, ama tavır almak, kendimi savunmak çok cesaret gerektirdi ve sonunda bu sayede çok daha güçlü oldum. Uzun zamandır ilk kez, büyürken beni ezip geçen tüm yüklerden kurtulmuş hissettim." Yüzünden birkaç damla daha gözyaşı akarken, onu kollarıma alıp sıkıca sararım. “Sana verilenlerden çok daha fazlasını hak ediyorsun, Delilah.”

"Sana yaptığı her şey için üzgünüm," diyor, burnunu çekerek. "Üzülme. O, beni bugünkü halime getirdi. Başkalarının eylemleriyle kendimi yargılamamayı öğretti.

kendimi başkalarının eylemleriyle yargılamamayı öğretti. İyileşmek, zararın hiç olmamış olduğu anlamına gelmez. Sadece sana verilen zararın artık hayatını tanımlamadığı veya kontrol etmediği anlamına gelir."

Dudaklarının köşelerinde küçük bir gülümseme belirir. "Sanırım dedikleri doğru... yaşla birlikte bilgelik gelir."

"Senden sadece on yaş büyüğüm," diye mırıldanıyorum.

Bu sefer o da küçük bir kahkaha attı ve bu kahkaha kulaklarıma müzik gibi geldi.

Ofisime girdiğinden beri telefonu durmadan çalıyor, ben de elimi uzatıyorum. "Ver şunu."

"Neden?"

"Ben hallederim."

"Ne yapacaksın?"

"Onu engelleyeceğim, böylece artık seninle iletişime geçemeyecek."

Biraz direnç bekliyordum, bu yüzden tek kelime etmeden telefonunu bana uzattığında şaşırdım.

Masamın arkasına geçip oturduktan sonra mesaj dizisini açtım. Neyle karşı karşıya olduğumu görmek istedim. Parmak ucuyla bugün aldığı ilk mesaja kadar kaydırdım.

Kayne: Bu kadar alçalacağına inanamıyorum. Ailem sana ne yaptı ki?
Babam sana iş verdi, sen de ona böyle mi teşekkür ediyorsun? Gerçek yüzün ortaya çıktı Li.

Delilah: Neden bahsettiğini bilmiyorum, lütfen beni rahat bırak.

Kayne: Siktir git, Delilah. Babam avukatından ihtarname aldı. Belki de kız kardeşin başından beri haklıymış.

Delilah: Senin ya da kız kardeşimin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Bana kalırsa ikiniz de cehenneme kadar yolunuz var.

Kayne: O, senin bu tatlı tavırlarının sadece bir rol olduğunu söyledi. Derinlerde, manipülatif bir kaltak olduğunu. Bence o haklı olabilir.

Delilah: Sanki kendini tarif ediyor gibi. Bol şans. Sanırım ihtiyacın olacak!

Son cevabını okuduğumda gülmekten kendimi alamıyorum. Tam isabet.

Gözlerim sayfada aşağıya doğru kayarak Abigail'in adının da konuya eklendiğini gördü. İkisi ona karşı birleşmiş miydi?

Abigail: Kayne bana babasına ne yaptığını anlattı. Sen iğrenç bir orospusun!

Delilah'ın cevabı muhteşem.

Delilah: Sikil, Abigail!!!!

Abigail: Belki de yaparım... Kayne, onu boğazıma alıp emdiğimde çok hoşlanıyor. Senin tecrübesizliğinin onu tahrik etmediğini söyledi. Öyle değil mi, bebeğim?

Vay canına, kız kardeşi tam bir baş belası.

Kayne: Hiç tartışmaya gerek yok. Abs, senden çok daha iyi sevişiyor.

Ve o mesaj yüzümdeki gülümsemeyi silip attı. Birisi bu pisliğe biraz terbiye vermeli.

Abigail: Aww. Teşekkürler bebeğim.

Delilah: İğrenç! Siz birbirinize layıksınız.

Delilah: Ve, kasabanın yarısı Abigail'in yatağını paylaşmışken bunu beklerdim... ne yazık ki benim deneyimim sadece seninle sınırlı kaldı.

O onun ilki miydi? Tek sevgilisi miydi?

Bu bilgi öfkemi daha da artırıyor.

Onun mesajlarının geri kalanını gözden geçiriyorum, hiçbirine cevap vermemiş. Bunlar benimle konuşurken gönderilmiş olmalı. Son mesaja geldiğimde yazmaya başlıyorum. Sadece bir link, başka bir şey yok ve ikisinin de tıklayacağını umuyorum. Zavallı, hiçbir şeyden haberi olmayan aptallar.

İkisi de profil resimlerinin altında göründüğünü görünce, umduğum gibi yaptıklarını anlıyorum. Tuzağı kurduktan sonra,

ayarlarına gidip ikisini de engelliyorum, telefon numaraları dahil. Kendimi intikamcı biri olarak görmedim hiç, ama sevdiğim insanları şiddetle korurum.

Bu farkındalık beni durdurur.

Onu önemsiyorum.

Gözlerim kısa bir süre Delilah'a kaydı — o hala masamın karşısında duruyor, gergin bir şekilde dolgun alt dudağını ısırıyor
ve midemin derinliklerinde bir batma hissi duyuyorum.

Bu doğru. *Öyle hissediyorum.* Kabul
etmek istediğimden daha fazla. Kahretsin.

Bu düşünceyi kafamdan atıp önümdeki işe odaklanıyorum. Bu konuyu daha sonra, bir iki bardak burbon eşliğinde hallederim.

Delilah için bir tür intikam almaya kararlıyım. Bu ikisine ona yaptıklarının bedelini ödeteceğim.

Kolumu uzatıp onun telefonunu uzattım.

"Ne yaptın?" diye soruyor, elinden alıyor. "Onları
engelledim. Artık seni rahatsız edemezler."

"Teşekkürler."

"Rica ederim."

Ona bağlantıyı söylemeye zahmet etmiyorum çünkü bu beni hiçbir yere götürmez.

Bugün yapmam gereken çok iş var, ama bunun yerine tüm öğleden sonrayı Kayne ve Abigail'in dünyasına dalarak geçirdim ve ne ilginç bir yolculuk oldu, hayal ettiğimden çok daha bilgilendirici. Konuya eklediğim link, izlenemeyen bir yazılım izleme virüsüydü ve bana onların tarama geçmişine ve özel bilgilerine sınırsız erişim sağladı... resimler, e-postalar ve mesajlar dahil.

Ne yazık ki, öğrendiğim şeyler Delilah'ı üzecek nitelikte. Bununla birlikte, onun pislik eski sevgilisinin neler yaptığını bilmeye hakkı var... ve pek de aziz olmayan kız kardeşi de öyle.

Bilgi güçtür ve bu bilgileri onun yetenekli ellerine bırakacağım, istediği gibi kullanabilir.

Telefonum masamda titrediğinde, ahizeyi kaldırıyorum. "Evet."

"Bay Prescott, ben resepsiyondan Shay-lee. Bayan St. James arıyor... Müsait olursanız sizinle görüşmek istiyor. Özel bir konu olduğunu söyledi."

Sandalyeye daha dik oturuyorum. "Bağlayın." "Bay

Prescott," diyor telefon bağlanınca. "Bayan St. James."

"Benimle konuşmak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Yoğun birisiniz, biliyorum."

"Neden hoşbeşleri atlamıyoruz?" Bu kadınla boş boş konuşarak zamanımı boşa harcamayacağım. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Delilah için arıyorum. Onun için endişeleniyorum."

"Dün gece Abigail Delilah'a saldırdığında endişelendiniz mi?"

"Kızımın kavga etmesini sevmiyorum, Bay Prescott."

"Adil bir kavga mıydı Bayan St. James, yoksa üç kişi birine mi

saldırdı?" "Ne ima ettiğinizi anlamıyorum..."

"Delilah'ın başından geçenlere hiç aldırış etmediğinizi."

"Ben..."

"Kendi gözlerimle gördüm Bayan St. James. Kızınız nişanlısını çaldı. Bunun onu ne kadar incittiğini hiç düşündünüz mü?"

"Elbette... Herkes için korkunç bir durumdu."

“Burada tek kurban Delilah. O ikisi, *onun* balayı olması gereken tatile çıktılar ve sosyal medyada fotoğraflarını herkese gösterdiler. Sen buna nasıl tepki verdin? Onlara hoş geldin yemeği verdin ve kızını da yemeğe zorladın. Bu, kalpsizlik ya da en azından duyarsızlık değil de ne?”

"Haklısın," diyor.

"Ve dün gece evinize geldiğimde, sizi ve kocanızı koridorda Abigail'i teselli ederken buldum, Delilah ise odasında tek başına hıçkıra hıçkıra ağlıyordu..."

"O orada mı? Onunla konuşabilir miyim? Sabah boyunca ona ulaşmaya çalıştım.

"Ora da mı? "Sabah boyunca Kayne ve Abigail'in sözlü tacizine maruz kaldıktan sonra

"Oh."

"Onu telefona bağlarsam, onu üzecek misin?" "Hayır," diye cevapladı tereddüt etmeden.

"Eğer üzersen, ben..."

"Yapmam," diye sözümü keser. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Bunun için biraz geç oldu, ama yine de aramayı Delilah'ın masasına aktarıyorum.

Ahizeyi yerine koyduktan sonra ayağa kalkıp masamın etrafından dolaşarak açık kapının hemen içinde duruyorum, böylece olan biteni duyabiliyorum. Bir yanım onun söylediklerine güvenmiyor. Bariz olanı, neredeyse bir yabancıya söylemek gerekmemeliydi.

"Anne," diyor Delilah telefonda ve sesinde endişeyi duyabiliyorum. "Evet, ben iyiyim... Şu anda Spencer'da kalıyorum... Hayır, ne zaman eve döneceğimi bilmiyorum, dönecek miyim bile bilmiyorum." *Benim istediğim olursa dönmeyecek.* "Orada kendimi güvende hissediyorum." Onun itirafı aptal kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oluyor. "Dudaklarım iyi... biraz acıyor." Kapı çerçevesinden gizlice onu yaralı ağzına nazikçe dokunduğunu görüyorum. Bu kadın beni mahvetti. "Şişliği indirmek için buz koydum... Bana iyi davranıyor anne... Evet, bana iyi davranıyor."

Burada dururken kendimi sapık gibi hissediyorum. Etrafımda dönüp durduktan sonra, onların konuşmalarını dinlememem gerektiği için masama geri dönüyorum. Bugün, inandığım her şeye aykırı, yapmamam gereken birçok şey yaptım. Son birkaç hafta içinde yaptığım çılgınlıkların da cabası. Bu tarafımı neredeyse tanıyamıyorum.

Sanki çılgın bir duygusal rollercoaster'da sıkışmış gibiyim, bazen kontrolümü kaybetmeme neden olan inişler ve çıkışlar yaşıyorum. Kalbim ve zihnim arzu ve mantık arasında sürekli bir çekişme içinde ve bu beni deliliğin eşiğine sürüklüyor.

Bölüm 15

Delilah

"Damien, marketten biraz alışveriş yapabilir miyiz?" diye soruyorum, o trafikte yerini alırken.

İş günü sona erdiğinde Spencer, ofiste bitirmesi gereken işleri olduğunu söyledi ve şoförüne beni eve bırakmasını söyledi. Onsuz onun dairesine dönmek garip olacak, ama onu beklerken ona ev yapımı bir yemek hazırlamayı planlıyorum. Şimdiye kadar benim için yaptığı her şey için bir teşekkür olarak.

Çocukluğumda annemle mutfakta çok zaman geçirirdim. Abigail her zaman babasının kızıydı, annemin de biraz öyle, ama yemek pişirmek ya da hazırlamak sık sık birlikte yaptığımız bir şeydi.

Babamın damak tadı oldukça sade olduğu için annemin yemek yapma becerisi sınırlıydı. Hayattaki amacı her zaman onu memnun etmekti. Babam, annemin kukla ustası gibiydi ve bir şekilde sürekli o görünmez ipleri elinde tutuyordu. Anneme sık sık başka şeyler pişirmesini, sıkıcı eski yemeklerin dışında farklı şeyler yapmasını önerirdim ama o her zaman *"Baban hoşlanmaz"* derdi.

Şimdi rahatlık alanımın dışına çıkma şansım vardı. Biftek ve üç sebzeden başka bir şey pişirme şansı. Eğer iyi olduğum bir şey varsa, o da tarifleri takip etmektir.

Spencer daha kaliteli yemeklere alışık, bu benim dünyamın dışında bir şey, bu yüzden markete giderken Google'da hızlı bir arama yapıp bir plan yapmaya çalışıyorum. İlk bakışta ilgimi çeken bir şey görmüyorum.

Yeni bir pencere açıp "*Olgun beyefendiler için popüler akşam yemekleri*" yazdım. Bir sürü yaşlıların yemeği çıkınca gülmeden edemedim.

Yukarı. Yumuşak yiyecekler, püreler ve çorbaların listesini incelerken burnum buruşuyor. *Zavallı Spencer.* Ona yaşlı demekten vazgeçmeliyim, çünkü güzel, beyaz dişleri var ve sulu bir bifteği kolaylıkla yiyebiliyor. Aramızda on yaş fark olabilir, ama toplum onu hala genç bir adam olarak görür.

"Damien?" diye soruyorum, ekranımdan başımı kaldırarak. "Evet, Bayan St. James."

"Prescott Bey için tek bir yemek seçmek zorunda olsaydınız, bu ne olurdu?

olurdu?”

Omzunu kaldırır. "Deniz ürünleri."

Tabii ki. Onun çılgın ve katı öğle yemeği siparişlerinde her zaman denizden gelen bir tür protein içerir... deniz tarağı, karides, ıstakoz, kalamar veya balık.

"Teşekkür ederim."

Bulunduğum pencereyi kapatıp başka bir pencere açıyorum. Bir sonraki aramam *popüler deniz ürünleri yemekleri*. Bu sefer, hazırlamayı planladığım yemekler için ihtiyacım olan malzemelerin listesini ekran görüntüsü alırken büyük ikramiyeyi kazanmış gibi hissediyorum.

"Damien, marketten çıkınca balık pazarına gidebilir miyiz?"

"Sizi istediğiniz yere götürürüm, Bayan St. James."

Squee.

Bu çok eğlenceli olacak.

Spencer'ın dairesine geri döndüğümde, eve geldiğinde ona sunmayı planladığım üç çeşit yemek için tüm yiyecekleri hazırladım, sonra duş alıp kesilmiş kot şort ve eski, soluk mavi bir tişört giydim. Saçlarım hala ıslak ve yüzümdeki morluğu kapatmak için makyaj yapasım var ama uğraşmıyorum... Bu bir randevu değil. Ayaklarım çıplak kaldı çünkü dairesi fayanslı olsa da yerden ısıtma olduğu için çok sıcak.

Damien'e Spencer'ı almaya giderken bana mesaj atmasını söyledim, böylece o geldiğinde her şey hazır olur.

İlk olarak Moreton Bay böceği ve avokado salatası servis edeceğim. Bu yemeği seçerken biraz tereddüt ettim çünkü daha önce hiç deniz böceği pişirmemiştim ve yememiştim. Adı bile beni caydırmaya yetti ama aslında kabuklu bir deniz hayvanı. Küçük, düz, ıstakoz benzeri hayvanlar. Balıkçı, tadı çok güzel olduğunu söyledi ve nasıl pişireceğime dair birkaç ipucu verdi.

Ana yemek, zencefil ve soya soslu bütün barramundi balığı. Bu yemeği pirinç pilavı ve limon dilimleri ile servis edeceğim.

Tatlı olarak, basit ve kabarık bir çikolatalı mus yaptım, buzdolabında soğumaya bıraktım. Üzerine krem şanti, taze ahududu ve çikolata rendesi ekleyeceğim.

Damien'den yolda oldukları haberini aldığımda, karnımdaki kelebekler uçmaya başladı. Neden bu kadar gergin olduğumu bile bilmiyorum.

Fırın tepsisini fırına koyuyorum. Fırın o kadar temiz ki, hiç kullanılmadığından eminim. Tıpkı bu mutfağın geri kalanı gibi. Annem burada çıldırırdı. Onun mutfağı bunun yanında çocuk oyuncağı gibi kalır. Birkaç fotoğraf çekip ona göndermek istiyorum ama yapmıyorum. Bu, onunla övünmek olarak algılanabilir ve ben asla böyle bir şey yapmam.

Salatanın tabanı ve kremalı limon sosu hazır. Spencer gelince böcekleri biraz tereyağında kızartmam gerekiyor. Masayı hazırladım, şimdi tek yapmam gereken beklemek. Bar taburelerinden birine oturuyorum, ama hemen kalkıyorum. Sabit durmak için çok gerginim.

Buzdolabına gidip, daha önce soğuması için koyduğum beyaz şarap şişesini alıyorum. Bir içki beni sakinleştirecektir.

Likör dükkanındaki adam, sauvignon blanc'ı balıkla çok iyi gittiğini söyleyerek tavsiye etti. Bunu uydurdu mu bilmiyorum ama ben ona inandım.

Şişeyi açmaya vakit bulamadan, asansörün sesini duydum.

Kahretsin.

Şarabı tezgahın üzerine koyup, panik içinde nemli avuçlarımı şortumun kenarlarına silerek kuruladım.

Aniden yaptığım şeyden şüpheye düştüm. Umarım yanlış bir fikre kapılmaz. Bu bir teşekkür yemeği... *daha fazlası değil*.

Bölüm 16

Spencer

Asansörden çıktığımda ilk çarpan şey, lezzetli kokular. Karnım hemen guruldamaya başlar. Bilgi toplamakla o kadar meşguldüm ki, bütün gün neredeyse hiçbir şey yemedim.

Delilah mı yemek yapıyor?

Ön kapıyı açtım ve mutfakta yeni geçici misafirimizi görünce eşikte durdum.

Sırtı bana dönük ve şarap kadehlerinin bulunduğu üst dolaba uzanmak için parmak uçlarına basmış durumda. Sıkı vücudunu baştan aşağı süzerken onu bir saniye hayranlıkla izliyorum. Gözlerim kot şortuna ulaştığında boğazımdan boğuk bir inilti yükseliyor.

Kahretsin, o düzgün bacakları aklımı başımdan alıyor. Dikkatli olmazsam, bu kadın benim sonum olacak.

Evdeyken ona kıyafet kuralları uygulamam gerekiyor. Kulağa saçma gelebilir ama bence gerekli. *Rahibe gibi bir şey.* Özellikle de geçen geceki duş kaçamağımın tekrarını yaşamak istemiyorsam. Farkında olmasa da, onun resimleri ile mastürbasyon yapmamı sağladı. Zaten ipin ucunda duruyorum. Son ihtiyacım olan şey, kasıtsız da olsa onun cesaretlendirmesi. Onun varlığı bile yeterli.

Şehvetin yarattığı sisin içinden çıkarak, çantamı yere bırakıp odanın diğer ucuna doğru yürüdüm.

"Dur, ben yapayım," diyerek arkasına geçtim. İhtiyacı olan şeyi alırken vücudumun ona değmemesine dikkat ettim.

"Teşekkür ederim," diyor, omzunun üzerinden bana bakarak tatlı bir gülümsemeyle. Vücudumuzun hiçbir kısmı birbirine değmese de, o çok yakın... ve şampuanının o baş döndürücü kokusu şimdi tüm duyularımı ele geçiriyor.

Bardağı tezgahın üzerine, istemeden biraz sertçe bırakıyorum ve bir adım geri çekiliyorum, ardından bir adım daha. "Bir tane daha alabilir misin lütfen? İki tane lazım."

"Tabii," diye homurdandım.

"Bu akşam çok huysuzsun... Her şey yolunda mı?" "Huysuz değilim," diyorum. "Sadece uzun bir gün oldu."

"İyi ki sana da bir tane doldurmak üzereydim," diyor ve şarap şişesini alıp bardağı dolduruyor. Elini bana uzattığında güzel mavi gözleri parlıyor. Onu benim alanımda görmekten ne kadar hoşlandığımı bilmiyorum.

Kadehi dudaklarıma götürüp büyük bir yudum alıyorum. "Daha iyi mi?" diye soruyor.

Cevap olarak homurdanıyorum. Yaptığımı itiraf edip, ortaya çıkardığım sırları açığa çıkardığımda bütün şişeye ihtiyacım olabilir.

"Umarım açsındır," diyor, etrafımdan dolanıp ocağın başına geçerek.

Kaşlarımı kaldırdım. "Yemek mi yaptın?"

"Yaptım... Bu kadar şaşırma. Ben sadece güzel bir yüz değilim," diye şaka yaptı.

Gözlerim bir kez daha vücudunu tarar ve pantolonumun içinde sikimin seğirdiğini hissederim.

Sen sadece güzel bir yüzden çok daha fazlasısın, Bayan St. James.

"Otur. Yemek hazır olunca getiririm."

Bakışlarım yemek masasına kaydı. "Masayı sen mi hazırladın?"

"Normal insanlar oturup yemek yemeye hazırlanırken yaptıkları bir şey."

"Öyle demek istemedim, ukala. Romantik gibi görünüyor. O mum nereden geldi?"

"Ben aldım. Bu, benim için yaptığın her şey için bir teşekkür... Randevu değil. Ayrıldık, unuttun mu?"

Kahkahayı bastım. "Ah, hâlâ hatırlamadığım o meşhur ayrılık."

Gözleri hafifçe kısıldı. "Ayrıldık, Spencer... işte, konu kapandı."

Gülümsememi saklamak için bardağı ağzıma götürdüm. "Sen ne dersen, Delilah."



Delilah ayağa kalkar ve ilk yemeğin ardından masayı temizler... ve beni çok etkiler.

Ne beklediğimi bilmiyorum ama kesinlikle restoran kalitesinde bir yemek değildi. Bir sonraki yemeğin ne olacağını merakla bekliyorum.

İkimizin de kadehlerini doldurduktan sonra, koltuğuma yaslanıp şarabımdan bir yudum daha alırken onun her hareketini izliyorum. Mutfağımda tamamen evindeymiş gibi görünüyor. Burası her zaman benim sığınağım olmuştur. Yalnızlığım, şimdiye kadar çok değer verdiğim bir şeydi. Eve gelip onu görmek, *ona gelip onu görmek* alışkanlık haline gelebilirmiş, fark ediyorum. Bu düşünce beni pek rahat hissettirmiyor.

O çok genç ve daha ileri bir ilişki istese bile - ki ben kesinlikle istemiyorum - bu asla yürümez. Evde misafir ağırlamak yeni bir deneyim, bir tür macera, ama bu yeniliğin çok geçmeden kaybolacağından eminim.

O dönüp elinde büyük bir servis tabağı tuttuğunu gördüğümde, hemen ayağa kalktım. "Ben alayım," dedim. Tabağı masaya taşırken içine baktım ve yine hayran kaldım. "Çok lezzetli görünüyor."

Hayatım boyunca dünyanın en iyi restoranlarında yemek yedim, ama ev yapımı yemekleri bir elin parmaklarıyla sayabilirim.

Son yemek de bitince sandalyeme yaslanıp düzleştirilmiş avucumu karın kaslarımın üzerinde gezdiriyorum. Karnım tıka basa dolu. Ama itirafım, çantamda duran dosya, midemde ağır bir yük olarak duruyor.

Gözlerim Delilah'a kayıyor. Mutlu görünüyor, belki biraz da sarhoş. Yanakları kızarmış ve güzel yüzünde tatlı bir gülümseme var. "Akşam yemeği için teşekkürler."

"Rica ederim," der ve gülümsemesi genişler. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyor. Keyifli bir akşam oldu; yemekler, arkadaşlık, her şey.

Şarabımı alıp bir yudum daha içerek kendimi itiraf etmeye hazırlıyorum. Ama o sevimli bir esneme yapınca, bu gecenin uygun bir gece olmadığına karar veriyorum. Dinlenmeye ihtiyacı var ve benim açıklamak üzere olduğum karmaşık durum, bunu imkansız hale getirecektir.

"Neden yatmıyorsun? Ben temizlerim," diyorum. "Yardım edeyim."

"Delilah," diye homurdanıyorum, o sandalyesini geri çekip ayağa kalkarken. "Spencer," diye karşılık veriyor. "Uzun bir gün geçirdin. Birlikte halledersek hemen bitiririz. Sonra ikimiz de yatabiliriz." Gözleri bana doğru kayarken bir an duraksıyor. "Ayrı ayrı, tabii ki."

Ayağa kalkıp tatlı kasemi ve şarap kadehimi alırken gülümsüyorum. "Tabii ki." Aklımın başka bir ihtimali düşünmesine izin vermiyorum.

Derin bir nefes alıp yavaşça verirken masamdaki telefonu alıp Delilah'ı arıyorum. "Ofisime gelebilir misiniz Bayan St. James?" diye soruyorum telefona cevap verdiğinde.

"Elbette, Bay Prescott."

Ya şimdi ya da asla. Bu düşünce bütün sabah aklımdan çıkmadı ve verimliliğimi engelliyor. O neler olduğunu bilmeli, sonra birlikte bununla başa çıkmasına yardım edebilirim.

Girmeden önce açık kapımı bir kez çalıyor. Bugün vücudunu saran pembe bir kalem elbise giymiş, üzerine de uyumlu kısa kollu pembe bir bolero ceket giymiş. Daha önce hiç giydiğini görmediğim için yeni olmalı. Ayaklarında beyaz topuklu ayakkabılar var

uzun sarı saçları ensesinde düzgün bir topuz yapılmış. Profesyonel ve çok seksi görünüyor.

Bu sabah o yataktan kalkmadan önce ofise gittim. Korkakça bir hareketti, ama biraz mesafeye ihtiyacım vardı. Birlikte yine samimi bir kahvaltı yapabilir miyim, emin değildim.

Elinde kahvemle ofise geldiğinde, masasına doğru yürürken o muhteşem kalçalarına bakmamak için kendimi zor tuttum, ama şaşırtıcı bir şekilde başardım.

"Beni görmek istemiştin," dedi odayı geçerek.

"Evet. Oturun," diye cevap verdim. O da dediğimi yaptı, ben de öne doğru eğildim, ellerimi birleştirip masanın üzerine koydum. "Dün, sizin bilmek isteyebileceğiniz bazı şeyler öğrendim."

"Ne gibi?"

"Kız kardeşinin Only Fans sayfası olduğunu biliyor muydun?" Güzel gözleri fal taşı gibi açılır. "Öyle mi?"

"Evet. Bir yıldan fazladır var... Oldukça iyi bir ek iş yapıyor."

"Gördün mü? Çıplak fotoğraflarına baktın mı?"

"Hayır, o kadın beni iğrendiriyor, ama hesabın var olduğuna inan bana."

"Vay canına."

"Kayne'in buna izin vermesine şaşırdım... birlikteyken diğer erkeklerin bana bakmasına hep kıskançtı."

"Bence bilmiyor. Tarama geçmişinde bunu doğrulayacak hiçbir şey bulamadım."

"Tarama geçmişi mi? Onu nasıl görebildin?"

Boğazımı temizleyip kravatımı düzelterek sandalyeme yaslandım. "Dün senin onlarla yaptığın sohbet dizisine bir link ekledim... ikisi de linki tıkladı. Bu sayede onların bulutuna tam erişim sağladım."

Kadın nefesini tuttu. "Onların bilgisayarlarına mı girdin?"

"Teknik olarak, bana izin verdiler."

"Yani, bilmeden izin verdiler. Bu yasal mı ki?"

Dilimi şaklattım. "Delilah," dedim. "Bunu senin için yaptım... bilgi güçtür."

"Başka ne buldun?" diye sorar, ama bundan memnun olmadığını anlayabiliyorum.

Üst çekmecemi açıp dosyayı çıkarırken uzun bir nefes verdim. "Sadece yüzeysel olarak baktım, ama bulduğum şeyler hoşuna gitmeyecek."

"Neden?"

"Abigail onun ilk kurbanı değildi,

Delilah." "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece bir yıl geriye gittim, sonra durdum. Başka birçok kadın vardı, aralarında birkaç fahişe de vardı."

"Beni bunca zaman aldatmış mı?"

Gözlerinde yaşların biriktiğini görünce başımı salladım. "En azından bir süre. Hepsi burada," dedim ve dosyayı masanın üzerine bıraktım. "Bunu sana benim söylemem üzücü ama bilmeye hakkın var."

Kızı dosyayı alıp açtığında, ilk gözyaşının düştüğünü gördüm. Burada oturup, kızın gözlerinin dosyanın üstündeki ilk birkaç sayfayı taramasını izlerken, kalbim onun için acıyordu.

"İnanamıyorum," diye fısıldadı. Serbest elinin topuğu, eski sevgilisinin ihanetinin etkisiyle göğsünü ovuşturdu. "Fahişeler." Yüzünün rengi solarken, uzun bir süre gözlerini kırpmadan oturdu. "Sanırım kusacağım."

Bölüm 17

Spencer

Ifeel berbat hissediyorum Delilah'ı Delilah'ı incittiğim için.

Onun eski sevgilisinin aldatmacası onu onurlandırmak için yaptığım hiçbir şeyin yeterli olmadığını hissetmeme neden oluyordu.

Hastalanacağını söylediğinde onu özel banyoma götürdüm, tuvalete eğildi ve kusmaya başladı. Bana biraz zaman vermesini söyledi, ben de çıkarken kapıyı kapattım ve o anda onun ağladığını duydum. Alnımı kapı çerçevesine dayayıp dinlerken kalbim ikiye bölündü. İçeri girip onu kollarıma almak için can atıyordum ama sonunda vazgeçtim. Onu yıllarca aldatıp yalan söyleyen adam ben değildim ama onun bu hale gelmesine neden olan benim eylemlerimdi.

En az yirmi dakika geçti. Sonunda odadan çıktığında gözleri kızarmış ve şişmişti, ama sırtı dik, omuzları geriye çekilmiş ve çenesi havadaydı. Masama yaklaştı, dosyayı aldı ve tek kelime etmeden ofisimden çıktı. Bu kadının dayanıklılığı ve gücü beni hayrete düşürmeye devam ediyor.

Öğleden sonra sessiz kaldı, işine devam etti. Saat beşe geldiğinde kafasını içeri soktu ve eve döneceğini söyledi. *"Eve geldiğinde görüşürüz"* dedi.

Onunla birlikte gitmeyi planlamıştım, ama onun bunu istemediğini hissettim. Babamın sadakatsizliği ortaya çıktığında ve hayatım geçici olarak altüst olduğunda, kendime zaman ayırmak istediğimi hatırlıyorum. Değiştiremeyeceğin şeyleri kabul etmek ve elinden gelenin en iyisini yapmak için bir şans. Ancak o zaman ilerleyebildim ve o da ilerleyecektir.

Ancak bu sabah yeni bir gündü ve huzursuz bir uykudan sonra, ayrılmadan önce onu görmem gerekiyordu. Erken ofise gitmek yerine, apartmana kahvaltı sipariş ettim ve şimdi oturmuş, odasından çıkmasını bekliyorum. Bildiğim kadarıyla dün akşam yemek yemedi, bu yüzden çıkmadan önce ona bir şeyler yedirmeyi istiyorum.

Cebimde telefonum titrediğinde, ceketimin cebinden çıkarıp ekrana baktım. Arayanın o olduğunu görünce şaşırdım.

"Delilah."

"Bay Prescott. Bildirimin geç olduğunu biliyorum, ama sabah izin alabilir miyim?"

Ayağa kalkıp odayı geçerek yatak odalarına açılan koridora giriyorum. Kapısının önünde durup elimi kaldırarak parmak eklemlerimi kapıya dayıyorum.

Adını söylemedim ama birkaç saniye sonra aceleyle yaklaşan ayak seslerini duydum. Kilit açılmadan önce belirgin bir tıklama sesi geldi ve bu konuda kararsız kaldım.

Telefon hala kulağında, "Ah, hâlâ orada mısın? Şimdiye kadar ofiste olursun diye düşünmüştüm" diyor.

"Bugün birlikte gitmek istedim," diye cevap veriyorum, ama onun gibi benim de hala lanet telefona konuştuğumu fark edince içimden bir inilti çıkıyor.

Telefonu kapatıp cebime koyuyorum ve elimi ona uzatıyorum. Tereddüt etmeden elimi tutuyor. "Gel, sana kahvaltı sipariş ettim. Yemek yerken bunu konuşabiliriz."

Elini avucumda hissettiğimde, ne kadar küçük ve narin olduğunu bir kez daha fark ettim.

Masaya vardığımızda onu bırakıp sandalyesini çekiyorum. "Otur." Dolaptan birkaç tabak alıp kahverengi kağıt poşetleri açıyorum.

"Bana fazla verme," diyor. "O kadar aç değilim."

"Dün akşam yemek yedin mi?" O başını sallayarak hayır der. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Onun isteğini dikkate almadan tabağını dolduruyorum. En sevdiğim restoranlardan birinden çeşitli kahvaltılık krepler, ev yapımı patates kızartması

ve taze doğranmış meyve aldım.

Onu onun önüne koyarken kendinden emin bir şekilde sırıttım.

"Dedim ki..."

"Dediğini duydum, ama duymazdan geldim... şimdi ye."

Gözlerini devirip çatalını aldı. "Belki işitme yeteneğin azalmıştır diye düşündüm... Yaşlandıkça olur, bilirsin."

Her gün onun küstahlığını gözyaşlarına tercih ederim diye kahkahayı boğazımdan çıkardım.

.

. . ——♡—— . .

Asansöre bindiğimde telefonumu çıkarıp Damien'e mesaj attım.

Ben: Bu sabah işe kendim gideceğim. Burada bekleyip

... tabii ki dikkatli bir şekilde. Delilah bu sabah izin aldı ve onun için endişeleniyorum. Herhangi bir nedenle binadan çıkarsa, onu uzaktan takip edebilir misin? Onun güvende olduğundan emin olmalıyım.

Damien: Yani, temelde benden onu takip edip sana rapor etmemi istiyorsun?

Ak*ıllı herif.* Cevabımı yazarken içimden gülümsüyorum.

Ben: Temel olarak, evet.

Damien: Tabii patron.

Ona ne olduğunu hiç bilmiyorum. Ona zorla bol kahvaltı yaptırmak ters tepti. Çünkü ne zaman cevap vermek istemediği bir soru sorsam, ağzına daha fazla yemek tıkıyordu.

Sorgulama şöyle geçti:

"Onlara bulduğum şeyleri söyleyecek misin?"

Çiğnerken başını salladı. *"Devam etmemi ister misin?"* Yine başını salladı.

"Neden sabah izin istiyorsun?"

Cevabını beklemek için bir dakika kadar oturdum ve ağzındaki yemeği yutmasını bekledim.

"Yapmam gereken bazı işler var," diye cevapladı, bu sabahki en uzun cümlesiydi.

"Ne gibi şeyler?" diye sordum.

"İşler."

Onun bilgi eksikliği beni sinirlendirse de, sonunda isteğini kabul ettim ve ofise gittim. Asistanım Simone, o gelene kadar onun yerine bakacak. Umarım gelir. İşe giderken kafam çok karışıktı.

Ya gelmezse?

Sabahım verimsiz geçiyor. Kendimi biraz strese soktum diyebilirim. Damien'den haber beklerken ofisimde bir o yana bir bu yana dolaşıyorum. Delilah yarım saat önce evden çıktı ve otobüse bindi. Nereye? Kim bilir?

Telefonumu çıkardım.

Ben: Yeni bir gelişme var mı?

Damien: Evet, az önce Darlinghurst'ta bir kliniğe yatırıldı.

Ben: Kliniğe mi?

Damien: Evet. Önündeki tabelada Better2Know yazıyor.

Masamın etrafından dolaşıp oturdum ve o ismi arama çubuğuna çılgınca yazdım. O kliniğin cinsel yolla bulaşan enfeksiyonlar konusunda uzmanlaşmış bir klinik olduğunu görünce, sandalyeme yaslanıp uzun bir nefes verdim. Nereye gittiğini söylemek istememesine şaşmamalı.

O pislikten bir şey kapmış olmaktan korkuyor.

Siktir.

Öne eğilip telefonumu aldım.

Ben: Bilgi için teşekkürler. Artık gidebilirsin.

Damien: Çıkıncaya kadar beklememi istemiyor musun?

Ben: Hayır.

Onun yanında olmak istesem de, bu konuda onun mahremiyetine saygı duymam gerekiyor.

. . ——♡—— . .

Shay-lee'den Delilah geldiğinde beni aramasını istedim ve sözünü tuttu, öğlen vaktinden hemen önce binaya girdi.

O ofisime vardığında, masamın arkasında oturmuş, meşgul gibi davranarak son birkaç saattir kafayı yemek üzereymiş gibi davranmıyorum.

"Geldim," diyor ve kafasını ofisime sokuyor.

Ekranımdan gözlerimi kaldırıp onun ne kadar solgun ve korkmuş olduğunu fark ettim. Bu manzara kalbimi sızlattı. Özellikle de onun nerede olduğunu bildiğim için. O eski sevgilisi bir dayak hak ediyor ve bunu ona verecek kişi ben olabilirim.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"Evet," diye cevapladı, zorla gülümsemeye çalışarak.

"Eğer kendini iyi hissetmiyorsan, Simone ve ben burada halledebiliriz."

"Hayır, ben iyiyim. Meşgul olmak istiyorum."

Tabii ki öyle. En son ihtiyacı olan şey, oturup hangi bulaşıcı hastalığa yakalanmış olabileceğini düşünmek.

. . ——♡—— . .

Delilah günün geri kalanında benden uzak durmak için elinden geleni yaptı, ben de ona istediğini verdim. Ama o, tüm gün boyunca aklımdan çıkmadı. Bu adamın ona yaşattıklarını düşündükçe öfkemi daha da arttı. Bana kalsa, o orospu çocuğunu mahvederdim. Önce onun gerçek yüzünü ortaya çıkararak, sadakatsizliğini tüm dünyaya ifşa ederdim. Kadınlar bu adamla neye bulaştıklarını bilmeli.

Bu çileden aldığım tek tatmin, Kayne'in Abigail'e de aynı şeyi yapması. Ancak kız kardeşine duyduğum sempatiye karşın, ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Benim gözümde buna karma denir. Ne kadar intikamcı bir kaltak olabiliyor.

Saat beşe geldiğinde Delilah önceki günün aynısını yaptı. Ve tıpkı dün olduğu gibi, onunla birlikte gitmek niyetindeydim, ama yine geride kaldım.

Ona iki saat verdim ve sonra eve gittim.

Daireye girdiğimde onu göremiyorum, ama saat yediyi biraz geçiyor, yatmış olacağını sanmıyorum. Çantamı koymak için odanın diğer ucundaki çalışma odama doğru ilerlerken, mutfak tezgahında bir şarap şişesi ve boş bir şarap kadehi görüyorum.

Çantamı yere bırakıp o yöne doğru ilerliyorum. Şişeyi alıp sallıyorum, o da boş. Onun boyunda ve yapısında birine göre çok fazla alkol. Hemen endişeleniyorum ve yatak odasına doğru yöneliyorum.

Kapısının altındaki aralıktan ışık sızıyor, bu yüzden hala uyanık olduğunu ya da bayıldığını düşünüyorum. İkinci düşünce endişemi daha da artırdı.

"Delilah," diye seslenerek kapıyı iki kez çaldım.

Cevap gelmeyince kapı kolunu tutup çevirdim.
Neyse ki, bu sabahın aksine kilitli değil.

Kafamı içeri sokuyorum ama ondan hiçbir iz yok.

Davet edilmeden yatak odasına girmek bir sınırı aşmak, ama bu durumda bunun gerekli olduğunu düşünüyorum. Onun iyiliği, mahremiyetinden daha önemli.

Yatağı düzgünce yapılmış, ama valizi örtünün üzerinde açık duruyor. Gidiyor mu? Birkaç gün önce ona başka bir kalacak yer bulmak için çaresizce uğraşmıştım, ama şimdi başka bir yere gideceği düşüncesi içimde panik yaratıyor.

Banyo kapısı kapalı, bu yüzden ona doğru ilerleyip kulağımı tahtaya dayıyorum. Su akıyor, bu yüzden duşta olduğunu anlıyorum, ama duyduğum tek şey bu değil... Ağlıyor. *Kahretsin.* Oraya giremem. Çıplak olabilir ve bu, kafamda canlandırmak istemediğim bir görüntü. Hayal gücüm zaten bu düşünceyle karmakarışık durumda.

Dönüp yatağına doğru ilerliyorum ve yatağın kenarına oturuyorum. Burada olmak yanlış geliyor... burası benim evim olsa bile, ama her ihtimale karşı yakınında kalmak istiyorum.

Gözlerim odanın içinde dolaşıyor. Bu odayı hiç yakından görmemiş olmam garip mi? İç mimar bana evi gezdirdiğinde buraya geldiğimi hatırlıyorum, ama pek dikkat etmemiştim. Ana oda, ofisim ve yatak odası benim için tek öncelikti.

Delilah sonunda banyodan çıkması için uzun dakikalar geçer.

Yatağında oturduğumu fark edince korkuyla geri atlar. "Kahretsin, Spencer," diye bağırır. "Ödümü kopardın. Burada ne yapıyorsun?"

Gözlerim vücudunun her yerini tarar. Neyse ki giyinik. Buraya girip beklemeyi kararlaştırdığımda başka bir ihtimali düşünmemiştim. Pembe flanel pijamalarının üzerinde minik beyaz tavşanlar var. Çok sevimli görünüyor, ama yirmi iki yaşından çok daha genç, sanki lanet olası bir ergen gibi, ve bu da onun hakkında kurduğum tüm o saf olmayan düşüncelerin yanlış olduğunu hissettiriyor.

"Senin için endişelendim."

Eli, sanki olmayan incilerini tutuyormuş gibi boynuna uçtu. "Beni mi? Neden?"

"Mutfak tezgahında boş şarap şişesini gördüm, Delilah."

"Son iki günde öğrendiklerimi düşünürsek, bunu bana karşı kullanamazsın."

"Tutmuyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Beni endişelendiren, içtiğin alkol miktarı ve kısa sürede içmiş olman."

"Ben büyük bir kızım, Spencer. Başa çıkabilirim."

"Ama sen 'büyük bir kız' değilsin," diye mırıldandım, son üç kelimeyi parmaklarımla havada alaycı bir şekilde işaret ederek.

Gözleri hafifçe kısılır. "Neredeyse yirmi iki yaşındayım. Dört yıldır yasal içki içme yaşındayım."

"Tekrar söylüyorum, sorun yaşın değil, Delilah. Bir kişinin boyu ve vücut ağırlığıyla belirlenen beden ölçüleri, kanındaki alkol konsantrasyonunu etkileyebilir." Bunu söylerken, beklediğimden daha iyi idare ediyor gibi görünüyor.

"Gördüğün gibi, ben iyiyim," diye şikayet ediyor ve sözlerini kanıtlamak için dramatik bir şekilde kollarını genişçe açıyor, ama bu tam tersi bir etki yaratıyor. Ani sarsıntılı hareket dengesi bozuluyor ve sarhoş kıçı tökezliyor.

Ayağa fırlayıp, düşmeden önce kolunu tutmak için öne atılıyorum. "Evet, iyi görünüyorsun," diyorum alaycı bir şekilde.

"Oyununu bitirdiysen baba, artık odamdan çıkabilirsin."

Serbest elim burnumun köprüsünü sıkmak için yükselirken, kolunu sıkıca tutmaya devam ediyorum. "Senin baban olmaya çalışmıyorum. Senin için endişeleniyorum."

"Oh."

"Evet, oh," diye mırıldanarak onu bırakıp elini tutuyorum. Hareket etmeye başlarken, onu takip etmesi için kolunu hafifçe

çekerim. "Gel." "Nereye gidiyoruz?" diye sorar.

"Sana yemek sipariş etmeye."

"Aç değilim," diyor, adımlarını durdurup elini elimden çekmeye çalışıyor.

Ayaklarını kaydırmasını istemediğim için duruyorum. "Bu tartışmaya açık bir konu değil, Delilah."

"Sen benim babam değilsin; bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Başımı geriye eğip tavana bakarak kafamda on sayıyorum. "Senin düşündüğünün aksine, ben senin baban olacak kadar yaşlı değilim

... Ben senin iyiliğini düşünen endişeli bir arkadaşım. Arada fark var."

"Demek sonunda ayrılığı kabul ettin?"

"Ben öyle demedim," diye gülerek cevap veriyorum. Vücudumu ona dönerek, işaret parmağım ve başparmağımla hafifçe çenesini tutuyorum. "Lütfen gel ve yemek ye. Kendin için yapmayacaksan, benim için yap." Gözleri parıldarken, boğazını temizliyor, ben de onu bırakıp nazikçe kollarıma alıyorum. "Şu anda zor bir dönemden geçtiğini biliyorum, ama sonunda her şey yoluna girecek."

"Umarım haklısındır," diye göğsüme fısıldadı. "Ben her zaman haklıyım," diye karşılık verdim.

"Ugh," diye inledi.

Bölüm 18

Spencer

Onun için hazırladığım yemeği masaya koyuyorum ve o tabaktan bana bakıyor. "Beni şişmanlatmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, seni ayılmaya çalışıyorum."

"Bu sabah beni o devasa kahvaltıyı yemeye zorladığında bahanen neydi?"

"Önceki gece akşam yemeğini atladın."

Havayı üfleyerek koltuğuna geri çöküyor. "Bana çok iyi davranıyorsun, Spencer."

"Delilah," dedim, karşısına oturup masanın üzerinden uzanarak elini tuttum. "Şu anda çok zor bir dönemden geçiyorsun ve sana destek olması gereken insanlar yanında değil. Bırak o kişi ben olayım." Sözlerim onu üzdü, ama niyetim bu değildi. *Kahretsin.* "Lütfen ağlama."

"Özür dilerim," diyor fısıldayarak, yanaklarından akan birkaç damla gözyaşını siliyor. "Alkol beni duygusal yapıyor."

Alkolden daha fazlası olduğunu hissediyorum. "Bugün nereye gittiğinden bahsetmek ister misin?"

Yüzünü buruşturdu. "İstemiyorum."

“Paylaşılan sorun, yarıya indirilmiş sorundur.”

"Anlıyorum... gerçekten anlıyorum, ama nereye gittiğimi bilseydin böyle söylemezdin."

"Biliyorum, Delilah. Damien'i peşine taktırdım."

"Ne?" diye ciyakladı.

"Endişelendim. Beni dava et."

Bakışları kucağına indi. "Ben..."

"Endişeni anlayabiliyorum."

"Sadece onunla yatmadım, aslında onlarla da yattım... ve onların yattığı herkesle. Kim bilir kaç kişi eder? Yüzlerce? Binlerce?"

"Umarım korunmuştur." "O fahişelerle yattı,

Spencer."

"Anladığım kadarıyla genelevler bu tür şeyler için oldukça denetleniyor."

"Belki senin gibi insanların gittiği genelevlerde öyledir. Kayne hayatında bir gün bile çalışmamış, meteliksiz bir üniversite öğrencisi. Yüksek sınıf birine parası yetmezdi."

Bu cümlede, *"Senin gibi insanlar"* ile başlayan pek çok şey var, ama şimdilik geçelim. Onun bunu yargılayıcı bir şekilde söylemek istediğinden emin değilim. "Sokak çalışanları bile koruma kullanmak için yasalara tabidir."

"Tecrübelerinden konuşuyormuşsun gibi geliyor."

"Hayatımda hiç seks için para ödemedim Delilah... Ödemeyi de

asla düşünmem." "Sanırım."

"Sanırım mı?"

"Kız kardeşimin senin şirketinde staj yaptıktan sonra nasıl deliye döndüğünü gördüm... Herhalde nereye gidersen git kadınlar sana vajinalarını atıyordur."

Eğlencemi gizlemek için dudaklarımı kıvırıyorum. "İlginç bir benzetme, ama uçan vajina tarafından hiç vurulmadığımı söylemekten mutluluk duyarım." Üst bedenimi sola, sonra sağa çeviriyorum. "Yaşıma rağmen reflekslerim iyidir."

Tatlı bir gülümseme dudaklarında belirir. "Yaşlı bir adam için fena değil."

"Yaşlılık lafları yeter," diye homurdandım. "Abigail'e test yaptırmasını söyleyecek misin?"

Omzunu kaldırdı. "Bilmiyorum... belki." "Onun da

onu aldattığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet, bana verdiğin klasördeki her şeyi okudum. O tam bir pislik," diye mırıldanır.

"Ona daha uygun birkaç kelime daha bulabilirim." "Ben

de," diyor. "Mesela 'C U Next Tuesday'."

Kahkahayı bastım. "Giydiklerin o sevimli, küçük kız pijamalarına rağmen, senin yetişkin bir kadın olduğunu çok iyi biliyorum Delilah, 'cunt' diyebilirsin."

Yüzünü buruşturur. "O kelimeyi sevmiyorum ve tavşanlarıma laf etme. Bu pijamalar rahat ve sıcak."

Ona çok yakışıyor ama bu gözlemi kendime saklıyorum. "Benim de en sevdiğim kelime değil ama bazen uygun oluyor.
Bugün olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

Yine omuz silkti. "Henüz sonuçlar çıkmadı... Yarın ya da öbür gün alacağım. Diğerleri zaman alıyor. Midem bulanıyor. O kliniğe girmek hayatımın en utanç verici anlarından biriydi."

“Test yaptırmak yaygın bir şey, Delilah.” “Sen hiç yaptırmak zorunda kaldın mı?”

“Hiç gerek olmadı… Kendi isteğimle yaptım. Kendimi ve başkalarını korumak için.”

"Çok tatlısın," der, çatalını alıp tabağındaki yemeği karıştırır. "Kayne'in başkalarına aynı saygıyı göstermemesi çok yazık."

“Bence o, kendi hatalarını göremeyecek kadar bencil ve kendini beğenmiş biri. Ya da sadece umursamıyor.”

"Dün gece cinsel yolla bulaşan hastalıklar hakkında biraz araştırma yaptım
... Bazılarının insanı kısır yapabileceğini biliyor muydun? Tanrım, öyle bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum. Her zaman kendi ailem olsun istemişimdir."

"Delilah," dedim, elini sıkarak. "Kendini fazla kaptırma. Muhtemelen gereksiz yere endişeleniyorsun."

"Umarım haklısındır, ama bilinmeyen beni korkutuyor."

"Doktorumdan randevu alayım mı? O bu alanda en iyilerden biridir."

"Teklifin için teşekkürler, ama kapsamlı testler için para ödedim. Muhtemelen onun yapabileceği fazla bir şey yoktur." "Testler sana ne kadara mal oldu?"

"Neredeyse bin dolar."

"O bin doları seve seve verirdim, ama kabul etmeyeceğini biliyorum."

"Haklısınız, ama madem paradan bahsediyoruz, kıyafetlerin ödemelerini birkaç hafta erteleyebilir misiniz? Bugün tüm birikimim gitti."

“Ödeme planını tamamen unutmaya ne dersin? O giysilerin parasını ödemeni hiç istemedim ya da beklemedim.”

"Bunu yapamam," dedi. "Borçlarımı her zaman öderim." "Sana hediye olarak verildiyse borç sayılmaz."

"Lütfen, Spencer, bu benim için önemli. Kayne birlikte olduğumuz süre boyunca benden geçimini sağladı. O adam gibi olmak istemiyorum."

"Nasıl?"

“Hiç parası yoktu, bu yüzden her şeyi ben ödemek zorunda kalıyordum. Tabii ki fahişelere değil – umarım öyle değildir, çünkü ona ara sıra para veriyordum – ama randevular, yemekler, benzin, Netflix hesabı, balayımız ve düğün için ailelerimizin karşılamadığı diğer tüm masraflar. Güzel birikimim vardı, ta ki…”

Sanki o pisliği yeterince nefret etmiyormuşum gibi. "Başka bir kadınla gittiği balayı masraflarını sen mi ödedin?"

"Evet."

“O adam en alçakların alçağı. Şu anda öyle düşünmeyebilirsin ama o adam olmadan daha iyisin.”

"Dürüst olmak gerekirse, onda ne bulduğumu bilmiyorum. Sevdiğimi sandığım adam sadece bir illüzyonmuş."

Başka bir adamı sevdiğini itiraf etmesi midemi bulandırdı.

"Ye," dedim, yemeği işaret ederek başımı salladım. "Ben..."

"Lütfen, Delilah."

Gözleri benimkilerle buluşur ve dudaklarında içten bir gülümseme belirir. Günlerdir gördüğüm ilk gerçek gülümseme. "Tamam, senin için yapacağım."

Neden onun sözleri kalbimin atışını hızlandırıyor?



Saat beşe geldiğinde, işimi bitirip eşyalarımı topladım. Gitmeye hazırım. Ofisimden çıkıp Delilah'ın masasının yanında durduğumda, bana bakıp kaşlarını çattı.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye soruyor.

"Evet, annemle akşam yemeğine."

"Oh."

Kolumu uzatıp ona elimi uzattım. "Gel." "Seninle gelmemi ister misin?"

"Planım öyle. Sen olmadan gidersem azar işiteceğim."

"Aile yemeğine engel olmak istemem, Spencer." "Annemin dediğine göre, sen artık bu ailenin bir parçasısın."

"Öyle mi dedi?" Delilah biraz fazla heyecanlanarak sorar. "Aynen şöyle dedi: *'Gelecekteki gelinimi mutlaka getir.'*."

Başka bir zaman, onun bu sözleri söylemesini duymaktan nefret ederdim, ama nedense bu beni rahatsız etmedi. Belki de Delilah ve ben asla evlenmeyeceğimiz içindir. O benim için çok genç ve ben babam gibi değilim — çocuk gelinler bana göre değil.

"Hay aksi. Ona resmi olarak ayrıldığımızı hatırlatmamız gerek."

O sandalyesini geri çekip çekmeceyi açarak çantasını alıp omzuna asarken, içimden gülümsedim.

"Bunu sana bırakıyorum," dedim, o benim elimi tutarken. Ona kalkmasına yardım ettim, ona dokunmak için serbest izin aldığım bu küçük anların tadını çıkardım. "Annemin kalbini kırmak gibi bir niyetim yok."

Bölüm 19

Delilah

"Hayatım," diyor Eloise, restorana vardığımızda bizi karşılamak için ayağa kalkarak. Önce beni kucaklıyor, sonra her iki yanağıma da havada öpücük konduruyor. "Seni özledim."

"Öyle mi?"

Geri çekilip gözlerime bakar. "Tabii ki, tatlı kızım. Sen ve Spencer benim hayatımsınız... İkiniz beni ayakta tutuyorsunuz."

Arkamızdan Spencer'ın kıkırdamasını duyuyorum, sonra omuzlarımı tutup beni nazikçe kenara çekiyor. "Biraz abartıyorsun anne."

"Saçmalama," der, sözleriyle çelişen muzip bir gülümsemeyle. "En sevdiğim iki insanı bir arada görmek bu yaşlı kadının kalbini mutlu ediyor."

Spencer'ın kaşları o kadar yukarı kalkar ki neredeyse saç çizgisine ulaşır. "Ne zamandan beri *yaşlı* olarak anılmaktan hoşlanıyorsun?" diye sorar.

"Ben artık ellilerimdeyim, canım," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

"Ben buna yaşlılık demem, anne." Spencer konuşurken bana kısa bir bakış attı ve nedenini gayet iyi anladım.

Eğilip annesinin yanağına dudaklarını değdikten sonra sandalyesini çekip oturması için onu teşvik ediyor. Sonra aynısını benim için de yapıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, omzumun üzerinden ona gülümsemek için başımı çevirerek.

gülümserim.

Eloise'in açık avucuyla göğsüne dokunarak bizi izlediğini görüyorum.

. Ona bizim bir çift olmadığımızı hatırlatmak istiyorum

, ama o gösteriden sonra bunu yapmaya cesaretim yok.

"Peki, ikiniz birlikte yaşamaya nasıl alıştınız?" diye sorar Eloise.

"Aslında birlikte yaşamadığımızı bilmiyor musun?" diye cevaplar Spencer. "Aynı çatı altında yaşıyorsunuz."

"Ayrı yatak odalarında," diye ekliyorum, gözlerim Eloise'den Spencer'a kayarken.

Onun dikkati şimdi bende ve bakışlarının yoğunluğu omurgamda bir ürperti yaratıyor. Bir anda, bu adamın farkına vardım. Onda uyandırdığı tuhaf duyguları inkar etmeye çalışsam da, bunlar inkar edilemez. Bu kadar kısa sürede günlük hayatımın büyük bir parçası haline gelmesi çok çılgınca.

Ona karşı hissettiğim çekim çok belirgin ve bu duyguları sadece minnettarlık olarak görmezden gelmeye çalıştım birçok kez. En çok ihtiyacım olduğunda yanımda olduğu için ona minnettarım – beklenmedik bir müttefik – ama kendime dürüst olursam, bu daha fazlası. *Çok daha fazlası.* Bu adamı olmaması gereken şekilde istiyorum.

Onun bakışlarını sürdürdüğümde, cildim karıncalanıyor ve etrafımızdaki hava çatırdıyor. Eloise boğazını temizleyene kadar bu an bozulmuyor. Bakışlarım ona kayıyor ve ikimize birden gülümsediği yüzünden, benim hissettiklerimi tam olarak anladığını anlıyorum.

Kahretsin.

Hayatım şu anda yeterince karmaşık, bu son ihtiyacım olan şey. Ayrıca, benim için çok yaşlı bir adama olan aptalca bir aşk yüzünden tek arkadaşımı kaybetme riskini alamam.



Akşam yemeğinden sonra Eloise şoförüne bizi daireye geri bırakmasını söyledi. İlginç bir akşamdı ve *bizim hakkımızda* başka bir şey söylenmemiş olsa da, akşam yemeği boyunca vicdanımda bir ağırlık hissettim. Ve yemek sırasında bir anda Spencer'ın her hareketini fark etmeye başladım.

Güçlü elleriyle çatal bıçakları tutuşu, yemeklerin yumuşak alt dudağından kayışı. Çiğnerken güçlü çene hattının hareketi, yutkunduğunda gırtlağındaki elma çekirdeğinin sallanışı. Arada sırada gözleri bana kayıyor ve beni izlediğimi fark ediyordu.

O anlarda, bakmamam gerektiğini biliyordum, ama bakamıyordum. Bu beni çok heyecanlandırdı ve rahatsız etti. Bir ara, içimde biriken baskıyı biraz azaltmak için koltuğumda biraz kıpırdanmaya bile başladım.

Artık yalnız kaldık, asansörle onun katına geri dönüyoruz, kolonyasının kokusu duyularımı o kadar sarstı ki boğulacakmış gibi hissediyorum. Kapalı bir alanda olduğumuz için mi, yoksa sadece onun kokusu mu?

Restorandan çıktığımızdan beri sessiz ve konuşmuyor, ama kaşlarını çatmasından, huysuz bir ruh hali içinde olduğunu anlayabiliyorum. Uyanık olduğunuz her anı birinin yanında geçirdiğinizde, o kişinin tüm sırları ortaya çıkar.

O benimkini fark ediyor mu?

Bende bir değişiklik olduğunu hissediyor mu?

Eğer hissediyorsa, belli etmiyor. Yoksa muhtemelen çocukça bir aşık olduğunu düşündüğü şeyi kabul etmemek için duygularımı incitmemek mi istiyor?

Tırmanırken, sanki dünyadaki en ilginç şey buymuş gibi rakamlara odaklanıyor. Onun dikkatinin dağınıklığını fırsat bilip, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, uzak duvara yaslanmış halini gözlemliyorum. Bacakları ayak bileklerinden rahatça çaprazlanmış ve eve dönüş yolunda bir ara kravatını çıkarmış, gömleğinin ilk birkaç düğmesini açmış. Şu anda yaydığı *"bana bulaşma"* havasına rağmen, bu görünüş ona çok yakışıyor. Sinirli Spencer Prescott'ta beni heyecanlandıran bir şey var.

"Seni üzecek bir şey mi söyledim ya da yaptım?" diye soruyorum.

Gözleri bir an benimkilerle buluşur, sonra tek bir heceyle homurdanır: "Hayır."

"Tamam o zaman," diye mırıldanıyorum. *Sabah biri dev boy kahve alacak.*

O tekrar düşüncelere dalar ve en üst kata vardığımızda, göz teması kurmadan kolunu uzatarak

önce çıkmamı işaret eder.

Sanki bilerek geride kalıyormuş gibi görünüyor, bu yüzden beklemeyi bırakıyorum. Yüksek topuklu ayakkabılarımın mermer zeminde çıkardığı sesler, ön kapıya doğru yürürken lobide yankılanıyor.

Artık onun dairesinin anahtarı bende, çantamdan anahtarı çıkarıp kapıyı açıyorum. Ana odanın ortasına gelmiş, yatak odama doğru ilerlerken, onun beni çağırdığını duyuyorum.

"Delilah."

Durup omzumun üzerinden bakıyorum. "Ne?"

Az önceki sert tavrının özürünü bekliyorum, ama o bunun yerine, "Sonuçlarını aldın mı?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Sabah baktım ama bir şey yoktu."

Çantamdan telefonumu çıkarmak için ellerim biraz titriyor. Huysuz patronum ve ev arkadaşımla o kadar meşguldüm ki, şu anki durumumu hiç düşünmemiştim.

Ekranı yüz tanıma özelliğini etkinleştirmek için önüme tutuyorum ve klinikte indirmemi istedikleri uygulamayı tıklıyorum. Tüm sonuçların ve gelecekteki yazışmaların buradan gönderileceğini söylemişlerdi.

Parmağımın ucuyla sayfayı aşağı kaydırırken boğazıma safra yükseldi. Bu konuyu tam da bu anda gündeme getirmesini hiç istememiştim. Sıcak bir duş alıp, alt bölgelerimde biriken gerginliği biraz gidermeyi ve orgazm sonrası mutluluk dolu bir uykuya dalmayı umuyordum.

Artık bunun imkanı yok. Onun sorusu, üzerine bir kova buz gibi su dökülmesi gibi.

Gözlerim ekranı tararken nefesimi tutuyorum. Mantığım, cinsel yolla bulaşan bir hastalığın dünyanın sonu olmadığını söylüyor — çoğu tedavi edilebilir — ama sanki tüm geleceğim bu sonucun elindeymiş gibi hissediyorum.

Bir güncelleme olduğunu gördüğümde bacaklarımın altından kayacak gibi oluyor. Çömelip, sırtımı baldırlarıma dayayarak, gözlerim sonuçları telaşla okurken.

Negatif.

Negatif.

Negatif.

Negatif…

Sonuçların hepsi aynı olduğu için gözlerim bulanıklaşıyor. Teknik olarak henüz tehlikeyi atlatmadığımı biliyorum — tek bir testin kültürü yapılmalı ve bu yirmi sekiz gün sürebilir — ama hissettiğim rahatlama anında geliyor.

Yüzümü kapatıp ağlamaya başlayınca telefon elimden düşüyor. Çöküntümün içinde Spencer'ın "Onu öldüreceğim" diye bağırdığını duyuyorum.

Birkaç saniye sonra, kollarının arasına alınarak yerden kaldırılıyorum. Beni odanın diğer tarafına taşıyor. Beni nereye götürdüğünü bilmiyorum ama sormaya da halim yok. Birkaç saniye sonra, kanepeye oturup beni kucağına oturtunca kafamdaki soru işaretleri dağılıyor.

Ben. Onun. Kucağında.

"Ne yapıyorsun?" diye ciyakladım.

Üst vücudunu hafifçe geri çekip yüzümü kendininkine yaklaştırdı. "Seni teselli ediyorum."

"Neden?"

"Çünkü üzgünsün."

"Bunlar mutluluk gözyaşları,"

diyorum ona. "Öyle mi?"

"Şimdiye kadar sonuçların hepsi olumsuz çıktı."

Cevabım, ilk tam gülümsememle ödüllendirilir. Ve aman Tanrım! Yüzünün her yeri aydınlanır. Bu adam, düşünceli olduğunda bile insanın kanını kaynatabilir, ama bu hali... *Aman Tanrım*. Ciğerlerimdeki tüm havayı çalacak kadar etkileyici.

Eli çenemden ayrılır ve başparmağının ucuyla yanağımı nazikçe okşar.

"Gülümsediğinde çok güzelsin," diye itiraf ediyorum. Sözler, ne dediğimin farkına varmadan ağzımdan dökülüyor.

Bu benim itirafımdan mı, o anın etkisi mi, yoksa kaçınılmaz bir şey mi, bilmiyorum, ama yüzü aniden bana doğru yaklaşıyor ve dudaklarımız birleştiği anda dudaklarımdan minik bir inilti kaçıyor.

İlk başta, bu sadece masum bir öpücük—kız kardeşim pencereden bizi izlerken bana verdiği öpücük gibi. Sadece dudaklarımızın birbirine değmesi. Dudakları yumuşak—hatırladığımdan daha yumuşak—ama beklemediğim bir şekilde sert.

Dili dışarı çıkıyor, alt dudağımı yavaşça okşuyor, tadımı alıyor... beni kızdırıyor. Bu sefer inliyorum, ama yine de ona kendimi açmıyorum.

"Senden istediğimi almam mı gerekiyor, Delilah?"

Başımı sallıyorum, çünkü bu ne kadar yanlış olsa da, çok doğru geliyor. Varlığımın her zerresi bana pes etmem için bağırıyor. Kendimi ona gümüş tepside sunmam için, ama onun istediğini zorla alacağı düşüncesi iç çamaşırımı ıslatıyor. Hiçbir şekilde ilgim olmayan bir adamın basit bir isteği, beni hayatımda hiç olmadığım kadar tahrik ediyor. Şaka yapmıyorum; bana nefesini bile üflesin, eminim ki boşalacağım.

Yasak olduğu için mi… yoksa yaş farkımız yüzünden mi bu tabu? Bilemiyorum, ama bu adama bir ağaç gibi tırmanmak istiyorum. Yüzüne oturup, onun adını haykırarak onu becermek istiyorum.

Düzleştirilmiş avuç içlerim, kollarım boynunu sarana kadar sert göğsünün üzerinde kayıyor. Parmaklarım ensesindeki kısa saçları çekerken, devam etmesini, hepsini almasını, her santimimi yutmasını teşvik ediyorum.

O geri çekildiğinde dudaklarım açılıyor ve gözlerimiz birbirine kilitleniyor. Umarım zihin okuma yeteneği vardır, çünkü ona sessizce yalvarıyorum.

Lütfen.

"Bunu istediğinden emin misin?" diye soruyor, ihtiyacım olursa bir çıkış yolu sunuyor.

Hareket etmek gibi bir niyetim olmadığı için tekrar başımı sallıyorum. Tam istediğim yerdeyim ve onun bunu ne kadar ileri götüreceğini merakla bekliyorum.

Titreyerek nefes verirken, at kuyruğumu kavrar, hafifçe çeker ve bileğine dolayarak başımı daha da geriye doğru eğirir. Hareketi sahiplenici, ateşli ve beklentiyle tüylerimi diken diken ediyor.

"Bunun için cehenneme gideceğim," diye mırıldanıyor ve eğer bu doğruysa, ben de onun yanında olacağım.

Umduğum gibi beni tekrar öpmek yerine, düzleştirilmiş dilini boğazımın dibinden çeneme kadar gezdiriyor. "Beni çıldırtıyorsun," diyor kulağıma fısıldayarak ve o anlık bir söz olsa bile, ben bunu kabul ediyorum.

Çenemin kenarlarına öpücükler yağdırdıktan sonra kulak mememi dudaklarının arasına alıp dişleriyle hafifçe ısırdı. Bana dokunan tek yeri ağzıydı, ama ben çoktan kendimi kaybetmek üzereydim.

"Sizin hakkınızda ne kadar sık fantezi kurduğumu biliyor musunuz, Bayan St.
James?"

O mu?

St. James kardeşlerin en güzel olmayan, en akıllı olmayan ve en az başarılı olacağı tahmin edilen kızının, onun kadar yakışıklı, zeki ve başarılı bir erkeği dizlerinin üzerine çökertmesi hoşuma gidiyor.

Dudakları tekrar dudaklarıma değdi ve hareketleri ilk başta nazikti, ama işler kızıştığında ve sonunda kendini bıraktığında, öpücüğü sert, acımasız, her şeyi tüketen ve çok iyi oldu.

Temasını kesmeden, serbest kolunu belime doladı ve bir şekilde beni manevra yaparak kucağına oturtuyor. Ama beni bırakmıyor; göğüslerim onun göğüslerine değene kadar vücudumu kendine çekiyor.

Dokunan tek yerimiz bu değil. Bu pozisyonda, pantolonunun fermuarının altında ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum. Bugün pantolonlu takım giymiştim, şimdi bunun için minnettarım, çünkü bacaklarımı ne kadar açabileceğimi kısıtlamıyor.

"Tanrım... Lanet olsun, Delilah," diye inler, ben kalçalarımı ona doğru eğip kendimi ona sürtünce. Restorandan beri arzuladığım baskı tüm vücudumu canlandırırken başımı geriye eğip dudaklarımı aralarım.

Geçmişte de birçok kez tahrik olmuştum ama hiç bu kadar değil. Vücudum yanmak üzere. Her sinir ucu, derimin altında kaos yaratan canlı teller gibi hissediliyor. Spencer'ın bir eli kalçamı kavrayarak beni yerinde sabitlerken, diğer eli başımın tepesini kavrayarak ağzımı tekrar ağzına getirir.

Dilini ağzıma soktu ve bu öpücük o kadar vahşi, o kadar çılgın ve çaresizdi ki, dişlerimiz ara sıra birbirine çarpıyordu. Artık onun her santimini hissedebiliyorum. O kadar sert, o kadar kalın ve o kadar uzun ki. Onu içimde hissetmek istesem de, bunu giyinik yapmamıza biraz seviniyorum.

Pelvisimi döndürmeye devam ediyorum, ama onun tutuşu nedeniyle hareketlerim artık sınırlı. Neyse ki, kendimi tatmin etmek için yeterli sürtünmeyi hala sağlayabiliyorum.

Yaşadığım hislerin yoğunluğu, zihnim bunları işleyebilseydi beni çok korkuturdu, ama o anda kendimi o kadar kaybetmişim ki, bunları daha sonra düşünmek zorunda kalmayacağım.

O lezzetli geri dönüşün olmadığı noktaya ulaşmak için kalçalarımı birkaç kez daha itmem yeterli. Uçurumun kenarında sallanıp düşmek üzere olduğun o büyülü yer. Parmaklarım saçlarından kayarak geniş omuzlarına tutunur, hayatım pahasına tutunurum. Tutunmazsam yerde bir su birikintisine dönüşeceğimden korkuyorum.

"Geliyorum..." diye ağlayarak ağzına fısıldıyorum.

İtirafım onu kalçalarını ileri doğru itti ve orgazmımı daha da yoğunlaştırdı.

Başımı geriye atıyorum ve aralık dudaklarımdan çıkan ses daha çok boğuk bir hıçkırık gibi geliyor.

İşte bu.

Tam da ihtiyacım olan şey. Bir kurtuluş... Son birkaç haftadır mücadele ettiğim tüm gerginliği ve bastırılmış duyguları dışarı atma şansı.

Bu hem özgürleştirici hem de ruhu parçalayıcı bir duygu, çünkü Spencer Prescott'u sadece birazcık tanıdım, ama onun gelecekteki tüm erkekleri benim için mahvedeceğini hissediyorum.

"Delilah," diye homurdanarak öne eğilir ve vücudumu geriye doğru eğirir. Bir eli sırtımı desteklerken, diğer eli kalçamı kavrayarak her hareketinde beni aşağıya doğru çeker.

Şimdi beni o kadar şiddetle sikiyor ki, ikinci bir orgazm geliyor, bu seferki bir öncekinden daha şiddetli. Daha önce hiç arka arkaya orgazm olmamıştım ve *tatlı İsa*, şikayet etmiyorum.

Son dalgayı sürene kadar vücuduma saldırmaya devam ediyor, sakinleştirici bir mutluluk içinde göğsüne yığılıyorum.

Bölüm 20

Spencer

Göğsüme yaslanmışken kalbinin hızla attığını hissedebiliyorum... ya da belki de benim kalbimdir. Az önce *pantolonuma* boşaldığıma inanamıyorum, sanki azgın bir ergen gibi. Bu bana daha önce hiç olmamıştı, ama burada Delilah'tan bahsediyoruz. Tatlı ve küstah, saf bir günah yumağına sarılmış kadın.

Bu, karanlık bir bulut gibi sürekli üzerimde asılı duran cazibeye rağmen, asla aşmak istemediğim bir sınırdı. Neyse ki, az önce olanların ardından beni rahatsız edecek suçluluk duygusu henüz tam olarak hissetmiyorum. Ama geliyor ve sabah olduğunda kendimden nefret edeceğimi şimdiden biliyorum. Faydalanmak için. *Kahretsin*, ne düşünüyordum ki?

Bu bir hataydı, asla olmaması gereken bir hata.

Elim omurgası boyunca kayarak saçlarını nazikçe okşamaya başlıyorum. Parmaklarımı geçirmek için can attığım saçlar. Günlerdir beni deli eden voodoo şampuanının kokusu her tarafımı sarmış. Ayrıldıktan sonra bile kıyafetlerimde kokusunu alacağımdan eminim. Bu gömleği hatıra olarak saklayabilirim.

Bu aptalca bir fikir, diyorum kendime.

Asla sahip olamayacağımı bildiğim bir kadını hatırlatacak bir şeye ihtiyacım yok, istemiyorum da.

Ama görünüşe göre kendime işkence etmekten hoşlanıyorum. Onu ilk gördüğüm geceden beri farklı olduğunu biliyordum... *Bir cazibe*, ama yine de ona iş verdim ve evime davet ettim.

Sen bir aptalsın, Prescott.

Eğilerek, dudaklarımı onun başının üstüne koyuyorum. Onunla geçirdiğim son saniyeleri böyle, bu şekilde tadını çıkaracağım ve

"Hala bacaklarım var mı?" diye mırıldanıyor göğsüme.

"Bacaklarım hala var mı?" diye mırıldanıyor göğsüme. "Hissetmiyorum."

Saçlarına gülümsedim. "Bacakların hala yerinde, tatlım."

Yüzünü kaldırıp bana tembel bir gülümseme attığında güzel gözleri parlıyor. "Bana böyle demene bayılıyorum," diyor ve göğsümün derinliklerinde bir şey çatlıyor.

Ona, *bunun bir daha asla olamayacağına* dair konuşmayı yapmak istiyorum, ama bu anı mahvetmek istemiyorum. Bu konuşmayı yarın yapacağım.

Bunun yerine, ayağa kalkıp onu da yanıma alıyorum. Onu odanın diğer ucuna taşıyıp yatak odasının kapısının önüne bırakıyorum. Gözlerinde şaşkınlık ile bana bakıyor. Devam edeceğimi mi sandı? Başladığımız şeyi bitireceğimi mi?

Mükemmel bir dünyada, tam da bunu yapardım. Kendimi onun sıcak, dar ısısının içine gömmekten başka bir şey istemem, ama ne kadar istesem de asla oraya gidemem.

Pantolonumda yaptığım utanç verici pisliği temizlemem ve bir ya da yedi bardak burbon içmem gerekiyor.

"Geç oldu," diyerek eğilip dudaklarını dudaklarımla okşadım. "Biraz uyu."

Geriye dönüp bakmak çok düşündürücü olabilir. Çoğu zaman o anda netlik yakalamak zordur, ama dün gece uyanık yatarken yaptıklarımızı düşünürken, görmediğim bir ayrıntı göze çarptı. Delilah isteyerek katılmış olabilir, ama ilk adımı atan bendim. Bu da, onun savunmasız bir durumda olduğunu fırsat bilip onu kullandığım anlamına geliyor ve bu affedilemez bir şey.

Bu sabah onunla konuşmayı planlamıştım, ama sonunda korkakça davranıp o uyanmadan önce evden çıktım. Dün gece olanları hiç olmamış gibi davranarak görmezden gelmeyeceğim.

Sadece yorgundum, kafam karışıktı ve kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Bunun bir daha olmaması için bir plan yapmaya zaman.

Nasıl? Hiçbir fikrim yok.

Ondan hoşlanıyor muyum? Bu çok açık. Hoşlanmayacak ne var ki? Güzel, şefkatli, tatlı, sadık, dirençli ve saf gücü hayranlık uyandırıyor.

Olumsuz tarafı ise, o benim çalışanım, geçici ev arkadaşım, kısa süre önce bir ayrılık yaşamış ve muhtemelen hala eski sevgilisinden hisleri var. Bariz olanı söylemeye gerek yok: benim için çok genç.

Burada akıllı davranmalıyım. Onu incitmek son istediğim şey. Zaten yeterince acı çekti, onu hayal kırıklığına uğratanların sayısının artmasına neden olmak istemiyorum.

Ofise vardığımda zihnim hala saatte yüz kilometre hızla çalışıyor. İlk işim telefonumu çıkarıp asistanıma mesaj atmak.

Ben: Birinden özür dilemek için en uygun çiçek türü nedir?

Simone: Oh hayır, şimdi kimi kızdırdın?

Onun cevabı beni küfürler mırıldanmaya itti. Herkes gibi benim de kötü günlerim oluyor, ama benim gibi büyüklükte bir şirketi yönetmek stresli bir iş. Bu kadınların bazen davranışlarına bakınca beni canavar sanırsın.

Ben: Boş ver.

Simone: Üzgünüm patron. Erkek mi, kadın mı?

Ben: Kadın.

Simone: Dost mu düşman mı?

Lanet olası düşman mı? Düşmanıma çiçek göndermezdim.

Ben: Soruma cevap verebilir misin?

Simone: Sadece ne tür çiçekler sipariş edildiğini öğrenmeye çalışıyorum.

Ben: En büyük demet.

Simone: Kahretsin! Tamam. Bir soru daha. Romantik bir jest mi?

Ben: Hayır, bir çalışan için.

Simone: Lütfen Delilah'ı üzdüğünü söyleme. O çok tatlı biridir.

Ben: Kasıtlı değildi.

Simone: Ah, zavallı kız. Bana bırak. Ben hallederim. Onları evine mi yoksa ofisine mi göndereyim?

Ben: Ofise.

Son ihtiyacım olan şey, çalışanlarımın onun benim dairemde kaldığını öğrenmesi. Delilah burada çalışmaya başladığında dolaşan birkaç dedikodu duydum. O lanet olası ilişki durumunu paylaştığı için.

Simone: Kart ekleyeyim mi?

Ben: Evet.

Simone: Senin adına yalvarmam mı?

Ben: Basit bir özür yeter!

Bu işi hallettikten sonra, telefonumdaki kişileri taradım ve arama tuşuna bastım. Saat erken ama Laura'nın yeni doğmuş bir bebeği var... Neredeyse kesin uyanmıştır. Bu konuşma bekleyemez.



Bir planım olduğu için rahatladım. Bu bir başlangıç. Dikkatli davranmam gerekiyor, Delilah'ı istemeden incitmemem veya reddedildiğini hissettirmemem için. Bu, istediğim son şey, ama kendi akıl sağlığım için aramızda biraz mesafe koymam gerekiyor.

Saat dokuz yaklaşırken midemde rahatsız edici bir his beliriyor. Delilah her an kahvemi getirmiş olabilir. Simone'dan Christine ile acil bir toplantı ayarlamasını istedim.

İnsan Kaynakları, Delilah'ı görür görmez oraya gideceğim. Ondan sonsuza kadar kaçamam. Bandajı bir an önce çekmeliyim. En azından bu sabah nasıl olduğunu anlayabilirim.

O da benim gibi suçluluk duyuyor mu?

Yoksa olanlar yüzünden bana kızgın mı?

Asansör zil sesi çalınca keskin bir nefes alıp tutuyorum ve onu benim kata bırakıyorum. Birkaç saniye sonra, yüksek topuklu ayakkabılarının mermer zemine vurduğu sesini duyuyorum. Ofisime yaklaşıyor. Heyecandan midem bulanıyor.

Gözlerim onunla buluştuğu anda kalbim hızla çarpmaya başlar. Her zaman güzeldir ama bugün kendini aştı. Vücudunu ikinci bir deri gibi saran, daracık kırmızı bir elbiseyle çok seksi görünüyor. Uzun saçları dalgalı bir şekilde salınmış ve yanılmıyorsam makyajı her zamankinden daha ağır; koyu, dumanlı gözler ve yakut kırmızısı dudaklar.

O, seksin vücut bulmuş hali ve benim aletimin tepkisine bakılırsa, o da aynı fikirde.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda dudaklarında sıkı bir gülümseme beliriyor. Omuzlarını geri çekip

çenesini biraz yukarı kaldırdığında, en kötü korkularım gerçekleşir. *Durumumuz iyi değil.*

"Günaydın, Bay Prescott. Kahveniz hazır. Barista tam istediğiniz gibi yaptı."

Cevap vermeden önce boğazımı temizledim. "Günaydın, Bayan St.
James, teşekkür ederim."

Selamlaması resmi ve onu doğru anlıyorsam, biraz soğuk.

Sıcak içeceği masama dikkatlice koyarken her hareketini gözlerimle takip ediyorum. "Bu sabah nasılsınız?" diye soruyorum.

Bir adım geri çekilirken yanakları pembeye döner. "İyiyim, teşekkürler. Bu sabah yapmam gereken çok iş var. Kahvenin tadını çıkarın." Bunun üzerine dönüp kapıya doğru aceleyle yürür.

"Delilah!"

Bir an duraksadı ama bana sırtını dönmeye devam etti. "Evet."

Bana kızgın olduğu inkar edilemez. Dün geceki davranışlarım için özür dilemek istiyorum ama benden olabildiğince uzaklaşmak istediği belli ve burası muhtemelen bu konuşmayı yapmak için uygun bir yer değil.

Benden mi, yoksa yaptığımız şeyden mi
tiksiniyor? "Boş ver," diye mırıldanıyorum.

Onu gördüğümde işlerin nasıl gideceğini ya da nasıl tepki alacağımı bilmiyordum, ama böyle bir tepki beklemiyordum.

Bölüm 21

Delilah

Masaya otururken gözlerim yaşlarla doldu. Dün gece beni odamın önünde bırakıp kendi odasına gittiğinde kafam çok karışmıştı. Fazla anlam vermeye çalışmadım ama bu sabah yine gitmiş olunca midem düğümlendi.

İş yerine taşımadan, evde yetişkinler gibi konuşup sorunları çözmeyi umuyordum. Aramızda garip bir hava olmasını istemiyorum ama sanki hiçbir şey olmamış gibi davranması beni çok kızdırıyor. Kendimi aşağılanmış hissediyorum.

Eğer dün geceyi bir hata olarak görüyorsa, erkek gibi davranıp bana söylesin. Sonuçta, ilk öpüşen oydu. Belki ona sürtünerek biraz fazla ileri gittim, ama beni kucağına oturtan oydu... Benim gözümde bu bir davetti.

Lanet olası erkekler.

Şimdi ondan daha fazlasını isteyeceğimden mi korkuyor? Bu yüzden mi soğuk davranıyor? Onun beni yatak odasına götürmesini istemiyorum ya da beklemiyorum. Ya da diz çöküp bana sonsuz aşkını ilan etmesini beklemiyorum, Tanrı aşkına.

Tabii, tekrar yapmaya hayır demem — dün gece o akıl almaz orgazmlardan sonra bebek gibi uyudum — ama ilgilenmezse kırılmaz ya da gücenmem. Şu anki durumumuzun karmaşıklığını tamamen anlıyorum.

Saat ondan biraz önce bir teslimat geldi… Hayatımda gördüğüm en büyük çiçek aranjmanı. Şaka yapmıyorum, masamın yarısını kaplıyor. Buket içinde kolaylıkla iki yüz gül var. Etkileyici ve abartılı bir kombinasyon.

bu kadar abartılı bir şeyi alabilecek ve ikisinin de soyadı Prescott ile bitiyor.

Eloise'in bana neden çiçek göndereceğini anlayamıyorum. Onunla daha önce yemek yedim ve ertesi gün hiçbir şey almadım. Spencer'dan olmalı.

Ama neden?

Onu yanlış mı anladım?

Vazonun kenarına sıkıştırılmış küçük beyaz bir zarf görüyorum ve onu alıp içindeki kartı çıkarırken elim hafifçe titriyor. İçinde yazanı okuduğum anda içimi kaplayan adrenalin patlaması bir anda yok oluyor.

Özür
dilerim!
Spencer.

Özür diliyor
mu?

Neden?

Beni öptüğü için mi?

Beni tatmin etmek için devasa aletini kullanmama izin verdiği için mi?

Biliyor musun? Siktir et. Herkes tarafından bir kenara itilip görmezden gelilmekten bıktım. Ben daha iyisini hak ediyorum. Bunu işe karıştırmak istemedim ama bütün gün oturup hiçbir şey söylemeden duramam.

Kart hala titrek ellerimde sıkı sıkı tutarken, onun ofisine doğru fırladım. Kapıyı çalmadan içeri girdim ve yaklaşmamı fark ettiğinde gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum.

"Tam olarak ne için özür diliyorsun?" diye bağırdım ve kartı masasına fırlattım.

Gözleri kartın üzerine kaydıktan sonra tekrar bana döndü. "Anladığım kadarıyla çiçekleri pek sevmiyorsun?"

Bu adam sinir bozucu. "Neden özür diliyorsun?" Dişlerimi sıkarak tekrar soruyorum.

"Delilah."

"Delilah'ı kullanma, soruma cevap ver."

Ayağa kalktı, masanın etrafından dolaştı ve ofisinin kapısına doğru yürüyerek kapıyı kapatmak için elini uzattı. "Özür dilerim çünkü..."

"Neden, Spencer? Dün gece ne oldu? Erkek gibi davranıp söylemek varken, çiçekçiyi boşaltmana gerek yoktu."

Dönüp kapıyı tekrar açar ve resepsiyon alanına bakar. Kendi kendine küfürler mırıldanır ama buradan hepsini duyamıyorum.

Kapıyı tekrar kapattıktan sonra yerine oturur. "Otur,"

diye emreder.

"Oturmak istemiyorum," diye terslerim.

"Otur, Bayan St. James," diye homurdanır ve omurgamdan bir ürperti geçer. Vücudumun onun sert ses tonuna verdiği tepkiyi nefret ediyorum. Bu anda, onu biraz da olsa nefret ediyor olabilirim.

Çenemi meydan okurcasına kaldırıyorum. "Hayır!"

"Çocuk gibi davranmak istiyorsan, belki de sana çocuk gibi davranmalıyım."

"Cevabım yine hayır olur."

"Seni dizimin üstüne yatırıp o tatlı kıçını itaat edene kadar şaplak atmak istiyorum."

Tanrım, neden bu kulağıma bu kadar seksi geliyor?

Gözlerim büyür ve ağzım açık kalır. "Cesaret edemezsin."

Koltuğunda öne eğilir ve kaşlarını kaldırır. "Dene beni,

tatlım."

Eğer o milyonlarca çiçekten oluşan buketi kaldıracak gücüm olsaydı, onu onun lezzetli yuvarlak poposuna sokardım. "Neden özür diliyorsun?"

"Dün gece senden faydalandığım için... Sen savunmasız bir durumdaydın. Seni öpmemeliydim."

"Ama öptün."

"Biliyorum, ve bunun için özür dilerim. Yaptığım şey affedilemezdi."

"Ben de seni öptüm, ve bu konuyu açmışken,

senin beni sikine sürtmeye zorlamadığından eminim, Spencer." "Siktir,

Delilah," diye inleyerek koltuğunda pozisyonunu değiştirir.

"Bu gerçek."

“Bu asla olmamalıydı. Senin için çok yaşlıyım ve işleri bu noktaya gelmesine izin vermekle hata ettim. Umarım beni affedebilirsin, böylece bunu geride bırakabiliriz.”

Ve işte böyle.

"Affedecek bir şey yok," diye yalan söyledim, çenemi biraz daha yukarı kaldırarak. "Bir hataydı... Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

"Yaptığımız şeyin bir hata olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, ve sana temin ederim ki bir daha olmayacak. Senin de dediğin gibi, benim için çok yaşlısın, Bay Prescott."

"Senden sadece on yaş büyüğüm," diye homurdanır. "Bu köpek yaşıyla yetmiş yaşına denk gelir."

Bariz rahatsızlığına rağmen, kahkaha atar. Ancak ben bu durumda komik bir şey bulamıyorum. "Bu doğru olabilir, ama biz hayvan değiliz, Bayan St. James."

Dün gece kesinlikle öyle davrandık.

"Bu konu halloldu, gidebilir miyim?"

"Hayır. Seninle konuşmam gereken başka bir şey var."

"Ne?" diye ters bir şekilde soruyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Cuma günü benim resepsiyonistim olarak son günün olacak."

Kalbim sıkıştı. Bu, beklediğimden çok daha kötüydü. "Beni kovuyor musunuz?"

"Tabii ki hayır. Laura'nın doğum izni bitiyor. Pazartesi işe başlayacak, bu yüzden seni başka bir kata alacağım."

"Oh."

"Kişisel bir şey değil. Buraya geldiğinden beri harika bir iş çıkardın, ama Laura altı yıldır benimle çalışıyor... kıdemli."

"Anlıyorum," diyorum, sözlerimin gerçekte nasıl hissettiğimi belli etmemesini umarak.

.

"Maaşın ve iş tanımın aynı kalacak. Tek fark, benim için değil, başka biri için çalışacak olman."

Gülümsemeye çalışarak, boğazımda oluşan düğümü yutmaya çalışırken başımı iki kez sallıyorum. "Harika." Kaçmak için birkaç adım geri çekiliyorum. "Hepsi bu mu? Yapacak çok işim var."

"Gerçekten üzgünüm, Delilah."

"Biliyorum," dedim ve masasına doğru fırlayarak düşürdüğüm kartı aldım.

Masama geri dönerken ilk gözyaşları dökülür, masamı geçip doğrudan tuvalete yönelirim. Spencer'ın bunun beni ne kadar üzdüğünü görmesini istemiyorum.



Günün sonunda veda etmeyi bile zahmetine girmiyorum. Sanırım aramızdaki durumu açıkça belli etti. Anlıyorum, gerçekten. O milyonlarca dolarlık bir şirketi yönetiyor. Sunabileceği çok şey var, ama ben sadece...

... *ben*. Bu bariz gerçeklere rağmen, reddedilme hala canımı acıtıyor. İyi tarafı, gelecek haftadan itibaren iş yerinde onu görmek veya onunla etkileşimde bulunmak zorunda kalmayacağım, ama iş çıkışı başka bir hikaye. Kira depozitosunu ödeyebilmek için en az bir ay, belki daha fazla para biriktirmem gerekecek. Şu anda kiralayabileceğim tek yer, kirli bir motel bile şu anda karşılayabileceğim bir şey değil.

O zamana kadar yatak odamda saklanmam gerekebilir.

Ailemin evine geri dönebilirim, ama geçen sefer orada olanları düşününce bu ölümden beter bir kader gibi geliyor. Beni geri isterler mi ki? Annemden aldığım ilk telefonun dışında, o günden beri hiç haber yok. Gözden uzak, gönülden uzak, sanırım.

Kaldırım kenarında bekleyen limuzinin arkasına kayarak, Damien'e selam verdikten sonra emniyet kemerimi takıyorum. "Eve giderken tekrar markete uğrayabilir miyiz?" diye soruyorum.

"Elbette, Bayan St. James. Yine Bay Prescott'a akşam yemeği mi pişireceksiniz?"

"Hayır. Sadece birkaç şey almam lazım."

Yaklaşan kış uykum için erzak.

Bölüm 22

Spencer

Saat altı olmak üzereydi ki Delilah'ın veda bile etmeden işten çıktığını fark ettim. Çiçeklerini almamıştı; ya taşıyamadı ya da istemedi. Muhtemelen ikincisi, çünkü çiçeklerin yanında masasının yanındaki çöp kutusunda kartı da buldum.

Sonraki bir saatimi ofisimdeki pencerenin önünde, boş boş uzaklara bakarak, aramızdaki ilişkinin nasıl bu kadar çabuk bozulduğunu düşünerek geçirdim. Mantıken nedenini biliyordum. Onu öptüm, orgazm ettim ve sonra başka bir departmana transfer ettim. Böyle söyleyince kulağa soğuk geliyor, ama ikimiz için de en iyisini yaptım. İşler daha da çığırından çıkmadan bu işi başından kesmem gerekiyordu.

Baştan çıkarmaya direnmenin tek yolu, ondan kaçmaktır.

Saat yediye geldiğinde artık aklımı kaçırmak üzereyim, bu yüzden eve gitme zamanının geldiğine karar veriyorum. Kafam bu kadar karışıkken işimi yapamıyorum.

Bugün yaptığım her şey bizim içindi, ama istemeden en istemediğim şeyi yaptım... Onu incittim. Her şeyi düzeltmem lazım.

Daireye döndüğümde, ortalıkta kimse yok.
Yatak odasının kapısı kapalı, bu yüzden sadece orada olduğunu varsayabilirim.

İçeri girdiğimde beni karşılayacak güzel bir gülümseme yok... Mutfakta hazırlanan yemeğin kokusu da havada yayılmıyor. Delilah benim için sadece bir kez yemek pişirmişti, ama tekrar yapmasını umuyordum.

O, o anın benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu. İlk gece onun ailesinin evine akşam yemeğine gittiğimde, en çok hoşuma giden şey buydu. Ailece ev yapımı bir yemeğin başına oturmaları beni çok etkilemişti, çünkü bu, benim çocukluğumda hiç yaşamadığım bir şeydi. Annem genellikle babam işten eve geldiğinde ben yatmış olduğum için aşçıya benim için erken bir şeyler hazırlatırdı. Annem babamla birlikte yemek yemeyi beklerdi, bu da genellikle yalnız yemek yediğim anlamına geliyordu.

O aile geleneğini benim evime taşıması hoşuma gitmişti.

Ana odayı geçip yatak odasına doğru ilerliyorum. Bir düşünce aklıma gelince midemde bir sıkıntı hissediyorum... Ya gitmişse? İşleri çok mu ileri götürdüm? Yalnızlığı her zaman tercih etmişimdir, ama onun burada olması, artık durumun öyle olmadığını fark etmemi sağladı. Eve ona dönmekten keyif alıyorum.

Kapısına vardığımda, elimi kapıyı çalmak için kaldırdım, sonra havada durdurdum. Bunun yerine kulağımı kapıya dayadım ve kapının altından ışık gelmese de içeriden sesler geliyordu. Telefonunda bir şey dinliyor ya da izliyor olmalıydı.

Onu rahatsız etmeli miyim?

Eve geldiğimi umursuyor mu ki?

Eğer evde olduğumu bilseydi beni görmek ister miydi?

Yemek yedi mi?

Son soruyu aklımda tutarak kapıyı çaldım. "Delilah, benim." Oda aniden sessizleşti. "Yemek sipariş edeceğim, acıkmadın mı?"

Bir an sessizlik olur, bu yüzden beni duyduğunu anlarım, ama birkaç saniye sonra sesler yeniden başlar ve ondan bir cevap gelmez, cevabımı almış olurum.

Kahretsin.

Dün Delilah'ın resepsiyonist olarak son günüydü ve olaylı geçmedi. Simone onu öğle yemeğine çıkardı, ben de katılmak isterdim ama davet edilmedim. Gül fiyaskosundan sonra teşekkür etmek için ona çiçek göndermeye cesaret edemedim.

Dün işe gitmeden önce onu görmedim ve kahvemi getirirken *"Günaydın, Bay Prescott"* dediği dışında, günün geri kalanında benden kaçtı. Çıkarken, masasına Laura için bir not bıraktığını fark ettim — muhtemelen iş devri için ona bilgi vermek için. Çiçekleri de masasında bırakmıştı. Gün içinde onu görmeyecek olmak çok üzücü, umarım evdeyken odasına kapanmaz da en azından onu görebilirim.

Cumartesi günlerimi genellikle ofiste geçiririm. Hafta sonları ofise gelen tek kişi benim. Bu zamanı haftayı tamamlamak için kullanıyorum, böylece Pazartesiye taze bir başlangıç yapabiliyorum. Ancak bugün sadece birkaç saatliğine gittim. Delilah'ı diğer işine yetiştirmek için eve zamanında varmak istiyordum, ama daireye döndüğümde o çoktan çıkmıştı.

Yatak odasının kapısını tekrar çaldım, ama cevap gelmedi ve ses de duymadım, kapıyı açıp içeri baktım. O zaman onun zulmesini gördüm. Kıyamete mi hazırlanıyor?

Ben evdeyken kendini odasına kilitlemesi birden mantıklı geldi. Komodininin üstünde bir kutu şişe su, protein barları ve çeşitli atıştırmalıklar vardı. Beni görmemek için buna ihtiyaç duyması çok acı vericiydi. Geçici olarak burası onun da evi, kendini bir odaya hapsetmesi gerekmiyor.

Belki de hafta sonları malikaneye dönmenin zamanı gelmiştir. Ben sadece onun için burada kalıyordum. En azından ben yokken yatak odasında saklanmak zorunda kalmaz.

Damien: Bayan St. James'i restorandan aldım ve eve sağ salim ulaştırdım.

Ben: Teşekkürler.

Şoförüm hafta sonları nadiren çalışsa da, Delilah'ın mesaisi bittiğinde onu işten alması için ona ikramiye teklif ettim. Bu gece dairede kalmayacağım için, bariz nedenlerden dolayı, onun eve güvenli bir şekilde vardığını bilmem gerekiyordu.

Ben: Nasıl görünüyordu?

Damien: Beni görünce biraz şaşırdı. Neden senin yerine benim geldiğimi sordu.

Ben: Ne dedin?

Damien: Gelemedin dedim. Başka ne diyeceğimi bilemedim.

Ben: Sana bir şey söyledi mi?

Damien: Hayır. Eve dönerken yol boyunca pencereden dışarı baktı. İyi mi? Endişeleniyorum. Son birkaç gündür her zamanki neşeli hali yok.

Ben: Şu anda bazı sorunlar yaşıyor.

Öğleden beri hissettiğim suçluluk duygusu daha da yoğunlaşıyor. Kişiler listesini açıp Delilah'ın numarasını arıyorum, ama aramak yerine bir mesaj yazıyorum. Son birkaç gündeki davranışlarına bakılırse, cevap vereceğini sanmıyorum.

Ben: Bu akşam seni alamadığım için üzgünüm. Hafta sonu için malikaneye gitmeye karar verdim, sen de evde rahatça dolaşabilirsin. Kendini odana kapatmak zorunda hissetmeni istemem. Rahat olmanı istiyorum, Delilah. Lütfen sağlıklı bir şeyler ye. Atıştırmalıklarla beslenmeni istemem.
kendini odana kapatmak zorunda hissetmeni istemiyorum. Rahat olmanı istiyorum Delilah. Lütfen sağlıklı bir şeyler ye. Atıştırmalıklarla beslenmeni istemiyorum.

Cevap beklemiyorum. Sadece durumu açıklamak istedim, bu yüzden telefonumdan onun mesajı geldiğinde şaşırıyorum.

Delilah: Yatak odama mı girdin?!!!!!!

Kahretsin.

Ben: Önce kapıyı çaldım, ama cevap gelmeyince kafamı içeri uzattım... hepsi bu. Eşiği geçmedim. Casusluk yapmıyordum. Sabahın ortasında seni işe götürmek için eve geldim, ama ben geldiğimde çoktan çıkmıştın.

Delilah: Ama yatak odamda atıştırmalıklar olduğunu biliyorsun.

Ben: Gözden kaçması imkansızdı. Sanki komodininin üstünde mini bir market vardı.

O okur benim son mesajımı ama okumuyor gönderilmedi bir bir İstemeden kendimi bu lanet çukura daha da batırıyorum.

Ben: Her şey için üzgünüm, Delilah. Gerçekten üzgünüm.

Delilah: Evet, biliyorum. Aptal kartını okudum!

Mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştım. Ama öğle vakti geldiğinde, savaşı kaybettim ve Delilah'ın çalıştığı kata inip ilk gününün nasıl geçtiğini görmek için karar verdim. Onu cuma gününden beri görmedim ve dürüst olmak gerekirse, onu özledim.

Onun her şeyini özlüyorum.

Geçmişte Laura ile çalışmaktan her zaman keyif almıştım, ama bu sabah elinde kahvemle geldiğinde, bir şeylerin yanlış olduğunu hissettim.

Küçük, seksi, ateşli kızımı geri istiyorum. O, tek başına hayatıma neşe kattı ve sadece tatlılığıyla günümü aydınlatıyor. Onun küstahlığına da oldukça düşkünüm, ama bunu kimseye söylemeyin.

Asansörden inip onun katına adımımı attığım anda sinirlerim gerilmeye başladı. Bölmeli ofis alanında çalışan tüm programcıların yanından geçerken birkaç kez yan bakışlar ve ikinci kez bakışlar aldım. Bu kata nadiren inerim, bu yüzden başlangıçta buranın Delilah için harika bir yer olacağını düşünmüştüm. Geriye dönüp bakınca, bu benim büyük bir hatamdı. *Panikledim.* Yapılanları geri alamayabilirim, ama bu hataları düzeltmek için elimden geleni yapmaya hazırım.

Marcy'nin ofisinin bulunduğu koridorun sonuna geldiğimde, bu kattaki yönetici ve Delilah'ın şu anda çalıştığı kişi, endişem artıyor. Kapının önünde omuzlarımı birkaç kez silkiyorum, gerginliğimi atmaya çalışıyorum. Bu kadın yüzünden bu kadar gergin olmam çok saçma.

Kapının eşiğinden içeri adımımı attığım anda Delilah'ı gördüm ve aniden nefesimi tuttum. Onu izlerken kalbim deli gibi çarpıyordu. Resepsiyon masasının arkasında oturmuş, kalemin ucunu çiğniyordu. Güzel mavi gözleri, önündeki not defteri ile bilgisayar ekranı arasında gidip geliyordu.

"Bayan St. James."

Gözleri bana takıldığı anda hafifçe açılıyor. "Spencer," diye fısıldıyor ve elindeki kalemi masaya bırakıyor.

Odaya biraz daha giriyorum. "Merhaba demeye
geldim." "Öyle mi?"

Evet, tatlı yüzünü özledim.

"Alışabildin mi diye bakmaya geldim."

"Ah, evet, tabii," der, sandalyesinde daha dik oturur.
İşte sevdiğim o küstahlık.

"Öğle yemeği molası verdin mi?"

"Hayır. Şey... Şimdi çıkmak üzereydim." Masasının çekmecesini açıp çantasını çıkarır.

Dudaklarımın köşeleri yukarı kıvrıldı. Yine benden kaçmaya çalışıyor, ama bu sefer işe yaramayacak. "Harika." Aramızdaki mesafeyi kapatıp elimi ona uzattım. "Ben de geliyorum."

Ağzı açılır ve sevimli bir "O" şekli oluşturur. O yumuşak dudaklarının benim dudaklarıma değdiğinde ne kadar yumuşak olduğunu çok iyi biliyorum. "Ben... şey, planlarım var."

Yüzünü eğdiğinde, bir bahane uydurmaya çalıştığını anlıyorum. Farkında olmadığı şey ise, ne derse desin onunla birlikte gideceğim.

Ellerimi pantolonumun ceplerine sokup bekledim. "Ne planın var?"

Bakışları tekrar bana dönüyor. "Birkaç işim var... evet, işlerim."

"Sorun değil, ben de gelirim."

"Gerçekten mi?"

"Uh-huh."

Çantasını omzuna atarken dudakları inceldi. "Peki, işlerimi yarın halledebilirim."

Elini tutmaya çalıştığımda, elini çekip kollarını göğsünün önünde kavuşturur.

Elimi cebime geri sokarken kendi kendime gülümsüyorum. Önümüzdeki bir saati onunla geçireceğim, bu yüzden sorun yok.



"Hafta sonun nasıl geçti?" diye soruyorum masamıza oturur oturmaz.

"İyiydi," diye mırıldanıyor, menüyü alıp yüzünün önüne tutuyor.

"Delilah," diyorum ve parmağımın ucuyla menüyü aşağı çekiyorum.

"Ne?"

"Yetişkinler gibi konuşabilir miyiz?" "Oh, şimdi

yaşına göre davranmak mı istiyorsun?"

"Yani yaşlı, moruk, tarih öncesi gibi mi?"

Dudaklarının köşelerinin küçük bir gülümsemeye dönüştüğünü görüyorum. "En azından sonunda itiraf ediyorsun, ihtiyar."

Ben kahkahayı bastım. "Hiçbir şey itiraf etmiyorum. Sen otuz iki yaşına gelene kadar bekle, sana yürüme çerçevesi, takma diş macunu ve işitme cihazı alacağım."

"Hmm," diye mırıldanıyor, gülümsemesini saklamak için dudaklarını kıvırıyor. "Paranı boşa harcama, seninkini ödünç alırım."

Onu daha fazla uzaklaştırmayacak bir şey söylemek için düşünürken parmak uçlarımla masanın üstüne vuruyorum. Sonunda gerçeği söylemeye karar verdim.

"Sana ne kadar üzgün olduğumu zaten söyledim, eminim tekrar duymak istemiyorsundur, ama ilişkimizin gidişatından hoşlanmıyorum. Aramızdaki ilişkiyi düzeltmek için ne yapabilirim? Seni özledim, Delilah."

İtirafım onun kaşlarını havaya kaldırdı. "Öyle mi?"

"Arkadaşımın fazla olmadığını fark etmişsindir." Aslında çok arkadaşım var. Sadece babamın şirketini devraldığımdan beri çok meşgulüm ve arkadaşlarımla vakit geçiremiyorum.

Gözleri hafifçe kısıldı. "Bu, huysuz kişiliğinle bir ilgisi yok, değil mi?"

Kendimi yine gülümserken buluyorum. Özlediğim şey buydu. Onun yanında olmak, kendimi günlerdir hissetmediğim kadar hafif hissettiriyor.

"Olabilir," dedim. "Aramız iyi mi?"

Omzunu kaldırdı. "Sanırım."

Cevabı umduğumdan biraz daha cansızdı, ama en azından hayır demedi. "Artık yatak odanda saklanıp şekerli atıştırmalıklarla beslenmeyeceksin, değil mi?"

O benim soruma cevap vermeden önce, garson siparişlerimizi almak için masamıza yaklaşır. Menüye henüz bakmadım, bu yüzden menüyü alıp seçeneklere göz gezdiriyorum. Burada daha önce hiç yemek yemedim, burası sıradan bir yer ve beni bilerek buraya getirdiğini düşünmeye başlıyorum.

Arkanıza yaslanıp onun ne sipariş edeceğini bekliyorum. "Cajun tavuk burger, patates kızartması ve kola alabilir miyim lütfen?"

"Aynı şeyden alayım," diye ekliyorum.

Delilah menünün üstünden bana bir bakış attı. Normalde yediğim bir şey değildi ama yeni bir şey denemeye istekliydim.

Onun için.

Bölüm 23

Delilah

"Yeni işin nasıl gidiyor?" Spencer hamburgerinden bir ısırık almadan önce sorar. Benim siparişimin aynısını vereceğini beklemiyordum ve yemeğini çatal bıçakla yemeye karar vermemesine de aynı derecede şaşırdım. Bu, onun alışık olduğu lüks yemeklerden çok uzak.

Birkaç kez çiğnedikten sonra başını sallıyor. Bu hareket beni gülümsetiyor.

"İyi," diye cevap veriyorum dürüstçe. "Marcy iyi birine benziyor... önceki patronumdan çok daha az huysuz. Sabahları kahvesini kendisi yapıyor."

"Doğru," diyor gülerek.

"Senin katında işlerin nasıl yürüdüğüne alışmıştım, ama umarım yeni sorumluluklarımı yeterince çabuk öğrenirim."

Bir patates kızartmasını ağzına atarken başını bir kez salladı. "Sen yokken garip hissediyorum. Taşınma kararı ani oldu, biliyorum, ama Laura'nın kocası kısa süre önce işini kaybetti, bu yüzden işe erken dönmesi gerekti."

"Oh," diyorum, taşınma konusunda alıngan davrandığım için suçluluk duyarak. "Zavallı şey. Bebeğini bu kadar erken bırakmak kolay olmamıştır."

“Sanırım öyle. Bu sabah bir kez ağlamaya başladı ve iki kez… şey… süt sızdırdı.”

Son cümlesinde yaptığı garip yüz ifadesine gülmekten kendimi alamadım.

"Ah, yazık kızıma."

"Tekrar güldüğünü duymak güzel," diyor. "Benim pahasına olsa bile."

"Zor birkaç gün geçirdim," diye itiraf ediyorum, kağıt peçeteyi alıp parmaklarımın arasında buruşturarak. "Senin etrafımda istemediğini düşündüğüm için odama kapanmıştım."

"Delilah," diyor, masanın üzerinden uzanıp elini benimkinin üzerine koyarak. "Bu çok saçma."

Omuz silkiyorum. "Öyle hissettim ve taşınacak param da yok."

"Bu, istediğim son şey," diyor içtenlikle. "O oda, ihtiyacın olduğu sürece senin."

“Restoranda birlikte çalıştığım iki arkadaşım bana boş odalarını kiralamayı teklif etti. İkisini de çok iyi tanımıyorum, ama sen ve ben taşındığımda birbirimizi neredeyse hiç tanımıyordunuz. Senin için daha kolay olacaksa, onların teklifini kabul edebilirim.”

Yarısı yenmiş hamburgerini tabağına bırakıp sandalyesinde daha dik oturdu. “Lütfen bunu yapma,” diye yalvardı.

“Emin misin?”

“Kesinlikle,” diye tereddüt etmeden cevaplar.

“Tamam. Çocuklar odanın kirası için haftada iki yüz dolar istiyorlardı… Kalacağımsa sana da ödeme yapmam gerekir herhalde.”

"Eminim öyledir," diye mırıldanır. "Arada sırada ev yemeği yaparsan, ödeşmiş oluruz."

"Bu adil değil."

"Bu çok adil görünüyor. Senin parana ihtiyacım yok, Delilah. Ama yemeklerin..."

"Tamam. Elbette yapabilirim," diye cevap veriyorum, rahatlamış hissederek. Bu adımı atmaya pek istekli değildim.

Tanıdığın şeytan daha iyidir.

Çarşamba günü kendimi bulmaya başlıyorum. Yeni işime ve patronuma yavaş yavaş alışıyorum, ama Spencer'ın katında çalışmayı özlüyorum. Artı tarafı, burada çok daha fazla hareket var ve birkaç arkadaş edindim. Hatta cuma akşamı iş çıkışı

Görünüşe göre bu haftalık bir etkinlik.

Evde ise nihayet kış uykusundan uyandım. Aramızda hâlâ biraz gerginlik var ama eskisine göre daha iyiyiz. Uzak da olsa birlikte yaşıyoruz.

Marcy ofisinden çıkarken dönüp omzuma bakıyorum. "Yazdırmamı istediğin tablolar bitti mi?"

"Şu anda onları sıralıyorum," diyorum.

Saatine bakar. "Toplantı başlamak üzere, gitmem gerek. Bittiğinde onları toplantı odasına götürür müsün?"

"Tabii. Birkaç dakika sürer." "Hangi katta olduğunu biliyor musun?"

"Evet, on birinci kat. Prescott'un asistanı Simone, ilk günümde bana tüm binayı gezdirdi."

"Harika."

Son iki kağıdı her bir sunum klasörüne yerleştirip, onları düzgün bir yığın halinde toplayarak göğsüme sıkıca bastırıp asansörlere doğru aceleyle ilerliyorum. Dar kalem eteğim ve yüksek topuklu ayakkabılarım beni yavaşlatıyor, bu yüzden on birinci kata vardığımda yüzüm kızarmış durumda.

Uzun koridordan koşarak geçip konferans odasının tavandan tabana cam pencerelerini geçince, ortadaki uzun masada en az yirmi kişinin oturduğunu görüyorum. Açık kapıya vardığımda, hepsinin derin bir sohbet içinde olduğunu fark ediyorum ve şimdi biraz daha hızlı çalışıp Marcy gitmeden bu klasörleri hazırlasaydım diyorum.

Masada baş köşede oturan ve her halinden CEO olduğu belli olan Spencer'a odaklanmamak için elimden geleni yapıyorum. Ama konuşmasının ortasında duraklayıp başını çevirip gözlerime bakınca, sadece onun uyandırabileceği o küçük heyecan yeniden canlanıyor ve beni içten dışa aydınlatıyor.

Ondan gözlerimi ayırıp masanın etrafına bakınca yanaklarım kızardı. Herkesin dikkati şimdi bana çevrilmişti. "Affedersiniz," diye fısıldayarak odanın içine doğru sürünerek yeni patronumun yanına gittim. "İşte istediğiniz sunum klasörleri,"

diye fısıldayarak klasörleri onun önüne koyup yavaşça odadan çıkıyorum.

Kapıya ulaştığımda gözlerim Spencer'a kayıyor ama o artık bana bakmıyor. Öne doğru bakarak somurtuyor. Hay aksi, yine mi onu üzdüm?

Koridora adımımı attığım anda, dönüp kaçtım. Asansöre bile ulaşamadan biri uzanıp kolumu tuttu.

"O kadar hızlı olma, genç bayan."

Derin, tanıdık olmayan ses beni ürküttü ve kolumu sertçe tutan kişiye dönmek için döndüğümde kendimi felç olmuş gibi hissettim. Onu toplantıda Spencer'ın karşısında oturan yaşlı adam olarak tanıdım, ama daha önce hiç karşılaşmadığım biriydi.

Bir şey söylemek için ağzımı açtığımda, biri "Onu hemen bırak!" diye bağırdı. Dikkatim koridorun ilerisine kaydı ve öfkeli bir şekilde bize doğru koşan Spencer'ı gördüm. "Onu bırakın dedim!"

"Sakin ol evlat," diye cevaplar adam. *Evlat mı?* Lütfen bu adam onun babası olduğunu söyleme. "En yeni çalışanımıza kendimi tanıtıyordum. Çok tatlı bir kız..."

Spencer bize ulaştığında, söylemek üzere olduğu her şey kesilir. "Pis ellerini ondan çek," diye bağırır. Sözlerinin ağırlığı, onu hemen benden çekilmeye zorlar. Spencer sonra kolunu belime dolayarak, bir şekilde beni onun tuğla duvar gibi vücudunun arkasına güvenli bir şekilde manevra yapar. "Orada ona nasıl baktığını gördüm. Toplantıdan ayrıldığında, ne yapmaya çalıştığını anladım. Burada çalışan kadınlar sana yasak. O daha yirmi iki yaşında, seni iğrenç pislik."

"Daha gençleri de oldu," der babası alaycı bir şekilde, bu da boğazıma safra getirir. En az altmış yaşında olmalı.

"Bunu gurur duyulacak bir şey olarak görüyorsan, yardım almalısın," diye karşılık verdi Spencer.

“Kıskandın mı, oğlum?”

“Hiç de değil, davranışlarını iğrenç buluyorum.”

"Neden bu kadar heyecanlandığını anlamıyorum. Dediğim gibi, sadece kendimi tanıtıyordum..."

"Bu şirkette hala azınlık hissesi sahibi olabilirsin, ama bu denklemde *bizim diye* bir şey yok... Bu şirket artık benim ve Delilah *benim* çalışanım, senin değil!"

"Senin bu yönünü hiç görmemiştim, evlat. Sanki... " Derin, gür bir kahkaha, yarım kalan cümlesinin ardından gelir. "O genç sürtüğü sikiyorsun, değil mi... Vay canına. Elma ağacın dibine düşmezmiş, ha, Spence?"

Onun kaba varsayımı beni utandırdı. Ne domuz ama.

"Seni orospu çocuğu," diye mırıldanır Spencer, yumruğunu kaldırıp babasının çenesine vurur.

Yumruğun şiddetiyle babası şaşırır ve birkaç adım geri sendeler. Spencer'ın vücudunun arkasından, babasının elinin tersiyle dudağındaki kanı sildiğini görürüm. Kanadığını fark edince oğluna acımasız bir bakış atar.

"Binamdan çıkmanı istiyorum, kendi isteğinle çıkmazsan güvenlik görevlileri seni zorla dışarı çıkaracak."

"Burada hissedar olduğumu unutuyorsunuz galiba." "Şimdilik."

"Bu şirketteki hisselerimin geri kalanını sana satacağımı sanıyorsan, hayal görüyorsun. Prescott Enterprises, benim kurduğum bir şirket, rekor karlar elde ederken bunu neden yapayım ki?"

"Bana teşekkür etmelisin, ama her şey bir anda değişebilir. Senin bu şirketten bir kuruş daha kar etmeni görmektense, bu lanet şirketi batırmayı tercih ederim."

"Bunu yapamazsın."

"Dene de görelim, ihtiyar."

Bunun üzerine babası sırtını dikleştirip pahalı takım elbisesinin yakasını çekiştirdi. "Avukatım seninle görüşecek."

"O işe yaramaz pislik mi? Sabırsızlıkla bekliyorum."

Babası asansör düğmesine şiddetle basar ve Spencer, kapılar kapanıp babası gözden kaybolana kadar yerinde durur. Öfkesi her halinden belli olurken

bana dönerek öfkesi dışına çıkarken, gözlerimiz buluştuğu anda ifadesi oldukça yumuşadı.

Titrek eli saçlarımı nazikçe okşadı. "İyi misin?" Hareketleri o kadar nazikti ki gözlerim yaşardı. Bana dokundu diye babasına vurduğuna inanamıyordum.

"Daha da önemlisi, sen iyi misin?"

Elini kendi saçlarına götürüyor, kalın siyah bukleleri arasında parmaklarını gezdiriyor. Bakışları yüzümden arkama kayıyor ve kaşları tekrar çatılıyor. Omzuma bakıyorum ve izleyenler olduğunu görüyorum. Toplantıda bulunan diğer yöneticiler koridorun ilerisinde durmuş bizi izliyorlar.

"Üzgünüm, Spencer," diye fısıldıyorum.

Bana attığı acı dolu gülümseme kalbimi sızlatıyor. "Özür dilenecek bir şey yok Delilah. Sana elini süren onun için özür dilemem gereken benim. Onun burada çalışmasını engelleyebilirdim ama hissedar olduğu için tüm toplantılarımıza katılmak zorunda."

"Ben iyiyim," diye onu sakinleştiriyorum. "Sadece
kolumu tuttu." "Daha ileri gitmeden durdurabildiğim
için sevindim." "Sadece kendini tanıtmak istediğini
söyledi."

"Hah," diye alaycı bir şekilde güldü. "Babam genç, güzel kadın çalışanlara karşı bazı özgürlükler alan bir patrondu. Sence şu anki karısıyla nasıl tanıştı? O adamın sana yaklaşmasını istemiyorum."

"Oh."

Spencer'ın yaş farkımızdan dolayı sorunlar yaşamasına şaşmamalı.

Muhtemelen kendini babasının gözünden görüyor, ki bu çok saçma. Adamla sadece kısa bir süre görüştüm ama şimdiden ikisinin birbirine hiç benzemediğini biliyorum. Spencer sinirli bir nefes vererek elini başının üstünden indirip takım elbisesinin ceketinin içine soktu. Telefonunu çıkardı telefonunu çıkarır ve ekranı parmağıyla kaydırır.

"Shay-lee, ben Spencer Prescott. Güvenlik ekibini on birinci kata gönderir misin?" Telefonu kapattıktan sonra dikkatini tekrar bana verir. "Önlem olarak seni ofisine kadar birinin eşlik etmesini sağlayacağım."

Kendimi rahatlatmak için kollarımı göğsüme dolarken başımı sallayarak cevap verdim.

Bölüm 24

Spencer

Yönetim kurulu odasına geri girdiğimde herkesin yerlerine geri dönmüş olduğunu gördüğümde, en son beklediğim şey alkışlardı. Üst düzey yöneticilerimin babamla yaşadığım o rezaleti görmüş olması çok utanç vericiydi.

CEO olduğumda, açık nedenlerden dolayı çalışanlarımızın büyük çoğunluğunun babamın hayranı olmadığını çabucak öğrendim. Göreve gelmeden önce yıllarca burada çalışmıştım, ancak mümkün olduğunca ondan uzak durmuştum, bu yüzden onun ihanetinin ne kadar derin olduğunu bilmiyordum.

Her ne kadar ona hayranlık duymamış olsam da, DNA'nın yarısını paylaştığın birinin gerçek yüzünü görmek çok zordu. Bu olay, kendime uzun uzun bakmamı sağladı ve o günden beri onun gibi olmamak için her gün çabalıyorum.

İş günü bittiğinde, güvenlik görevlileriyle birlikte Delilah'ı limuzine kadar eşlik ettim. Damien onu eve götürmek için bekliyordu. Ne yazık ki ben onunla gidemedim, çünkü daha acil bir işim vardı: avukatım Logan ile görüşmem gerekiyordu. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmam gerekiyordu. Babam bu durumu öylece kabul etmeyecekti, ama ben onu ortadan kaldırmaya kararlıydım.

Elimde bir koz var. Göreve gelene kadar varlığından haberdar olmadığım dosyalar.

Christine, şu anki insan kaynakları müdürüm, babamın yönetiminde o departmanın resepsiyonistiydi. O zamanlar Gary Hanson adında bir pislik işleri yürütüyordu ve babamla işbirliği yaparak haksızlığa uğrayan çalışanları işten atıyor ya da tazminat ödeyerek başlarından savıyordu. *Sus payı*. Her şey başarısız olursa, kanıtları yok edip skandalın örtbas edilmesine yardım ediyordu.

İkisinin de fark edemediği şey, Christine'in tüm yolsuzlukların kayıtlarını ve makbuzlarını sakladığıydı. Dosyaları bana verdiğinde, o sinsi herifi hemen kovdum ve yerine onu aldım. İnsan Kaynakları departmanımın başına geçmesi için ihtiyacım olan örnek çalışan tam da oydu, çünkü bu departmanın temel görevi verimli ve olumlu bir çalışma ortamı sağlamaktı.



Sonunda eve vardığımda saat sekizi geçmişti ve başım zonkluyordu. Annemi önceden arayıp haber vermiştim. İşler yolunda gitmediğinde babamın anneme başvurması alışılmadık bir şey değildi. Oğluna dizgin takması için annemi uyardığı ilk sefer değildi.

Ona Delilah'ı kontrol etmesini de istedim, ama daireye girdiğimde onu mutfak tezgahında bir kadeh şarap içerken bulmayı beklemiyordum.

Telefon ya da mesaj demek istemiştim. Ziyaret değil.

Babamdan duyduğum kötü hislerin aksine, annemi çok seviyorum, ama yorgunum, sinirliyim ve kimseyle görüşecek havada değilim.

"Hayatım," dedi içeri girer girmez.

"Anne," diye cevap veriyorum. Gözlerim mutfak lavabosunun yanında bulaşıkları yıkayan Delilah'a kayıyor.

"Senin için yemek yaptık." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Delilah yaptı ... ben denetledim."

"Denetledim mi?" Annem hayatı boyunca yemek yapmayı beceremediği.

Omzunu kaldırır. "Teknik olarak, ben sadece şarabı döktüm."

"Tabii," derim gülerek. Bu daha mantıklı geliyor.

Bar taburesinden kalkar, odanın diğer ucuna gelip beni selamlar, elimden çantamı alır ve yanağıma öpücük kondurur. "Mutfakta işini iyi biliyor," diye fısıldar. "Etkilendim. Bu kızı sakla."

"Anne," diye homurdandım. Bu gece onun çöpçatanlık yapacağı havada değildim.

"Stresli görünüyorsun, hayatım... Gel otur. Sana buzlu bir burbon hazırlayayım."

"Buna hayır demem."

Annem bara doğru ilerlerken, ben Delilah'ı kontrol etmek için mutfağa girerim. "İyi misin?" diye sorarım ona ulaştığımda. Bana doğru döner ve göğsümde bir şey sıkışır.

Bilinçsizce elimi uzatıp, saçının bir tutamını kulağının arkasına koyuyorum. Bu çok samimi bir hareket, benim yapmamam gereken bir şey, ama ona yakın olduğumda hissettiğim bu lanet çekim, başa çıkmam gereken bir şey. Başa çıkmazsam, bu benim sonum olacak.

"Ben iyiyim. Sen nasılsın? Elin nasıl?"

Cevap vermeden önce yumruğumu birkaç kez sıkıyorum. "Biraz hassas, ama iyiyim."

Delilah elimi tutup parmak eklemlerimi yakından inceledi. Başparmağının ucu masumca o bölgeye değdiğinde, pantolonumun fermuarının arkasında sikim seğirdi.

Bu gerçekten berbat bir durum.

Kendine gel, Prescott.

"Üzerine buz koyayım mı?" diye soruyor.

Bu teklif yüzüme bir gülümseme getiriyor. Bana bakmak istemesi çok hoşuma gidiyor.

"Sorun yok, tatlım," derim ve başının üstüne masum bir öpücük kondurmak için eğilirim. "Ama teşekkür ederim."

Elimi bırakıp fırına doğru ilerlerken yanaklarında hafif bir kızarıklık görüyorum. "Acıktın mı? Yemeğini sıcak tuttum. Annen ve ben sen eve ne zaman geleceğini bilmediğimiz için erken yedik."

"Açlıktan ölüyorum," diyorum ona. Bugün olan onca şey yüzünden öğle yemeğini atladım.

"Otur. Ben getiririm."

Komik, buraya gelirken tek istediğim birkaç sert içki, sıcak bir duş ve rahatlamak için biraz yalnız kalmaktı, ama şimdi eve geldim ve benim için en önemli iki kadın tarafından ilgiyle karşılanıyorum, bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

Mutfaktan çıkmak için döndüğümde, annemi eşikte elinde burbonumla dururken, lanet olası bir

Cheshire kedisi gibi sırıtarak duruyor. Elinden içkimi alıp eğilip mırıldanıyorum, "Olmayan şeyleri görüyorsun anne."

O da hafifçe gülerek, açık avucuyla yanağıma hafifçe vurur. "Ah, oğlum," der, "gerçeğin o yakışıklı yüzüne tokat gibi vuracağı günü iple çekiyorum."

Az önce düşündüğüm her şeyi geri alıyorum. Annem o lanet çizgi film gözleriyle bana bakmaya devam ederse, hazımsızlık çekeceğim.

Ertesi gün, tahmin edildiği gibi, kendimi babam ve beceriksiz avukatıyla karşı karşıya geldiğim bir toplantıda buldum.

Neyse ki, avukatım bu işin en iyilerinden biri. Logan, devralma sürecinde bu iki palyaçoyla uğraştı ve her fırsatta bizi kazıklamaya çalışsalar da, sonunda onları yerden yere vurdu. Bugünkü sonucun da farklı olmayacağını düşünüyorum.

İlk teklifimizi masaya koyduk. Bu teklif, şirketin değerinin neredeyse yarısına denk geliyordu. Oysa o, hak ettiğinden çok daha fazla olan yüzde otuz yedi buçuk hisseye sahipti. Ancak o, kararından vazgeçmedi. İşte o anda, gizli silahım, yani gizli dosyalar devreye girdi. Doğru olanı yapma şansı vardı

... onurlu bir şey yapma şansı vardı, ama artık sert oynamak zamanı gelmişti.

Şirketi devraldığımda değeri sadece 150 milyon dolardı. Benim yönetimimde ise şu anda iki katından fazla değerinde. Babam son birkaç yıldır büyük karlar elde ediyor ve hiçbir katkı veya çalışma saatleri olmadan maaşını almaya devam ediyor – aylık toplantılara katıldığını saymazsak – açgözlü piç. Sadece ortaya çıkıyor, dinliyor ve gidiyor.

Artık iyi adam olmaktan bıktım.

"Müvekkilim ilk teklifi kabul etmeyeceğinizi hissetti, o yüzden onu masadan kaldıralım, olur mu?" Logan talimat verir.

Çantasına uzanarak gizli silahımızı çıkarır. "İkinci teklifimiz..."

Babamın kaba tavsiyesi Logan'ı keser. "Son tekliften daha iyi olsa iyi olur, yoksa anlaşma iptal ve biz gideriz."

Masadan ona şaşkın bir gülümsemeyle bakıyorum. *Bu eğlenceli olacak.*

"Parasal açıdan, teklif oldukça azaldı," diye karşılık verir Logan.

"Azaldı mı?" diye bağırır babam.

Avukatı ayağa kalkar ve ceketinin düğmelerini ilikler. "Tamam. Sanırım burada işimiz bitti."

"Daha yeni başladık. Şimdi oturun lan," diye homurdandım.

"Üstünlük bizde," diye karşılık verdi. "Emirleri bağırarak verecek durumda olduğunu sanmıyorum."

"Aslında," diye araya Logan girer, "buna bir bakmak isteyebilirsiniz."

"Nedir o?" diye sorar babam, koltuğunda öne doğru eğilerek.

Logan dosyayı masanın üzerinden iter ve avukatı önce dosyayı açar. En üstteki iki sayfayı gözden geçirir ve yüzü solgunlaşır.

Babam onu elinden kapar ve suçlayıcı kanıtların bulunduğu yığını karıştırmaya başlar. "Bunu nereden buldun?" diye bağırır. "Gördüğün gibi, sen bittin yaşlı adam. Bu şirketteki kadınlara yaptığın tüm cinsel tacizlerin, yasadışı faaliyetlerin ve yıllar boyunca bu konuda yaptığın gizli anlaşmaların sayısız makbuzları elimizde. Kurbanlarının büyük çoğunluğundan aldığımız çok sayıda yeminli ifade ve tüm rüşvet ve sus payı ödemelerini doğrulayan banka hesap özetleri var ... belgeler oldukça kapsamlı."

Christine'in orijinal dosyalarını desteklemek için tüm bilgileri toplamak aylarımı aldı, ama ikisinin de yüzündeki çaresiz ifadeyi görmek için buna değdi. Avukatı da en az onun kadar bu işin içinde.

"Peki," Logan, ikisine de bunu sindirmeleri için bir süre verdikten sonra konuşmaya devam etti. "Bu son teklifimiz. Elli milyon dolar ve hapisten kurtulma kartı. Kabul etmezseniz, bu dosyaları yetkililere teslim edeceğiz."

Babamın avukatı gözle görülür bir şekilde yutkunur ve ben gülümsememi saklamaya bile çalışmam. "Sanırım müvekkilim bu teklifi kabul edecek."

"Bir dakika," diye bağırır babam. "Elli milyon, başlangıçta teklif edilenin üçte biri... ve bu şirketteki hisselerimin değerinin yarısından az. Yeni bir bebeğim olacak..."

"Karın hamile mi?" diye sorarak sözünü kestim. Bu haber mideme yumruk yemiş gibi geldi.

"Evet," diye cevapladı babam. "Bu çocuk senin üvey kardeşin olacak, oğlum. Şu anda bana ne yaparsan, onun geleceği üzerinde etkisi olacak."

"Senin nasıl bir baba olduğunu bildiğim için, bu çocuğa vereceğin zarardan daha çok endişeleniyorum."

"Sen bir utanç kaynağısın," diye homurdanıyor. "Seni oğlum olarak görmekten utanıyorum.

Seni mirasımdan çıkarmak istiyorum."

"Sen de aynı şey, ihtiyar. Lütfen yap. Senden hiçbir şey istemiyorum."

Yumruğunu masaya vurur. "Çünkü sen zaten hepsini çaldın."

Ailemin mal paylaşımının ayrıntılarını bilmiyorum, ama babamın fakir olmaktan uzak olduğunu biliyorum. "Ben hiçbir şey çalmadım. Beni buraya çalışmaya getirmek için şirketin yüzde yirmi beşini rüşvet olarak verdin."

“Ne aptalmışım,” diye öfkeyle söylüyor.

“Kalan yüzde otuz yedi buçukunu annemden aldım.”

"Sadece bir dolar için mi?" diye bağırıyor. İçimi kaplayan öfkeye rağmen, ona bakıp sırıtıyorum. O ve pis avukatı, o satışı engellemek için her türlü numarayı denediler, ama sonunda kaybettiler. "Eminim o kaltak seni bu işe sokmuştur."

Bana hayat veren kadın hakkında söylediği kaba sözler beni öfkelendirdi. Ayağa fırladım, bu pisliğe saldırmak için masanın üzerinden atlamaya hazırdım, ama Logan hızla ayağa kalktı ve elini omzuma koydu. "O buna değmez," diye fısıldadı.

Ve haklıydı; değmezdi.

Annem bu toplantıdan ve gizli dosyalardan haberi yok ve benim sözüm geçerse, asla öğrenmeyecek. Bu adam ona yeterince zarar verdi. O yaraya tuz basmanın bir anlamı yok. Zaten, magazin gazeteleri duymadan ona bebek haberini vermek zorundayım. Bunu benden duymasını tercih ederim.

"Fikrimi değiştirdim," derken bakışlarım babamdan Logan'a kayar. "Yirmi beş milyon teklif etmeye hazırım, bir kuruş bile fazla değil."

"Bunu yapamazsın," diye bağırdı babam.

“Korkarım ki yapabilirim ve az önce yaptım. Yani, kendinizi parmaklıklar arkasında görmek istemiyorsanız, o belgeleri bir an önce imzalamanızı tavsiye ederim. Kırk sekiz saatin var." Ceketimin düğmelerini ilikledikten sonra masanın üzerine eğilip dosyayı aldım. "O zamana kadar senden haber almazsak, bunları yetkililere teslim edeceğim." Bunun üzerine dikkatimi tekrar Logan'a çevirdim. "Bundan sonrasını halledebilir misin?"

"Evet, tabii ki."

Elimi ona uzattım. "Her şey için teşekkürler."

Parmaklarını benimkilerin etrafına dolarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ne zaman istersen." Benim kadar onun da bundan keyif aldığını hissettim.

Çıkışa doğru ilerlerken babama bir göz attım. "Salı görüşürüz."

"Salı ne var?" avukatı şaşkın bir şekilde sorar.

Logan kısaca güler, boğazını temizler ve "Sanırım müvekkilim az önce müvekkilinize 'orospu' dedi." der.

Tabii ki söyledim.

Delilah gurur duyardı.

Az önce yaşadığım karmaşaya rağmen, asansöre kadar gülümsüyorum.

Bölüm 25

Delilah

Perşembe sabahı annemden bir mesajla uyandım. Ailemle aramızdaki gerginliği düşününce bugün ondan haber almayı beklemiyordum, ama içten içe umuyordum.



Anne: Günaydın, Delilah. En mutlu doğum günlerini diliyorum, tatlı kızım. Umarım günün de senin kadar özel geçer. Evde sana bir hediye bekliyor. Umarım yakında görüşürüz de sana verebilirim. Sevgiler, anne xxx

Mesajı, güne neşeyle başlamamı sağladı. Mutfağa girip buzdolabından öğle yemeğimi (dün akşamdan kalanlar) çıkardığımda neşem daha da arttı. Çünkü mutfak tezgahının üzerinde, üzerine adım yazılmış bir zarf duruyordu.

Zarfı açıyorum ve içinde bir doğum günü kartı buluyorum. Bugün benim doğum günüm olduğunu nasıl bildi?

İçinde yazanlar en iyi ihtimalle genel geçer olsa da, okurken yine de boğazıma bir yumru geliyor.

Delilah'a,
Doğum günün kutlu
olsun. Spencer'dan.

Sadece zaman ayırmakla kalmayıp, beni bu kadar düşünerek bunu yapması beni çok duygulandırdı. İçinde bir günlük spa için bin dolarlık hediye çeki var.

Bu çok fazla ama onun alışık olduğu şımartılmış yaşam tarzını düşünürsek, onun gözünde belki de değildir.

Ben: Kart ve hediye çeki için teşekkür ederim. Çok düşüncelisin. Doğum günümün ne zaman olduğunu nasıl bildin?

Spencer: Rica ederim. Ne alacağımı bilemedim.
Çiçekler elbette söz konusu olamazdı! İlk aklıma gelenler, gençliğine uygun olarak bir çift paten, bir hula-hoop, bir Barbie bebek ya da belki bir ip atlama ipi oldu. Ama sonra, on yıl sonra benim gibi yaşlanacağını fark ettim ve daha yetişkin bir hediye almaya karar verdim.
daha yetişkin bir hediye almaya karar verdim.

Spencer: Doğum gününün olduğunu biliyordum çünkü benim için çalışıyorsun, hatırladın mı?

O genelde ciddi biridir ve işine çok odaklanır, bu yüzden gardını indirip eğlenceli tarafını ortaya çıkardığı anları çok değer veriyorum.

Ben: Hah. Çok komik! Ama daha yetişkin bir hediye aldığın için teşekkür ederim. Bir ara masaj yaptırmayı düşünmelisin; yorgun kemiklerine çok iyi gelecektir. Şirketinde çalışanların doğum günlerini kaydeden bir veri tabanı var mı?

Spencer: Kemiklerim ne yaşlı ne de yorgun. Ve veri tabanına hayır. İlk tanıştığımız gece doğum gününün yaklaştığını söylediğini hatırlıyorum, bu yüzden çalışan bilgilerini doldurduğunda tarihi not aldım.

Onun cevabını okuduğumda telefonumu göğsüme sıkıca bastırdım çünkü onun cevabı benim için her şey demekti. Aramızda hâlâ biraz garip bir durum var ama onun bu düşünceli hareketi benim için çok anlamlıydı.

Gününün bundan sonra da daha iyiye gitmesi kaçınılmaz:

10:00 – Masamda bir düzine güzelce süslenmiş cupcake belirir.

11:30 – Ardından, ortasına yirmi iki rakamı yazılmış devasa bir renkli helyum balon demeti geliyor.

13:00 – özel yapım kurabiye kutusu teslim edilir.

15:15 – Çeşitli el yapımı çikolatalar içeren bir tepsi geldi.

Doğum günümün hiç fark edilmeden geçeceğinden korkarken, bir anda tamamen şaşkına döndüm. Kendimi hiç bu kadar özel hissetmemiştim.

Teslimatlara kart eşlik etmediği için bunları kimin gönderdiğini sadece tahmin edebiliyorum. Bir başka bariz ipucu ise, bir kadının doğum gününde en sık gönderilen hediye olan çiçeklerin olmaması.

Ben: Günümü bu kadar özel kıldığınız için teşekkür ederim.

Spencer: Rica ederiz, tatlım!

"Bu akşam bizimle içmeye geliyor musun, Delilah?" Matt, masama giderken onun odasının önünden geçerken soruyor.

Bugün Cuma, çoğu kişi için çalışma haftasının sonu, ama ne yazık ki benim için değil. Haftanın yedi günü çalışınca, günler birbirine karışıyor. Kemiklerim ağrıyor ve uyuyup dinlenmek ya da pijamalarımla tembel bir gün geçirmek istiyorum.

"Bugün sonra karar verip söylerim."

"Tabii, ama umarım gelirsin."

"Elimden geleni yaparım."

Bir içki zararı olmaz herhalde. Yeni arkadaşlar edinmek güzel olur.

Spencer ile aramızdaki ilişkiler normale döndü... Normal derken platonik bir ilişkiyi kastediyorum. Artık aynı odada bulunabiliyoruz ve

artık garip hissetmiyoruz. Geçen hafta yaşadığımız o ateşli anın benzeri bir öpücük ya da ona yakın bir şey olmadı.

Çok yazık, çünkü o harika öpüşüyor, ama o istemiyorsa onu kendime çekemem.

İş günlerinde onu görmüyorum. Ben uyanmadan çıkıyor, ama akşamları bizim için yemek pişiriyorum, böylece birlikte kaliteli zaman geçirebiliyoruz. *Çok güzel oluyor.* Onunla birlikte olmaktan hoşlanıyorum. Belki de olması gerekenden fazla. Arkadaşlıktan öte bir ilişki konusunda tavrını açıkça belli etti, ama artık onunla babası arasındaki dinamikleri ve babasının iğrenç bir adam olduğunu bildiğim için, Spencer'ın yaş farkımızdan dolayı benden uzak durmasına hak veriyorum.

Başlangıçta ben de aynı şekilde hissediyordum, ama onu kişisel olarak tanıdıktan sonra yaşın sadece bir rakam olduğunu anladım.

Masama vardığımda, çantamda telefonumu arıyorum, Spencer'a mesaj atmak için.

Ben: Günaydın. Bu akşam yemek sipariş etsen iyi olur, eve yemek yapmaya yetişebileceğimden emin değilim.

O, oda ve yemek karşılığında ara sıra ev yemeği istediğini söylemişti ama ben bu hafta her akşam yemek hazırladım.

Ona bakmaktan ve benim yaptıklarıma verdiği tepkilerden çok keyif alıyorum. Eve geldiğinde beni mutfakta görünce sadece yakışıklı yüzü ışıl ışıl olmakla kalmıyor, her lokmayı afiyetle yerken yemeklerimi de övüyor. Uzun zamandır ilk kez kendimi fark edilmiş, takdir edilmiş ve ihtiyaç duyulmuş hissediyorum.

Dün akşam yemeğinden sonra, doğum günüm için gönderdiği cupcakeleri çıkardım. Onunla paylaşmak istedim. Bana şarkı söylememiş olabilir, ama birinin ortasına yanan bir mum koydu ve bir dilek tutmamı söyledi.

Dediğini yaptım. *Onun beni tekrar öpmesini diledim.*

Gözlerimi tekrar açtığımda, onu koltuğunda öne eğilmiş, dikkatle bakarken buldum, ama dileğim gerçekleşmedi. Gerçekleşseydi, oldukça inanılmaz bir günün mükemmel bir sonu olurdu.

Spencer: Neden? Nereye gideceksin? Oh, ve günaydın.

Ben: İşten sonra içki içmeye davet edildim.

Spencer: Kiminle?

Ben: Katımdaki bazı kişilerle.

Spencer: Kimler?

Ben: İş arkadaşlarım.

Spencer: Marcy mi?

Ben: Hayır, Marcy değil.

Spencer: O zaman kim? İsimleri söylemelisin.

Ben: Sana isim listesi vermeyeceğim. Bu çok saçma.

Spencer: Bu insanları ne kadar iyi tanıyorsun?

Ben: Çok iyi değil... Onlarla içmeye gitmenin amacı da bu zaten. Onları daha kişisel olarak tanımak için.

Spencer: Ne kadar kişisel?

Bu soruya cevap vermeye bile tenezzül etmiyorum.

Spencer: Delilah!

Ben: Spencer...

Spencer: Soruma cevap vermedin.

Ben: Cevap vermeyeceğim. Şimdi izin verirsen, işim var. Bu şirketin CEO'sunun bazen çok sinirli olabileceğini güvenilir bir kaynaktan duydum, bu yüzden onu kızdırmak son isteyeceğim şey.

Spencer: Çok geç, çok kızdı.

Spencer: Bu içki partisi ne zaman? Ve nerede yapılıyor?

Ben: Of. İş çıkışı, bir barda.

Spencer: Hangi pub?

Ben: Adını hatırlamıyorum.

Spencer: Ne kadar da uygun.

Ben: Gerçekten. Hatırlamıyorum.

Spencer: Oraya nasıl gideceksin?

Ben: Diğerleriyle birlikte yürürüm. Tabii ki.

Spencer: Bana küstahlık yapma, genç bayan.

Ben: O zaman beni rahatsız etme, ihtiyar.

Spencer: Boş ver, ben biraz araştırıp yerini bulurum. Orada görüşürüz.

Ben: Gelemezsin... Davet edilmedin.

Spencer: Burası halka açık bir bar, Bayan St. James. Beni durduramazsınız.

Ben: Patronu da getirirsem bir daha asla onlarla dışarı çıkamam.

Spencer: Buna karşı değilim.

Ben: Grrr!

"Tık, tık."

Bilgisayarımdan gözlerimi ayırıp kapıda duran ateş kırmızısı saçlı güzel bir bayan görüyorum. "Merhaba, yardımcı olabilir miyim?" diyorum.

"Delilah, değil mi?" diye cevaplayarak odaya doğru ilerledi.

"Evet."

"Benim adım Laura, Bay Prescott'un resepsiyonistiyim."

Ayağa kalkıp uzattığı eli sıkıyorum. "Oh, merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum."

Yemin ederim, Spencer onu buraya bu geceki parti hakkında bilgi almak için gönderdiyse, onunla konuşacağım.

"Ben de tanıştığımıza çok memnun oldum," diye cevaplar. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, telefon etsem de olurdu ama bizzat gelirsem daha kolay olur diye düşündüm." Elindeki defteri uzatır. "Öncelikle, bıraktığınız notlar için teşekkür ederim, çok yardımcı oldular, ama Mitchell dosyasına giriş yapmaya çalışıyorum ve sürekli şifre yanlış diyor. Küçük 'l' mi, büyük 'I' mi? İkisini de denedim ama ikisi de çalışmadı."

Defteri elinden alıyorum ve sorduğu şifreyi gösterdiğinde yüzüm buruşuyor. "Aslında bir rakam."

"Ah, ne aptalım. Bir numara denemeyi bile düşünmedim."

"Daha okunaklı yazmalıydım. Özür dilerim."

"Önemli değil. Yeni işin nasıl gidiyor? Marcy çok hoş birisi."

"Öyle. Bay Prescott, yakın zamanda bir bebeğiniz olduğunu söyledi. Evde küçük bir çocuk varken işe dönmek zor olmuştur."

"Zorlanıyorum. Yıl sonuna kadar işe dönmem gerekmiyordu, ama Bay Prescott erken dönmem için büyük bir ikramiye teklif etti, reddedemedim."

Sözlerinin anlamı kafamda oturduğunda, kalbim bir anda yerinden çıkacak gibi oldu. "Erken dönmen için ikramiye mi teklif etti?"

Yüzü buruştu. "Belki bunu söylememeliydim, ama kocam şu anda işsiz ve evde çocuğumuza bakıyor, bu yüzden teklifini kabul etmek mantıklı geldi. Paraya ihtiyacımız vardı."

Boğazımda oluşan düğümü yutmaya çalışıyorum ki ona cevap verebileyim: "Seni tamamen anlıyorum."

Tanrım, ne kadar da anlıyorum.

Spencer Prescott yalancı bir pislik.

Benden kurtulmak için o kadar çaresizdi ki, beni yolumdan çekmek için birine para vermek zorunda kaldı.

Son bir saattir masamda oturmuş, yanımdaki duvara bakıyorum. Konsantre olamıyorum... Düşünemiyorum. Kendimi saf bir aptal gibi hissediyorum... Tamamen gafil avlandım.

Yine oyuna geldim.

Son zamanlarda bana bu kadar iyi davranmasının sebebi bu mu?

Doğum günümde beni özel hissettirmek için neden bu kadar uğraştı?

Beni aldattığı için suçluluk duyduğu için miydi?

Laura'nın ona geri dönmek için yaklaştığına inanmıştım... tersi değil.

Titrek ellerimle üst çekmeceyi açıp çantamı çıkardım. Telefonumu çıkarıp hızlıca bir mesaj yazdım.



Ben: Merhaba, ben Delilah. O oda hala boş mu?



James: Tabii ki boş, güzel kız. İstiyor musun?



Ben: Lütfen. Adresi gönderir misiniz? Eşyalarımı öğleden sonra taşıyabilir miyim?



James: Tabii ki. Bu akşam vardiyam var ama Travis orada olacaktır. Geldiğini ona haber veririm.



Ben: Teşekkürler.

Titrek ayaklarla odanın karşısına geçip Marcy'nin kapısını çaldım. "Girin."

"Merhaba, benim. Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Öğleden sonrasını izin alabilir miyim?"

"Tabii ki hayır. Her şey yolunda mı?"

Gözlerim yaşlarla dolarken başımı sallıyorum. "Olacaklar Olacak."

Daha kötüsünü de atlattım.



Daha önce Spencer'ın dairesine gitmek için toplu taşıma araçlarına binmek zorunda kalmamıştım, bu yüzden bindiğim ilk otobüsün yanlış otobüs olması beni şaşırtmadı. Neyse ki, çok nazik bir otobüs şoförü bana doğru yolu gösterdi ve sonunda eve vardım.

Damien'den beni buraya getirmesini isteyemezdim. Spencer'a bana bir sürü yalan söyleme fırsatı vermeyeceğim. Zararımı kesip hayatıma devam edeceğim. Hatta konuşmayı bile planlıyorum.

Hafta sonu restoran sahibine gidip fazladan mesai alabilir miyim diye soracağım. Prescott Enterprises'da geçirdiğim zaman çok keyifliydi ama oraya geri dönemeyeceğim galiba.

Geçerken kapıcı Derek'e selam verdim, sonra asansörün zemin kata gelmesini beklerken alt dudağımı ısırdım. Duygularımı bastırmak çok zordu, ama asansöre adımımı attığım anda ilk gözyaşım düştü.

Onun katına vardığımda dairede kimseyi bulmayı beklemiyordum, bu yüzden ana salona girdiğimde mutfak tezgahını silen yaşlı bir bayan görünce irkildim. O da beni görünce aynı derecede şok olmuş görünüyordu.

"Delilah?" diye soruyor.

"Adımı biliyor musunuz?"

"Evet," diyor, elindeki bezi yere bırakıp mutfak adasının etrafından dolaşarak. "Bay Prescott, sizin yeni misafiri olduğunuzu söyledi. Ben Sandra, onun hizmetçisiyim."

"Tabii ki. Neden hiç görmedim diye merak ediyordum." Banyomda sürekli yeni havluların ortaya çıkması ve yatağımın temiz çarşafları sayesinde burada olduğunu biliyordum.

"Gündüzleri çalışıyorum, bu yüzden Bay Prescott evdeyken ona rahatsızlık vermemek için gelmiyorum. Burada kalacağınızı söylediğinde çok sevindim. Beş yıldır onun için çalışıyorum, daha önce hiç misafiri olmamıştı."

Bu beni şaşırtmadı. Eğer geçmişte arkadaşlarına da bana davrandığı gibi davrandıysa, hiç arkadaşı olmamasına şaşmamalı.

"Aslında bugün taşınıyorum," diyorum ve sesim titreyince yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Kuru temizlemeden eşyalarını aldım... Gardırobuna astım."

"Çok naziksin. Teşekkür
ederim." "Rica ederim."

"Peki, izin verirsen, gitmem gereken bir yer var, eşyalarımı toplamam lazım. Seninle tanışmak çok güzeldi Sandra, burada kaldığım süre boyunca benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti."

Yatak odama koşarken gözyaşlarımı zorla tutuyorum. Sandra hoş birine benziyor, ama onun, patronunun yakışıklı görünüşünün ve karizmatik gülümsemesinin ardında, derinlerde bir yılan olduğunu biliyor mu acaba?

Ben bugüne kadar bilmiyordum.

Bölüm 26

Spencer

"Shay-lee," diye sesleniyorum, telefonu açar açmaz. "Ben Spencer Prescott. Marcy Green'in ofisine bağlar mısınız lütfen? Direkt hattı."

"Tabii, Bay Prescott."

Benim deliliğimin bir yöntemi var. Onunla doğrudan konuşursam, Delilah aradığımı bilmez.

"Marcy. Ben Spencer Prescott."

"Bay Prescott, sizin için ne yapabilirim?"

"Bir sorum var, çalışanlarınızın cuma geceleri gittiği barlar hakkında ne biliyorsunuz?"

"Fazla bir şey bilmiyorum," diye cevapladı. "İş saatleri dışında ne yaptıkları beni ilgilendirmez."

"Hiç birine katılmadınız mı?"

"Tabii ki hayır. Her gün bu insanlarla uğraşmak zorundayım. Boş zamanlarımda yapacak daha iyi işlerim var."

Telefona gülümserim. "Anlıyorum."

"Neden sorun oldu? Bir şey mi oldu?"

"Hayır, öyle bir şey yok. Hangi pub'a gittiklerini biliyor musun?"

"Adı Royal bir şey... George Caddesi'nde olduğundan eminim."

Telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıp hızlıca Google'da arama yapıyorum. Royal George, George Street'te, o zaman orası olmalı.

"Harika. Teşekkürler."

"Sen de gidecek misin?"

"Düşünüyorum. Halkla ilişkiler ekibim sürekli daha samimi olmam gerektiğini söylüyor. Burası başlamak için iyi bir yer olabilir diye düşündüm."

"Bu Delilah St. James ile bir ilgisi yok, değil mi?"

"Neden öyle düşünüyorsunuz?"

"Ağzımdan kaçarsa kusura bakma, ama geçen gün senin, onun ve baban arasında olanları gördüm. Sen ve Delilah yakın görünüyorsunuz."

“Zor bir dönemden geçiyor, hepsi bu. Onu çok koruyorum.”

"Ben de öyle düşünmüştüm. Az önce ofisime geldiğinde ağlamak üzere olduğunu fark ettim. Endişelendim."

Koltuğumda daha dik oturdum. "Öyle mi? Bir şey mi oldu?"

“Emin değilim. Kendini iyi hissetmediğini söyledi ve günün geri kalanında izin istedi. Ama hasta olmaktan çok üzgün görünüyordu.”

“Eve mi gitti?”

“Evet, yaklaşık bir saat önce.” “Teşekkürler, Marcy.”

Telefonu kapatıp cep telefonumu alıp Delilah'ın numarasını arıyorum. Telefon doğrudan sesli mesaja geçiyor. *Kahretsin.* Damien'i arıyorum.

"İyi günler, Bay Prescott," diyor.

Zamanım olmadığı için selamlaşmayı atladım. "Delilah'ı eve bıraktın mı?"

"Hayır, efendim. Sabah onu bıraktığımdan beri görmedim."

"Aşağıda buluşabilir miyiz?"

"Tabii. Beş dakikaya oradayım."

Kahretsin. Nerede olabilir?

Numarasını bir kez daha denedim, ama yine cevap yok.

Ayağa kalkıp takım ceketimi alıyorum ve ofisten çıkarken kolumu koluna sokuyorum. "Laura, ben çıkıyorum. Ne zaman döneceğim belli değil."

"Tamam, Bay Prescott."

Asansör düğmesine bastım. "Delilah ararsa hemen haber verir misin?"

"Tabii ki. Onunla az önce tanıştım."

Masasına dönerek, “Öyle mi?” diye sordum.

"Evet, onun katına indim... Ona bir sorum vardı." "Sana nasıl göründü?"

"İyi görünüyordu. Çok tatlıydı."

"Öyledir," diye onayladım.

“Yanlışlıkla, erken dönmem için bana ikramiye teklif ettiğinizi ima etmiş olabilirim. Eğer bunu açıklamak istemiyorsanız özür dilerim.”

Başımı geriye eğip inledim.

Kahretsin.

. . ——♡—— . .

"Sandra," diyorum panik içinde limuzinin arka koltuğuna kayarken. "Delilah orada mı?"

"Evet, Bay Prescott. Odasında eşyalarını topluyor."

"Eşyalarını mı topluyor?"

"Bugün taşınacağını söyledi."

Tanrım, bu düşündüğümden daha kötü.

"Sandra, dikkatlice dinle, senden bir iyilik yapmanı istiyorum." "Tabii ki."

"Ben oraya varana kadar Delilah'ın gitmemesini sağla. On dakika sonra oradayım."

"Hmm... tamam. Elimden geleni yaparım."

"Onu kilitle... gerekirse zorla." Deli gibi konuşuyorum ama sanki tüm geleceğim tehlikedeymiş gibi hissediyorum.

"Bay Prescott, bunu yapamam."

"Lütfen, Sandra. Ben gelene kadar oradan ayrılmasın." Eğer ayrılırsa, onu bir daha göremeyeceğimden korkuyorum.

Sandalyeye yaslanarak, hayal kırıklığıyla ellerimi yüzüme sürtüyorum. Gerçeği itiraf etmeden bu durumdan nasıl kurtulacağım?

gerçeği itiraf etmeden?

İnandığım her şeye aykırı davranmadan.



Damien arabayı durdururken emniyet kemerimi çıkarıp limuzinin arka kapısını açtım. "Burada beklememi ister misiniz, Bay Prescott?"

"Lütfen." Apartmanıma doğru birkaç adım attıktan sonra durup ona döndüm. "Delilah aşağı inerse, onu gitmesi gereken yere götür."

"Tamam," der ve başını sallar.

Eğer iş o noktaya gelirse... onu kalmaya ikna edemezsem, en azından güvenli bir şekilde varacağına dair içim rahat olsun. Sonucun öyle olmaması için dua etmekten başka bir şey yapamam.

Daireme vardığımda, Sandra ana odanın ortasında durmuş, elinde temizlik bezini sıkıyor. Zavallı kız çok korkmuş görünüyor.

"Oh, Bay Prescott, Tanrı'ya şükür geldiniz. Hâlâ yatak odasından çıkmadı."

Odanın karşısına geçip elimi omzuna koyuyorum. "Seni bu duruma soktuğum için özür dilerim."

"Onu zapt etmek zorunda kalacağım diye endişelendim," diyor alt dudağı titreyerek ve şimdi kendimi daha da büyük bir pislik gibi hissediyorum. "Bunu yapabilir miyim emin değildim."

"Senden bunu istememeliydim. Öğleden sonranı izin al. Ben buradan hallederim."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

O uzaklaşır uzaklaşmaz, ben de harekete geçiyorum. Bir görevi olan bir adamım.

Ceketimi çıkarıp geçerken sandalyenin arkasına atıyorum. Sırada kol düğmelerim var. Onları da pantolonumun cebine tıkıyorum. Odayı geçerek ilerlerken gömleğimin kollarını sıvıyorum.

odada ilerlerken gömleğimin kollarını sıvıyorum. Kendimi savaşa hazırlıyormuşum gibi hissediyorum... O küçük ateşli kızın sinirlendiğinde nasıl olduğunu bildiğim için, gerçekten de öyle olabilirim.

Bu minyon sarışın bomba etrafındaki tüm kaosun ortasında, derin bir varlık hissi keşfettim. Hiç kimseye bu kadar güçlü bir şekilde çekilmemiştim ve bu, insan duygularının ne kadar zengin olduğunu ve arzunun ne kadar karmaşık olabileceğini bana acı bir şekilde hatırlattı. Hayatım boyunca duygularımı kontrol altında tutmaya çalıştım, ama Delilah ile tanıştığımdan beri zorlu bir savaş veriyorum.

Belki de artık savaşmayı bırakıp kaçınılmaz olana teslim olmanın zamanı gelmiştir.

Kapıyı iki kez çaldıktan sonra kapı koluna uzandım. Bana gitmemi söyleme şansı vermeyecektim. Kapıyı açar açmaz, beni orada gördüğü anda tam da bunu yaptı.

"Defol!" diye bağırıyor, en yakınındaki giysiyi alıp top haline getiriyor. Giysiyi bana doğru fırlatıyor, ama yerçekimi devreye girmeden bir metre kadar uçup yere düşüyor.

"Delilah..."

"Bana Delilah deme, seni... seni yalancı pislik."

"Açıklayayım," diyorum, ellerimi savunma amaçlı önüme uzatarak.

"Açıklayacak bir şey yok. Laura'ya benden kurtulması için milyonlarca dolar ödedin. Sanki paraya ihtiyacı olduğu için erken dönmek istediğini söyledin. Beni bu kadar çok istemiyorsan, erkek gibi davranıp bana söylemeliydin."

"Milyonlarca dolar değildi."

"Gerçek miktar önemli değil," diye homurdanarak valizine birkaç şey daha tıkıştırdı. "Niyetin ortada."

"Senden kurtulmaya çalışmıyordum... Sadece senden uzaklaşıyordum. Arada fark var."

"Boş ver," diyor ve benden uzaklaşıyor. "Anladım... Burada istenmiyorum." Sözleri hıçkırıkla bitiyor ve bu sözler göğsüme bıçak gibi saplanıyor. "Hiçbir yerde istenmiyorum."

"Tatlım."

Bakışları tekrar bana dönüyor ve güzel yüzünden akan gözyaşlarını gördüğümde boğazımda bir yumru hissediyorum.

Onun gözyaşları benim zayıf noktam. Onu üzgün görmekten nefret ediyorum.

Bir adım öne çıkıyorum, ama bu sefer o kolunu kaldırıyor. "Yapma." "Sen aranıyorsun. Lütfen bana inan... Ne kadar

"Onu ilk gördüğüm andan beri bu kadını istediğimden eminim.

"Hah," diye alaycı bir şekilde güldü. "Lütfen beni kandırmaya çalışma. Bu sadece kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyor."

Bu sefer, ilerlememi engellemesine izin vermedim. Üç uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapattım ve minyon omuzlarını tutup onu bana dönük hale getirdim.

"Delilah," diye yalvardım, gözlerimi onun gözlerine dikerek, "Sana yalan söylemiyorum. Lütfen bana inan. Seni buradan uzaklaştırmadım çünkü seni istemediğim için değil... Bunu yaptım çünkü sen, direnmekte zorlandığım bir cazibesin."

"Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

"Bu gerçek. Başından beri sana karşı olan bu duygularla mücadele ediyorum. Seni istiyorum... Seni o kadar çok istiyorum ki, deli oluyorum. Öpüştüğümüz gecenin ardından seni bu kapının önünde bırakıp gitmenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Her zerrem seni odama taşımak ve seni o kadar derine gömmek istiyordu ki, senin nerede bittiğin, benim nerede başladığım belli olmazdı. Aklımdan geçen tüm o saf olmayan düşünceleri gerçek hayatta yaşamak istedim."

“Benim hakkımda saf olmayan düşünceler mi kurdun?”

"Evet. Duşta senin resmine bakarak mastürbasyon bile yaptım." Son itirafım üzerine gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Gerçekten mi?"

"Birden fazla kez," itiraf ettim.

Yaptığım şeylerden gurur duymuyorum, ama eğer onun söylediklerimin doğru olduğunu anlaması ya da gitmesini engellemek için bu gerekiyorsa, öyle olsun. Kendimi çok uzun zamandır inkar ettim ve sonunda sabrımın sonuna geldim.

Bunu yapmaya devam edemem.

Onu kaybedemem.

Her şeyimle varım.

Ellerim omuzlarından beline iniyor ve onu kendime çekiyorum. "Seni istiyorum Delilah," diyorum, ağzım onun ağzına yaklaşırken.

"Seni o kadar çok istiyorum ki canım acıyor."

Yüzünü geri çekerek, düzleştirilmiş avuç içlerini göğsüme doğru kaldırıyor. "Spencer."

Öpmeyi çok istediğim yumuşak, dolgun dudaklarından gözlerimi ayırıp güzel mavi gözlerine bakıyorum. "Evet?"

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" "Hayatımda hiç bu kadar emin olmamıştım."

"Yemin ederim, eğer şimdi beni öpersen ve yarın bunun bir hata olduğunu düşünürsen, seni yaşlı adamın hayalarına dizlerimin üzerine oturturum."

Kahkahayı boğazımdan çıkarırken sikim sertleşir, çünkü o lanet ağız beni tahrik ediyor. "Sana temin ederim tatlım, biraz morarmış olmaları dışında taşaklarım gayet iyi."

Ayak parmaklarının ucuna yükselirken, elleri göğsümden boynuma kayıyor. "Öp beni, Bay Prescott," diye fısıldıyor ve son kararlılığımı da kaybediyorum.

Bu sefer öpüşmekten daha fazlasını yapmayı planlıyorum. Sonunda istediğimi alacağım.

Onu sahipleniyorum.

Onu kendime saklıyorum.

Bu kadını bir kez ve sonsuza kadar benim yapacağım.

İsa, Meryem ve Yusuf, yapmak üzere olduğum şey için beni affedin.

Dudaklarım dudaklarına değdiği anda, o ağzıma inleyerek karşılık veriyor. Ellerim belinden kayarak o lezzetli, şeftali gibi kalçalarına iniyor ve o tatlı yanaklarını avuçluyorum.

"Siktir," diye inlerken onu yerden kaldırıp en yakın duvara doğru yönlendiriyorum. Dar eteği bacaklarını belime dolamasına engel oluyor, bu yüzden haftalardır beni tahrik eden arkadaki küçük yırtığı tutuyorum ve fazla çaba harcamadan dikiş yerinden yırtıp bel bandına ulaşana kadar durmuyorum.

Giysilerinin mahvolmasına şikayet etmesini bekliyorum ama etmiyor. İyi bir kız gibi, bacaklarını belime doluyor ve ayak topukları kıçımı sıkıştırarak beni kendine çekiyor.

Yarın ona yenisini alacağım... Eğer izin verirse, ona lanet olası dünyayı bile alacağım.

Delilah, başımın arkasındaki kısa saç tellerini çeker ve ben kalçalarımı öne doğru itip ona sürtünce öpücüğü derinleştirir. Ona dokunmam lazım. Geçen seferki gibi olmasın. Bu sefer boşaldığımda, taşaklarımın sonuna kadar onun içine gömüleceğim.

Elimi aramızda hareket ettirip parmak uçlarımı iç çamaşırının kasık kısmına daldırıyorum ve kaygan sıcaklığının içinde kaydırıyorum. Beni ne kadar istediğini hissedince ağzına doğru homurdanıyorum.

"Spencer," diye inliyor, ince kalçalarını öne doğru itiyor ve tek düşünebildiğim, o nefes nefese ses tonuyla ağzından çıkan ismimin hiç bu kadar tatlı gelmediği.

Başparmağımın ucu, şişmiş meme ucunu daireler çizerek okşarken, o da ağzıma inleyerek karşılık veriyor. İşaret parmağımın ucu, onun daracık amcığına girerken, taş gibi sertleşmiş sikim pantolonumun fermuarının arkasında zonkluyor. Umarım yine kendimi rezil etmem.

O kadar minik ki, onu benim için hazırlamam gerekecek. Onu incitmek son istediğim şey. Boy farkımız sorun oluşturabilir, ama onun daracık ısın içinde kaybolmayı düşünmek bile beni boşalmaya yaklaştırıyor.

Parmağımı daha derine sokup dairesel hareketlerle hareket ettirerek onu olabildiğince gerginleştiriyorum. İkinci parmağımı da eklediğimde, öpücüğü bırakıp başını geriye yaslıyor. O güzel dudakları şehvetli bir çığlık atarak açılıyor. Daha derine daldığımda, parmaklarımı makas gibi açıp klitorisine daha fazla baskı uyguladığımda, sırtını kavisleyerek tekrar adımı haykırıyor.

Vücudunun dokunuşlarıma verdiği tepkiyi çok seviyorum ve Sandra'nın gitmiş olmasını umuyorum, çünkü gitmemiş olsaydı burada neler olduğunu anlaması kaçınılmaz olurdu.

Başparmağımla birkaç kez daha okşadıktan sonra, parmaklarımın etrafında iç kaslarının kasılmasını hissediyorum ve o da elime boşalıyor. Hareketleri beni ikinci kez pantolonuma boşalmaya yaklaştırırken testislerim sıkılaşıyor, çünkü tek düşünebildiğim, spazmları penisimi sıkıca kavrarken onu içime sokmak.

Duvardan bir adım uzaklaşıyorum ve onu da yanımda götürüyorum. Açık bir valiz ve gardırobunun çoğunun dağınık olduğu yatağını görüyorum ve bunları yatak odama taşımaya karar veriyorum. Onu yere yatırıp, lezzetli vücudunun her santimini yiyip bitirmek için can atıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Odama."

"Oh."

Eğer bana kalsa, öğleden sonra odadan hiç çıkmayacağız.

Bölüm 27

Delilah

Spencer uzun, kararlı adımlarla koridorda yürürken yanağımı omzuna yaslıyorum. Hâlâ bacaklarımın arasında bir titreme var ve daha fazlasını istiyorum. *Ama Tanrım, bu adam beni ne hale getirdi*. On dakika önce umutsuzluğun derinliklerindeydim, şimdi ise orgazm sonrası sakinleştirici bir mutluluk içinde yüzüyorum. Hiç beklemediğim bir olay örgüsü. Her şeyin bittiğini, kaput olduğunu sanıyordum.

Zavallı, kırılgan kalbim burada tehlikede, bu yüzden kutsal olan her şeye yemin ederim ki, eğer bundan sonra geri adım atmaya kalkışırsa, tehlikede olan tek şey onun yaşlı adam taşakları olmayacak. Onu uykusunda yastıkla boğacağım.

Odasına vardığımızda, beni nazikçe yorganın üzerine yatırdı ve yatağın kenarından bana baktı. Eğilerek, ellerini başımın iki yanına, yatağın üzerine koydu ve beni kapana kıstırdı.

"Sana yapmak istediğim pis şeyler, Bayan St. James," diye mırıldanarak dudaklarını dudaklarıma değdirir.

"O sözleri eyleme dökmene karşı değilim."

Kıkırdayarak güldü. "Bundan bir an bile şüphe etmiyorum, seni küçük yaramaz."

Biraz geri çekildi ve nadir görülen, dişleri görünen gülümsemesiyle beni onurlandırdı, bu da kalp atışlarımı birkaç kat hızlandırdı. O, kelimelerle tarif edilemeyecek kadar yakışıklı. Bir gün bu yakışıklı adamı benim olarak görebileceğimi düşünmekten neredeyse korkuyorum.

Dudakları bir kez daha dudaklarıma değdi, sonra yataktan kalkıp ayağa kalktı. O anda pantolonundaki kocaman çadırı fark ettim. Hayatımda sadece bir penis görmüştüm, ama Kayne'inkinin Spencer Prescott'un pantolonundaki canavarla kıyaslanamayacağını

Kayne'inkinin Spencer Prescott'un pantolonundaki canavara kıyasla hiçbir şey olmadığını söyleyebilirim.

Dürüst olmak gerekirse, biraz korkuyorum.

Elini kalçama koydu ve artık mahvolmuş eteğimin düğmesini açtı, ama şaşırtıcı bir şekilde bu beni üzmedi. Eteğimi hiç çaba harcamadan yırtması inanılmaz seksi bir hareketti.

Fermuarı aşağı indirip kalçalarımdan çekerek bacaklarımdan aşağıya doğru indirip yere attı. Sonra bluzuma geçti ve düğmelerini açtıktan sonra kumaşı yana iterek eserine bakmak için eğildi.

Gözleri, dantelle kaplı, yeterli büyüklükteki göğüslerimin üzerinden kayarken, boğazından düşük bir homurtu çıkar. Sonra gözleri, tonlu karnımın üzerinden güneye doğru kayar ve uyluklarımın birleştiği yere geldiğinde durur.

"Mükemmelsin," diye mırıldanıyor, parmak uçlarıyla gözlerinin izlediği yolu takip ediyor. Dokunuşunun inceliği, tüylerimi diken diken ediyor.

Dirseklerimin üzerine doğrulup her hareketini izledim. Dili alt dudağının üzerinden geçerken omurgamdan bir titreme geçti.

"Orada ağzın açık kalacak mısın, yoksa söz verdiğin tüm o müstehcen şeyleri yapacak mısın?" diye soruyorum masumca, göz kapaklarımı ona doğru kırpıştırarak.

O, pantolonunun üzerinden aletini avuçlayarak inliyor. "Bu görüntün, spank bankımın en üstüne gidiyor. Gerçekte olanlar, hayalimdekiyle kıyaslanamaz bile."

Bir gün onu kendini tatmin ederken izleyebilmeyi umuyorum. Sadece bu düşünce bile iç çamaşırımı ıslatıyor. "Çok fazla giysi giyiyorsunuz, Bay Prescott," diyorum ve kendimi oturur pozisyona getiriyorum.

Kemerini tutuyorum ve gözlerimi ona kilitleyerek onu biraz daha yaklaştırıp kemeri çözüyorum. Elleri yukarı doğru hareket edip gömleğinin düğmelerine uzanıyor ve gömleğini omuzlarından sıyırıp altında gizlenen bronz, heykel gibi karın kaslarını ortaya çıkardığında dilimi yutmak üzere oluyorum.

O kusursuz.

Ona yaklaşıp onu yalamak istiyorum, ama bunu başka bir zamana saklayacağım... daha rahat hissettiğim bir zamana. Bunların hepsi benim için hala yeni.

Patronumun patronunu soyacağım, inanamıyorum. Pantolonunun düğmesine uzanıp açıyorum. Sırada fermuar var ve fermuarı aşağı çekerken parmaklarım ereksiyonuna değince inliyor.

Bir adım geri çekildi. "Bırak ben yapayım," diye itiraz etti. "Bana bir daha dokunursan, kendimi utandırabilirim."

Kemerine uzandığında elini itip uzaklaştırıyorum ve yaklaşıyorum. "Nazik olacağım, söz veriyorum."

Bu sefer, dar kalçalarından pantolonunu aşağı kaydırdığımda direnmiyor ve pantolonun bacaklarından aşağı kayarak ayak bileklerinde birikmesini izliyorum. Bakışlarım sıkı, siyah boxer şortuna geri dönüyor ve ağzım sulanıyor.

Keskin bir nefes alıp, kirpiklerimin arasından ona bakarken parmaklarım boxer şortunun kalın beyaz lastiğini kavradı. Üstünde Calvin Klein yazıyordu. IT sektöründen ayrılırsa bu şortların mankenliğini yapabilir.

Aman Tanrım.

Onları hafifçe aşağı çekiyorum ve penisinin başını ortaya çıkarıyorum. Ön sıvıyla parlıyor ve bu sefer kendimi tutamıyorum. Eğilip düzleştirilmiş dilimi onun yarık üzerinde gezdiriyorum.

"Tanrım," diye homurdanıyor ve elleri saçlarımın arasına girip hafifçe çekiyor.

Şimdi boxer şortunu çekiyorum, ta ki penisi serbest kalana kadar, tüm ihtişamıyla ortaya çıkana kadar. Kadifemsi derisinin altında kalın damarlar atıyor. Geniş başı şimdi öfkeli, koyu morumsu pembe bir renge bürünmüş. Serbest elim aşağıya, tabana doğru iniyor, onu kavrıyor, ama o kadar geniş ki parmak uçlarım bile dokunamıyor.

Onun o canavarı içime sokmaya çalıştığını hayal edince ağzım biraz kurur.

Gözlerimi ona çevirdiğimde, hissettiğim panik hissini fark etmiş olmalı ki, elini nazikçe saçlarımın üzerinde gezdiriyor. "Sakin ol, tatlım," diyor. "Acele yok, tüm zaman bizim. Senin için hazır olmanı sağlayacağım. Tamam mı?"

Başımı bir kez sallıyorum. "Tamam."

"Nazik olacağım... Söz veriyorum," diyor, benim sözlerimi bana geri söylüyor. "Benim işim sana zevk vermek, Delilah. Seni incitmek istediğim son şey bu. Senin hızında ilerleyebiliriz ve eğer herhangi bir anda fazla gelirsen, sadece söyle, dururum."

Karşımda duran kişi gerçek bir erkek. Benim için değil, etrafındaki herkes için gösterdiği özverili, iyi kalpli ve düşünceli tavırları takdire şayan. Bu, benim alışık olduğum bir şey değil.

Bekaretimi kaybettiğim gün hala beni rahatsız ediyor. Kayne kendini tatmin etmeye o kadar odaklanmıştı ki, bana verdiği acıyı fark etmiyor gibiydi. Bu, bana son kez acı verdiği an da değildi. Bir keresinde, hiç istemediğim bir yere penisini soktu ve o yerden iki gün boyunca kanadım. Sürekli olarak sorunun bende olduğunu, ona istediğini vermediğim için ona kötülük yaptığımı hissettirdi. Şimdi onun başka yerlerden tatmin olduğunu biliyorum ve onun ne kadar tehlikeli bir adam olduğunu anlıyorum.

Sevdiğimi sandığım kişi tarafından kör edilmişim.

Hissettiğim endişe bir anda yok oldu. Bu adamın bana doğru davranacağına güveniyorum. Bunu çok iyi biliyorum.

Elim hala onun penisinin tabanını sarmış durumda, bu yüzden bir kez, iki kez okşuyorum ve o kalçalarını öne doğru sallayıp inleyince, dilimi ucuna dolandırıp ağzıma alıyorum.

"Delilah," diye nefes nefese söylüyor. "İşte böyle, tatlım, al beni ağzına. Evet, aynen böyle."

Onun cesaretlendirmesi beni daha da teşvik ediyor. Onu tamamen alamayabilirim, ama dudaklarımı, dilimi, dişlerimi ve ellerimi kullanarak onu olabildiğince zevkli hale getirmeye çalışıyorum. Geçmişte bunu yaptığımda sürekli eleştirilirdim, bu yüzden onun neyi sevdiğini oldukça iyi biliyorum.

Kalçalarının nazik, hipnotik sallanması, saçımı çekmesi ya da boğazından çıkan homurtular ve inlemelerle çelişiyor. Kendini tutuyor, söz verdiği gibi bana karşı nazik davranıyor.

Ben bunu istemiyorum.

Onun kendini bırakmasını istiyorum... bana her şeyini vermesini istiyorum.

Yataktan kayarak dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu ağzımın derinliklerine alıyorum. O kadar derine alıyorum ki gözlerim yaşarıyor ve öğürüyorum, ama durmuyorum.

Onun tabanını saran el sıkılaşırken, diğer el ağır testislerini avuçlamak için yukarı doğru hareket ediyor. Ağzım onun penisini emmeye devam ederken, parmaklarımla testislerini nazikçe masaj yapıyorum.

Spencer saçımı daha sıkı tutarken, bacaklarını açar ve başını şiddetle geriye atar. Sonunda bacakları titremeye başlar ve kendini o ana kaptırırken, aralık dudaklarından bir dizi küfür dökülür. "Siktir, Delilah... Siktir. Boşalacağım."

Geri çekilmeye çalışır ama izin vermiyorum. Başladığım işi bitirmek istiyorum.

Onun hareketleri sarsaklaşırken, sıcak meninin ilk patlamasının boğazımın arkasına çarptığını hissediyorum. Uzun, çekik inlemesi beni memnun ediyor. Onu böyle hissettiren kişinin ben olmam hoşuma gidiyor. Son damlasına kadar içmeden durmayacağım.

Sonunda onu ağzımdan bir patlama sesiyle serbest bıraktığımda, eğilir, ellerini kollarımın altına kaydırır ve tek bir akıcı hareketle beni yerden kaldırır. Dudakları dudaklarıma değdiğinde bacaklarım beline dolanır. Bana verdiği öpücük o kadar derin, o kadar tutkulu ki, ayak parmaklarım kıvrılır.

Ağzımın tadını doyasıya çıkardıktan sonra, beni yatağın kenarına oturtur ve açık bluzumu kollarımdan aşağı iter. Sonra sütyenimin kopçalarını açar ve çıplak göğüslerim görünce duyulur bir şekilde homurdanır.

Beni nazikçe yatırır, eğilip sertleşmiş meme uçlarımı dilinin ucuyla okşadıktan sonra kocaman elleriyle avuçlar. "Çok yumuşak... çok mükemmel," der ve fısıldayarak cildime dokunur.

Başparmakları iç çamaşırımın kenarlarına takılır ve onu izlerken iç çamaşırımı çıkarmasını izlerim. Çıplak kalınca dizlerinin üzerine çöker.

Düzleştirilmiş avuç içleri bacaklarımın arkasına takılırken, bacaklarımı havaya kaldırıp genişçe açar. Bu kadar açıkta kalmaktan yanaklarımın kızardığını hissederim, ama en mahrem yerime bakarken gözlerinde gördüğüm arzu beni biraz rahatlatır. Orada hiçbir yargı yoktur. Tek gördüğüm saf, katıksız bir ihtiyaçtır.

Kendimi değerli hissediyorum... arzulandığımı hissediyorum.

"Sıra bende," diyor ve hassas noktamın üzerine sıcak nefesini üflemek için eğiliyor. Vücudum titriyor ve ellerim çarşafları sıkıca kavrıyor

, onun dokunuşunun tüm sinir uçlarımı aşırı heyecanlandırmasıyla yatağın çarşaflarını kavrar.

Ağzı dudaklarıma değdiği anda sırtımı yataktan kaldırıp inlemeye başladım. Hareketleri ilk başta nazik ve hassastı, ama hızını artırınca aç bir adam gibi beni yiyip bitirdi ve ben solmuş bir yaprak gibi kaldım. Çıkardığı seslerden, benim kadar onun da bundan zevk aldığını anlayabiliyorum, bu da benim heyecanımı daha da artırıyor. Kayne, ona zevk vermemden her zaman mutlu olurdu, ama karşılığını vermek ona bir görevmiş gibi geliyordu.

Spencer, ayaklarım omuzlarına dayanana kadar ayaklarımla oynar, böylece parmaklarından birini içime serbestçe sokabilir. Ellerim saçlarına uzanır, saçlarını çekerken o klitorisimi ağzına alır, dudakları arasında titreterek beni doruğa çıkarır ve ben onun adını haykırarak boşalırım.

Bu orgazm sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyor ve son dalgayı sürerken başım dönüyor.

Bacaklarım nazikçe yere indirildiğinde, hareket edemeden öylece yatıyorum. "İyi misin?" Spencer elinin tersiyle ağzını silerek soruyor.

Dudaklarım tembel bir gülümsemeye bürünüyor. "Harikayım."

"Devam etmek ister misin, yoksa biraz ara vermemiz mi gerekiyor?"

"Hayır, devam etmek istiyorum. Önce bacaklarımın hissini geri kazanayım."

Gülerek ayağa kalkıp ayakkabılarını çıkararak pantolonunu ve çoraplarını çıkarır. Sonra beni kaldırıp yatağın ortasına taşır. Hâlâ yarı sert ve hâlâ beni korkutan o canavar gibi şey bacaklarının arasında ağır ağır sallanıyor.

Yüzümü yana çevirip, yatağının yanındaki çekmeceyi açıp bir paket prezervatif çıkardığını izliyorum. "Biraz fazla iyimser değil misin?"

"Hiç de değil," diye cevaplıyor, sırıtarak bir tanesini koparıp dişlerinin arasına alırken, geri kalanını yanımdaki yatağa atıyor. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, yatağa tırmanıp bana doğru sürünüyor. Hareketleri avcı gibi, kendimi onun avı gibi hissediyorum. Üzerimde durarak ekliyor, "Gözlerinle beni

, Bayan St. James, ama bu otuz iki yaşındaki adamın ne kadar dayanıklı olduğunu birazdan göreceksin."

"Sabırsızlanıyorum."

Bacaklarımı ayırıp arasına girerken kıkırdar. Dizlerinin üzerine çöküp folyo paketi yırtarken onu izlerim. Kondomu takarken vücudum hafifçe gerilir. Üzerime yerleşince, ağzını ağzıma yaklaştırır.

Endişemi hissetmiş olmalı ki aniden geri çekildi. "Durmak ister misin?"

"Hayır."

"Emin misin?"

Sorduğu için minnettarım, ama cevabım "Kesinlikle."

Penisini tutup benim uyarılmış bölgemin üzerinde ileri geri kaydırırken tekrar beni öpmek için eğilir. Onun için ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyorum, bu da beni biraz rahatlatıyor.

Öpüşmemiz derinleşiyor, ama o bunu daha ileriye götürmek için hiçbir hareket yapmıyor. Sadece penisinin başını klitorisimden girişime doğru sürtmeye devam ediyor. Beni, onun içime girmesini çaresizce istediğim noktaya getiriyor.

Lütfen içime gir, diye sessizce dua ediyorum.

Aklımı okuyor mu bilmiyorum, ama bir sonraki hamlede kalçalarını öne doğru iterek sadece ucuyla içime giriyor. Beni sonuna kadar gerdiğinde hemen bir yanma hissediyorum, ama bu *çok* iyi geliyor. *Çok iyi.*

Biraz daha içeri girip öpücüğü bırakıp alnını omzuma dayadı. Uzun, çekik bir inilti çıkardığında, onun da hoşuna gittiğini anladım.

Yüzünü hafifçe çevirip dudaklarını yanağıma nazikçe değdiriyor. "İyi misin?"

"Evet."

"Çok sıkı Delilah. Canını acıtmıyorum, değil mi?"

"Evet ve hayır... sen çok, şey, ne kelimeyi arıyorum?"

"Yetkin?"

"Evet," diye cevap veriyorum ve onu güldürüyorum. "Henüz yarıya bile girmedin ama ben şimdiden boşalacak gibi hissediyorum."

Biraz geri çekilip biraz daha derine giriyor ve o an geliyor. "Siktir, Delilah," diyor içimdeki kaslar onun etrafını sıkarken. "Eğer sikimi böyle sıkmaya devam edersen, daha başlamadan bitecek."

Başımı yastığa geri itip inledim. "Ben... Yapamıyorum yapamıyorum."

Bana doğru sallanıyor, kısa, gevşek hareketlerle ilerliyor ve spazmlar devam ediyor. Bu daha önce hiç olmamıştı, ama lanet olsun, şikayet etmiyorum.

Dirseklerinden birini yukarı kaldırarak, diğer elini altıma sokup kıçımı avuçlar. Kalçalarımı kendine doğru çevirir ve ben de bacaklarımı açarak daha derine girebilmesini sağlarım.

Yavaş yavaş hızını artırıyor ve kalçalarım her bir itişine karşılık vermek için öne doğru çıkıyor. Henüz tamamen içeri girip girmediğinden bile emin değilim, ama vücuduma yaptığı bu büyü ne olursa olsun, umarım hiç durmaz.

"Spencer," diye inliyorum, tırnaklarım sırtındaki kaslara batıyor.

"Delilah," diye inliyor. "Çok iyi hissettiriyorsun... Daha fazla dayanabileceğimden emin değilim."

"Lütfen durma."

Boynumun kıvrımına gülerek fısıldadıktan sonra, çeneme açık ağızla öpücükler yağdırmaya başladı. "Yavaşlamam lazım."

"Onu da yapma."

Geri çekilip bana gülümsedi ve bir saniye sonra, geri çekilip sırt üstü dönüp beni de üstüne alırken küçük bir çığlık attım. Şimdi onun kucağında oturuyorum.

Hemen içime girmiyor. Bunun yerine kalçalarımı kavrayıp beni aşağı çekerek kendine doğru sürtüyor. Kendine mi zaman tanıyor, yoksa bana mı?

Bir dakika kadar sonra, beni yine titretmeye başlar. "Daha fazla istiyorum," diye itiraf ediyorum. Elleri kalçamdan kıçıma doğru kayıyor. "Ah! O neydi?"

"Hoşuna gitmedi gibi davranma, seni küçük yaramaz."

Gözlerim hafifçe kısılır ve dudaklarının köşeleri kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüşür. Haklı olabilir, ama bunu asla itiraf etmeyeceğim.

Serbest eliyle sikini kavrar ve ben onu okşarken büyülenmiş gibi aşağıya bakarım. Onun bunu yapmasını izlemek delice tahrik edici bir şey.

"Üstüme bin, tatlım. Sikimin üzerinde zıplarken o dik memelerinin sallanmasını görmek istiyorum."

"Emredersiniz, Bay Prescott."

Yavaşça üzerine çömelirken, gözleri birleştiğimiz yere odaklanmış durumda. Onu asla müstehcen konuşan biri olarak görmezdim, ama bu yönünü çok seviyorum... Hem de çok.

Bölüm 28

Spencer

Bu sabah uyandığımda hissetmeyi beklediğim suçluluk duygusu şaşırtıcı bir şekilde yoktu. Tekrar kaçmaya niyetim yoktu. Delilah'a bunu ikinci kez yapamazdım. Dün köşeye sıkıştığımda kararımı verdim. Ya duygularımın peşinden gidecektim ya da onu tamamen kaybetme riskini alacaktım. Benim için bu çok kolay bir karardı. Alternatif, yüzleşmeye hazır olmadığım bir şeydi.

Bu kadını istiyorum... hayatımda hiç istemediğim hiçbir şeyden daha çok.

Ahlaki olarak yanlış mı? Muhtemelen. Ama babamın aksine, beni çeken Delilah'ın gençliği değil, kendisi. İçindeki kişi.

Şu anda kollarımda derin bir uykuya dalmış durumda ve ben hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Dün gece onu iki kez becerdim. Devam edebilirdim de; o kadar iyi hissettiriyordu ki durmak istemedim. Onu bir hafta boyunca becermek istedim ama boy farkımızdan dolayı dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Sertleşmiş penisim, onun sıkı kalçalarına değiyor. Şu anda onu sikmekten başka bir şey istemiyorum ama yine de kendimi tutacağım. Nadiren birinin evinde kalırım ama Delilah farklı. O sadece eğlenceli bir kız değil. Onu yanımda tutmak ve asla bırakmak istemiyorum.

Ve bu düşünce beni çok korkutuyor.

Yaş farkımız bunun için çok mu büyük? O da beni benim onu istediğim kadar istiyor mu? *Umarım öyledir.*

Bunu fazla düşünmeyi bırakıp, kartların nereye düşeceğini bırakmalıyım.

Eğilip yüzümü saçlarına gömdüm ve derin bir nefes aldım. Şampuanının o lanet kokusu benim zayıf noktam.

Kalkmam lazım, ama istemiyorum. Duş alıp ofise gitmeden önce egzersiz yapmam gerekiyor. Göreve başladığımdan beri cumartesi günlerini hiç kaçırmadım. Ama Delilah'ın gitmesi gereken o iş olmasaydı

—onun yapmasından ateşli bir tutkuyla nefret ettiğim işi—evde kalır ve onu hafta sonu için malikâneme götürürdüm.

Bundan daha çok istediğim bir şey yok.

Onu kollarımda tutarken bu düşünce daha da güçleniyor. Dün gece yarattığımız bu baloncuğun içinden çıkıp gerçek dünyaya geri dönmeye henüz hazır değilim. Önümüzde çok fazla belirsizlik var. En azından o hala kollarımda, o benim.

Başımı yastıktan kaldırıp dudaklarımı omzuna dayadım.

"Tatlım," diye fısıldayarak onu hafifçe sarsıyorum.

"Ugh," diye inliyor, sevimli küçük burnunu buruşturuyor. *Çok tatlı.* Gözleri kapalı, yüzünü yastığa çevirip daha da gömüyor.

Belli ki sabahları uyanık biri değil. Yüzümü boynunun kıvrımına gömerek, ipeksi yumuşak tenine öpücükler yağdırırken kendi kendime gülümsüyorum. "Tatlım, uyan... Sana bir teklifim var."

Umarım teklifimi kabul eder, yoksa hafta sonum mahvolacak.



"Vay canına," diye bağırdı Bugatti'min yolcu koltuğundan, geniş arazimin siyah, ferforje kapılarının önüne geldiğimde. "Burası hafta sonu evin mi?"

Ağzımla ona orgazm yaşattıktan sonra, onu izin almaya ikna ettim.

"Evet, ne bekliyordun?" diye soruyorum, anahtarlığımdaki düğmeye basarak kapıları açarken.

"Belki şirin bir kulübe... lanet olası bir kale değil."

"Kale falan değil," diye karşılık verdim.

"Belki sana göre değil."

Bu yerin huzurunu çok seviyorum. Birkaç yıl önce, sekiz büyük yatak odası ve dokuz banyosu olan bu seksen hektarlık mülkü satın aldım. Sydney'den arabayla yaklaşık bir saat uzaklıkta, Güney Highlands bölgesinde bulunuyor. Taşınmadan önce kapsamlı bir tadilat yaptırdım ve bir gün burada emekliye ayrılmayı umuyorum.

Beni buraya çeken manzaraydı. Göz alabildiğince uzanan yemyeşil tepeler.

Hayatımı şehrin karmaşasında geçirmiştim ve buraya gelene kadar bununla hiçbir sorunum yoktu.

Sessizdi, belki de alıştığım ortama göre fazla sessizdi, ama evin arka tarafında durup, temiz havayı ciğerlerime çekerek kırsal manzarayı seyrettiğim anı hatırlıyorum. O anda, burasının benim için doğru yer olduğunu anladım.

"Evin arkasından manzarayı görene kadar bekle. Arazinin içinden tatlı su akıyor."

"Oh." Koltuğunda öne doğru eğilir ve ben arabanın önündeki çember şeklindeki bahçenin etrafında dolaşırken büyük gözleriyle evi inceler. Onun bu kadar saf olmasını çok seviyorum. "Eşyaları yerleştirdikten sonra yürüyüşe çıkabilir miyiz?" diye sorar, ben arabayı ön merdivenlerin yanına park ederken.

Orta konsoldan uzanıp elini tutuyorum. "Ne istersen yapabiliriz, ama bugün bir ara seni şehre götürmek istiyorum. Hoşuna gideceğini düşünüyorum. Orada öğle yemeği yiyebiliriz. Çok şirin bir kasaba... tıpkı sana benziyor," diyorum.

Sözlerim onun güzel gözlerini parlatıyor. "Aww," diyor. "Bazen çok tatlı şeyler söylüyorsun."

"Bazen," diye karşılık veriyorum, kaşlarımı kaldırarak. "Evet, huysuzlanmadığın zamanlarda."

Onun dudaklarına dudaklarımı değdirmek için eğilirken gülümsüyorum. İstediğim zaman ona dokunabilmek ve öpebilmek alışmak biraz zaman alacak.

.

Arabadan eşyalarımızı çıkardıktan ve ona evin içini gezdirdikten sonra, onu en yakın duvara sıkıştırdım ve iki genç gibi öpüştük.

O, benim kot pantolonumun düğmesine uzanmaya devam ederken, ateşli öpücüğümüzden daha ileri gitmemi istediğini anlayabiliyordum, ama onu buraya seks için getirmedim, her ne kadar bu gece yatağımı onunla vaftiz etmeyi planlasam da... Mümkün olsa bu evin her yerinde onu sikerdim.

Şimdilik, işleri PG seviyesinde tutmak istiyorum. Ona gösterecek çok şeyim var ve eğer şehvetli arzularıma yenik düşersem, bu evden hiç çıkamayız. O, buraya getirdiğim ilk kişi ve burayı ve burayı sevdiğim her şeyi onunla paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Sonunda o lanet dudaklarından kendimi koparabildiğimde – ki bu hiç de kolay olmadı çünkü o kadın öpüşmeyi çok iyi biliyor – arabaya atladık.

Bizi kasabaya götürdüm. Kasaba o kadar küçük ki, gözünü kırparsan kaçırırsın. Bu kasabanın antika havasını çok seviyorum. Ana cadde, yolun iki tarafında yer alan birkaç dükkandan oluşuyor. Bir pub, kasap, küçük bir manav, fırın, postane, antika dükkanı ve yerel sanatçılar tarafından yapılmış resim, fotoğraf ve çömleklerin sergilendiği küçük bir galeri var.

Pub'da tezgahta öğle yemeği yedik — benim için bir ilkti — ve uzun tahta bir tahtada servis edilen yerel bira çeşitlerini paylaştık. En azından ilginç bir deneyimdi, ama hiç de fena değildi. Delilah'ın beni rahatlık alanımın dışına çıkarmayı sevdiğini ve onun meraklı gözlerinden hayatı görmeyi seviyorum.

Yemeğimizi yedikten sonra el ele tutuşup ana cadde boyunca dükkanları gezerek dolaştık. Delilah, akşam yemeği için yerel çiftliklerden temin edilmiş et ve sebzeler satın aldı.

Kahvaltıda pastırma, yumurta ve taze pişmiş ekmek. Onun bu kadar kendine yeten bir kadın olması çok hoşuma gidiyor. Bu izole toplulukta yemek siparişi vermek mümkün olmadığı için, buraya geldiğimde genellikle bir aşçı tutarım.

Galeriye vardığımızda, geri çekilip dokunduğu her şeye hayranlıkla bakmasını izledim, ama bir dizi manzara resmi en çok dikkatini çekti. O anda ön masadan bir kartvizit alıp cebime attım. Sydney'e döndüğümüzde onları arayıp kartviziti daireye göndermelerini isteyeceğim. Ona özel bir hediye. Hafta sonumuzun hatırası.

Onu tekrar buraya getirme şansım olur umarım, ama kesin bir şey yok. Onun için ne hissettiğimi biliyorum, ama annemin bahsettiği geçici bir ilişki miyim?

Malikaneye döndükten sonra, ona manzarayı göstermek için arka bahçeye çıktık.

"Buradan hiç ayrılmak istemiyorum..." diyor, kollarını genişçe açıp daireler çizerek. Onu izlerken gülümsüyorum... Bugün bunu çok yaptım. En basit şeylerden bile zevk almasını ve onunla hayatımın daha güzel olduğunu seviyorum.

"Çok güzel, değil mi?" diye cevap verdim, gözlerimi ondan ayırıp önümüzdeki muhteşem manzarayı seyrettim.

"Çok güzel," diyor, aramızdaki küçük mesafeyi kapatıp ellerini gömleğime sıkıştırıyor. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim... Hayatımın en güzel günüydü."

Eğilerek dudaklarını dudaklarımla okşadım. "Neden eve dönmüyoruz... Sen akşam yemeğini hazırlarken ben ateşi yakayım."

"Kulağa hoş geliyor. Daha önce hiç açık ateşin önünde oturmadım ... Gazlı ısıtıcılarla büyüdüm. Bugün benim için ilklerle dolu bir gün oldu." "Benim de."

"Hala vahşi doğada kanguru gördüğüme inanamıyorum... Keşke telefonum yanımda olsaydı da fotoğraf çekebilseydim."

Burada ilk hafta sonumu geçirdiğimde, sabah uyandığımda arka bahçemde otlayan bir kanguru sürüsü gördüğümde biraz heyecanlandığımı hatırlıyorum.

"Eminim başka fırsatın da olacaktır," diyorum ona, elini tutarak. "Buralarda sık sık görüyorum."

Delilah parmaklarını benimkilerin arasına geçirerek, uzakta bulunan eve doğru yola çıkıyoruz. Bugün arazimin sadece küçük bir kısmını görebildik. Restorandaki vardiyası öğlen başlıyor, bu yüzden yarın sabah geri dönmemiz gerekiyor.

Yarın da izin alması için onu ikna edeceğim. Bu zamanın bitmesine hazır değilim. Keşke o işi tamamen bıraksa. Eğer bırakmazsa, önümüzdeki hafta sonları yalnız geçecek.

. . ——♡—— . .

Ben aldım dilek dilek Delilah kabul etti kabul kal bir bir kal Yeni evi olması gereken yere gitmeyince restorana dönmek konusunda tereddüt ettiğini söyledi. Benimle geçirdiği günün de kararında etkili olduğunu umuyorum. Bu sabah güneş doğarken, yoğun saatlerdeki trafiği kaçırmak için erkenden yola çıktık. Gece yarısına kadar onu uyandırmadığım için yolun çoğunda uyudu, ama ben yol boyunca ona gizlice bakabildim.

Vardığımızda, ayrı ayrı duş almamızı önerdi, bu fikri pek beğenmedim ama haklıydı, aksi takdirde işe geç kalacaktık. Şirketin sahibi olduğum için benim için sorun yoktu ama Marcy'ye kötü bir izlenim bırakmak istemiyordu. Yalnız duş aldığım için şanslıydım ama onun iş ahlakına hayranım.

Birlikte seyahat ederek ofise zamanında vardık. Yolda Delilah'ın aracın en uzak köşesine, benden en uzak yere oturması hoşuma gitmedi. Koltuğun üzerinden elini tutmak için uzandığımda, elimi itti. Ona sessizce *"ne oluyor lan" der*cesine kaşlarımı kaldırdım, o da Damien'in kafasının arkasına çenesini dayayarak cevap verdi.

Onun artık bir çift olduğumuzu bilmesini istememesinin bir nedeni mi vardı?

Benden utanıyor mu?

Biz gerçekten bir çift miyiz?

Limuzin benim binamın önüne yanaşır yanaşmaz, Damien'e bizi bıraktığı için teşekkür edip "İyi günler, Bay Prescott" diyerek aynı şaşırtıcı tavrını sürdürdü.

İkimiz de kapıyı açamadan arabadan indi ve o tatlı poposunu sallayarak binaya girdi. Ben lobideyken, o çoktan personel asansörlerine doğru yol almıştı bile.

Katıma kadar tüm yolculuk boyunca kaşlarımı çatmıştım, ya da Delilah'ın deyişiyle... aşırı huysuzdum. İyi tarafı, Laura en azından ruh halime rağmen kahvemi istediğim gibi getiriyor. Ama bu sabah Delilah'ın beni başından savması hiç hoşuma gitmedi... Hiç hoşuma gitmedi.

Ancak, bu akşam eve varır varmaz bu konuyu onunla konuşmaya niyetliyim. Ona bana karşı herhangi bir taahhütte bulunması için zorlamayacağım. İki gün olmuştu ve bunu yaparsam beşinci aşamadaki yapışkan bir adam gibi görüneceğimi ben bile biliyordum. Ama hafta sonu boyunca birçok kez onun içindeydim, bu yüzden en azından yanağına bir öpücük istemek çok da fazla bir şey değildi.

Bu düşünceler bütün sabah kafamı meşgul etti ve öğlen vakti geldiğinde savaşı kaybettim. Elimi takım elbise ceketimin cebine sokup telefonumu çıkardım ve bir mesaj attım.

Ben: Seni özledim. Ne yapıyorsun?

Delilah: Masamın arkasında oturmuş çalışıyorum.

Ben: Keşke o sıkıcı eski masanın arkasında değil de yüzümün üzerinde oturuyor olsaydın.

Delilah: Hey, masama kötü konuşma. Umarım insan kaynakları telefonlarımızı izlemiyorlardır. Eğer izliyorlarsa, cinsel taciz davası açılabilir.

Ben: Ofisime gel. Laura öğle yemeğine çıktı, bütün kat bize kaldı.

Delilah: Üzgünüm, gelemem, meşgulüm.

Ben: Benim patronun olduğumu biliyorsun, değil mi? Bana hayır diyemezsin.

Delilah: Teknik olarak, sen benim patronumun patronusun. Oraya gelmemi istiyorsan, Marcy'ye söylemelisin.

Meydan okuma kabul edildi Bayan St. James.

Masamdaki ahizeyi almak için eğildim ve resepsiyonu aradım. "Shay-lee, ben Spencer Prescott. Marcy Green'e bağlar mısın... tekrar direkt hattını alabilir miyim, lütfen?"

Bölüm 29

Delilah

Aşk sarhoşu bir aptal gibi gülümserken masamın üst çekmecesini açıp cep telefonumu içine koyuyorum. *İyi deneme, Bay Prescott.* Onun teklifini kabul etmek ne kadar hoşuma gitse de, aramızdaki bu şeyin işime engel olmasına izin vermeyeceğime dair kendimle bir anlaşma yaptım.

Bütün o eğlenceli şeyleri iş çıkışı yapabiliriz. Bu bana heyecan veriyor. Babam hariç, daha önce hiç bir erkekle yaşamadım, bu yüzden Spencer'la evcilik oynamaktan keyif alıyorum.

Son birkaç gün tam bir mutluluktu... Bunun artık benim hayatım olduğuna inanamıyorum. Mutluyum... Hiç bu kadar mutlu olabileceğimi düşünmemiştim ve bunu tek bir adama borçluyum. Kayne ile aramızdaki ilişkiyle bizimki arasında büyük bir fark var. Artık sevilmek ve hayranlık duyulmak nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Spencer bana sağlıklı ve dengeli bir ilişkinin nasıl olması gerektiğini gösterdi. Belki bu yaşla ya da tecrübeyle gelen bir şey, ya da sadece onun kişiliğinden kaynaklanıyor, ama bir sonraki adımı atmadan önce bile, hayatımda olduğu için minnettar olmadığım tek bir gün bile geçmedi.

O benden daha kararlı görünüyor. Hatta eşyalarımın çoğu zaten toplanmış olduğu için onları onun odasına taşımamı bile önerdi. Ben hazır olmadığımı söyledim. *Henüz çok erken.* Bu adamı seviyorum... Gerçekten seviyorum, ama bu ilişkinin yürümesi için yavaş ilerlememiz gerektiğini düşünüyorum.

Yatak odalarını değiştirmek istememden pek etkilenmemiş gibi göründü, ama konuyu zorlamadı. Şimdilik duvarlarım yerinde kalacak. İşler yolunda gitmezse diye tedbirli davranmam lazım. Bir kez daha kalp kırıklığı yaşayabilir miyim, bilmiyorum.

Bilgisayarımın başına dönüp çalışmaya devam ederken Marcy ofisinden çıkar. "Delilah," der, dikkatimi çekerek.

"Oh, merhaba. Bir şey mi var?" diye soruyorum, omzumun üzerinden ona bakarak.

"Bay Prescott az önce aradı, seni ofisine çağırıyor."

Onu öldüreceğim.

Marcy'nin şüphelenmesini istemediğim için, onun isteğine aldırış etmemiş gibi davranmaya çalışıyorum. "Öyle mi? Neden dedi?"

"Evet, bazı yarım kalan işler."

Neyse ki, nefesimi geri almayı başardım. Onun bunu söylediğine inanamıyordum. "Yarım kalan iş mi?" Sesimin istemeden tiz çıkmasından nefret ediyordum. "Ne olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Sen onun için çalışırken olanlarla ilgili." "Oh."

"İşin bittiğinde öğle yemeğine çıkmaya ne dersin?"

Bir cinayet işlemek ne kadar sürer?

"Tamam. Gitmeden önce sana bir şey getirmemi ister misin?"

?

"Ben iyiyim," dedi, elini sallayarak. "Bay Prescott,

seni hemen görmek istediğini söyledi, o yüzden yukarı çıksan iyi olur. Patronu bekletmek istemezsin."

"Hmm," diye mırıldanarak masamdaki çekmeceyi aniden açıp çantamı çıkardım.

Personel asansörlerinin hiçbiri Spencer'ın katına çıkmadığı için, zemin kata inip Shay-lee'nin beni yukarıya çıkarmak için taramasını beklemem gerekiyor. Dışarıdan bakıldığında bu masum, işle ilgili bir istek gibi görünebilir, ama ben utanıyorum ve birinin yalanımı fark etmesinden biraz korkuyorum.

Ofisine vardığımda yüzüm kızarmış ve sinirliyim. "Beni görmek istemiştin," diye kapıdan gürültüyle sesleniyorum.

Klavyeden başını kaldırıp sandalyesine yaslanarak memnun bir gülümsemeyle bana bakar. Kendini beğenmiş ve kendi iyiliği için fazla yakışıklı görünüyor.

Parmağını bana doğru kıvırıyor ve yüzündeki gülümseme büyüyor. "Buraya gelin, Bayan St. James... oh, ve kapıyı arkanızdan kilitleyin

."

Ellerim hemen kalçama gitti. "Hayır, mesajımda da söylediğim gibi, işim var."

"Bana küstürme tatlım, bunun beni tahrik ettiğini biliyorsun," diye cevaplar, elini kasıklarına koyar ve pantolonunun üzerinden sikini okşar.

Öyle mi?

"Şimdi uslu bir kız ol, kapıyı kilitle ve buraya gel. Sana bir şeyim var."

Kendinden emin yüzü daha da kendini beğenmiş bir hal alır ve vücudum bana ihanet eder. Kapıyı kapatıp kilitlerim, sonra soğuk ahşaba yaslanırım. Bacaklarımın arasında donuk, ağrılı bir zonklama başlar ve nefesim hızlanır.

"İşimi kaybetmek istemiyorum," diyorum ona.

"Bu şirketin sahibi benim, unuttun mu? Kimse işini kaybetmeyecek. Şimdi buraya gel." Sandalyesini daha da geriye itip açık avucunu uyluğunun üstüne vuruyor. "Bana tekrar sordurtma. Laura..." Gözleri bilgisayar ekranına kayıyor. "...kırk beş dakika sonra dönecek. Sana birkaç akıl almaz orgazm yaşatmak için fazlasıyla yeterli bir süre."

Aklım bile farkına varmadan ayaklarım onun yönüne doğru hareket ediyor. İnkar etmek istesem de, bu adamdan çok etkileniyorum. Ulaşabileceğim mesafeye geldiğimde, elleri kalçalarımı kavrıyor.

"Yemin ederim, geçen gün eteğimi yırttığın gibi bu elbiseyi de yırtarsan, başımız belaya girer, bayım."

Eğlencesini gizlemek için dudaklarını yuvarladıktan sonra, "Hiç eğlenceli değilsin," dedi.

"Eğlenceli mi?" diye ciyakladım. "Giyecek başka hiçbir şeyim yok. Kıyafetlerimi mahvedersen, buradan kıçım açıkta dolaşmak zorunda kalacağım."

"Sana bunu yapmam," dedi ciddi bir tonla. "Bu elbisenin altında olanlar sadece benim gözlerim için."

İyi cevap.

Elleri kalçalarımdan kayarak aşağıya doğru ilerliyor. Elbisenin eteğine ulaştığında, elbiseyi uyluklarımın üzerinden nazikçe yukarı doğru çekiyor ve

belime kadar kıvrılana kadar yukarı doğru kaldırıyor. İşini bitirince, bir anlığına sandalyesine geri oturup eserini hayranlıkla seyrediyor.

"Güzel," diye fısıldadı.

Öne eğildi, başparmağının ucunu ipek iç çamaşırımın üzerine koydu ve klitorisimi ustaca masaj yapmaya başladı. Elim, tutunacak bir şey bulmak için körü körüne masasını aradı.

Biraz daha bastırdığında başımı geriye eğip inliyorum. Bu onu daha da tahrik etmiş olmalı ki, aniden iç çamaşırımı yana çekip parmaklarını ıslaklığımın içinde ileri geri kaydırmaya başlıyor.

"Ayaklarını aç," diye emrediyor ve dizini kullanarak bacaklarımı daha da ayırıyor. "Aferin kızım."

Başparmağı klitorisime geri dönerken, parmaklarının ucu içime giriyor. "Evet." Dairesel hareketlerle yavaşça daha derine giriyor.

Bu his o kadar muhteşem ki, daha fazlasını istiyorum. İhtiyacımı tahmin ederek, ikinci parmağı da hemen ardından giriyor. Başparmağının hareketleri hızlanıyor ve vücudumun zirveye yaklaştığını hissediyorum. Bacaklarımı hafifçe çömelerek onu daha fazla içime alıyorum, bu da onu inlemeye neden oluyor.

"Bunun ne kadar seksi olduğunu biliyor musun, Delilah?"

Cevap verecek kadar meşgul değilim, ama kemer tokasının çıkardığı *ses* duyunca bakışlarım tekrar ona kayıyor. Düğmesini açıyor ve pantolonunun fermuarını aşağı çekiyor. Sanki erotik bir striptiz izliyormuşum gibi hissediyorum. Boxer şortundan kurtulup, kalın ve sert penisinin dibini avuçlayarak okşamaya başlıyor.

"Bana ne yaptığını gör, tatlım," diye mırıldanarak kendini okşuyor.

"Oh, Tanrım," diye inledim. "Durma."

"Sana mı, yoksa kendime mi?"

"İkisi de," diye nefes nefese, masasından bırakıp omuzlarına uzanıyorum. "Duşta seni düşündüğümde kendime yaptığım şey bu "

Onun kendine zevk verişini izlemek, bana yaptıklarının daha da yoğun hissettiriyor. Penisinin ucundan sızan ön sıvıyı görüyorum

ve onu tatmak için eğilmek istiyorum ama orgazmım hızla yaklaşıyor.

"Geliyorum." Omuzlarını daha sıkı tutuyorum. Bacaklarım o kadar titriyor ki, yerden düşeceğimden korkuyorum.

"İşte böyle, elime boşal, tatlım."

Parmakları şimdi içime giriyor ve ben tamamen boşalana kadar durmuyor. Parmaklarını içimden çıkardığında, onları ağzına götürüyor ve dudaklarının arasında emiyor. "Lezzetli."

Bu hareket delicesine seksi.

Üst çekmecesini açıp bir prezervatif çıkardı. "Ofisinde prezervatif mi var?"

"Bu sabah evden birkaç tane aldım... bilirsin, fırsat çıkarsa diye."

"Tabii," diyorum, gözlerimi kısarak.

"Rahatla, ofisimde siktiğim tek kadın sensin."

"Beni ofisinde hiç sikmedin. Belki kafanda, ama gerçekte değil."

Dişleriyle folyo paketi yırtarak prezervatifi etkileyici uzunluğuna kadar aşağıya doğru yuvarlar ve kahkahayı boğazından çıkarır. "Kesinlikle kafamda, ama fantezim gerçek olmak üzere." Penisinin tabanını tekrar kavrar ve vücudundan biraz uzak tutar. "Gel, uslu bir kız gibi sikimin üzerine otur, Delilah."

Hemen dediğini yapıp kucağına oturuyorum. Yavaşça aşağı inerken, onu içime alırken ikimiz de aynı anda inliyoruz.

Bana emir verişinde seksi bir şey var. Küçümseyici ya da aşağılayıcı değil. Bu görevi yapabileceğimi biliyor. Sadece gücü bana devrediyor. Nihai karar her zaman benim olacak.

Eski sevgilim tam tersiydi. Bana çok nazik davranırdı, bu da beni kırılgan ve zayıf hissettirirdi.

Tabii, zamanı saymazsak, sikini kıçıma soktu.

"Bütün sabah seni böyle sikmeyi hayal ettim," diyor Spencer, dudakları çenemin kenarından aşağıya doğru kayarken. "Sana doyamıyorum, Bayan St. James. Tadı, kokun, dokunuşun... *sana* bağımlı oldum."

“Delilah,” diyor annem kapıyı açıp beni ön verandada dururken görünce. “Neden anahtarını kullanmadın, aptal kız? Burası senin evin, kapıyı çalmana gerek yok.”

Burası gerçekten benim evim miydi hiç?

Ne diyeceğimi bilemediğim için omuzlarımı kaldırıyorum. Bazen kavga çıkarmamak ve çeneni kapalı tutmak daha iyidir. Buraya kavga etmeye gelmedim.

"İçeri girebilir miyim?"

"Tabii ki," diye cevaplar, ekran kapıyı açar ve geri çekilerek içeri girmeme izin verir.

Buraya geri dönmek ne kadar garip. Spencer'larda geçirdiğim kısa sürede burası benim evim, güvenli limanım olmuştu.

Annemi mutfağa takip edip yemek masasına oturuyorum. "Bir fincan çay ister misin? Ya da bir şeyler yemek? Buzdolabında biraz yemek kaldı."

"Kahve iyi olur," diyorum.

O su ısıtıcısını suyla doldururken ve dolaptan iki kupa alırken onu izliyorum. "Nasılsın? Seni aramak istiyordum."

"Öyle mi?"

"Evet." Her iki bardağa da bir kaşık hazır kahve koyup benimkine şeker ekledi. Sadece birkaç haftadır yokken bile kahvemi nasıl sevdiğimi hatırlamasına sevindim. Bana her zaman umut veren küçük şeylerdi bunlar.

Hiçbir şey değişmemiş.

Annem bardağı önüme koyup karşımda oturduğunda başka hiçbir şey söylemedik. "Seni arayıp yeni adresini soracaktım ama madem buradasın, gerek yok. Sana bunu vermek istedim."

Masada duran yığının içinden bir şey almak için uzanıyor. Bu, kız kardeşim ve Kayne'nin nişan tarihi kartı. Çok çabuk olmuş.

Bunun hakkında ne hissettiğimden emin değilim. Eğer bunu birkaç ay önce duysaydım, muhtemelen yıkılır ve ağlardım, ama dürüst olmak gerekirse, ilk tepkim bundan çok uzak.

"Bunun senin için zor olabileceğini biliyorum, Lilah, ama..."

"Sorun değil," diye sözünü kesiyorum, çünkü bu sözleri ruhumun derinliklerinden söylüyorum. Spencer'ın söylediği doğruydu. *"Bu sefer ucuz kurtuldun."* O sinsi kadın artık Abigail'in sorunu. "Eğer istedikleri buysa, onlar adına mutluyum."

"Oh," diye yanıtladı annem. Sanırım benim tepkisizliğime o da şaşırmıştı. "Baban ve ben ilk başta çok şaşırdık. Bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemiştik. Geçen hafta kızın Kayne ve onun ailesiyle akşam yemeğine çıkmıştık. Hiçbirimiz evlilik teklifi beklemiyorduk, ama o diz çöküp yüzüğü çıkardığında..."

"Ne kadar tatlı," diyerek onu yine kesiyorum. Ayrıntılara gerek yok. Umarım o pislik, kız kardeşime yeni bir yüzük alacak kadar terbiyeli davranmıştır ve onu, kız kardeşimi onun sikinde zıplarken bulduğum gün yüzüne fırlattığım yüzüğü vermemiştir.

Sandalyede daha dik oturur. "Bunu sakin karşıladığın için rahatladım."

"Dediğim gibi, eğer istedikleri buysa, tüm güç onların olsun."

Kafasını sallıyor, ama söylediklerime inandığından emin değilim. "Bu konuyu hallettik, sen nasılsın?"

"Harika... gerçekten çok iyi. Yeni işimi çok

seviyorum." "Peki Spencer?"

"Harika," diyorum, gülümsememi saklayamadan.

"Bunu duyduğuma sevindim tatlım. Hayatına devam ettiğine sevindim. Yani, keşke o olmasaydı... Abigail'in ilk sevgilisi olduğu için."

"O hiç Abigail'in olmadı anne. Kayne ve benim için de aynı şeyi söyleyebilirim."

O yüzünü buruşturur. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Buna cevap vermedim, yine kavga çıkarmamayı tercih ettim. "Bugün buraya bazı eşyalarımı almaya geldim... ve arabamı. Alabilir miyim?"

"Tabii ki. Baban ve ben onu senin için aldık... istediğin gibi kullanabilirsin."

"Teşekkür ederim. Spencer'ın şoförü Damien beni istediğim yere götürüyor ama kendi arabam olsa daha iyi olur. Yeniden ruhsat almak için yeterince para biriktirdim."

Elini uzatıp koluma koydu. "Kendi şoförünle ne kadar şık olmuşsun," dedi, ama sesinde herhangi bir kötü niyet duymadım, bunun için minnettarım.

"Seninle babam nasılsınız?" diye soruyorum.

"Bilirsin, her zamanki gibi."

Ne demek istediğini çok iyi anladığım için başımı sallıyorum. *Sıkıcı ve sıradan, kız kardeşimin her isteğini yerine getirirken.*

Sonraki yarım saat, anlamsız sohbetlerle geçer ve bu da gitme vaktinin geldiğini gösterir. Bu insanlar her zaman benim kanımdan canımdan olacaklar, ama bu onlarla vakit geçirmekten zevk almam gerektiği anlamına gelmez.

Yanımda götürmek istediğim diğer eşyaları da topladıktan sonra, muhtemelen son kez çocukluk odama bakınıyorum. Spencer'la ilişkimiz yürümezse bile, ziyaret dışında buraya geri döneceğimi sanmıyorum.

Çantamı koridorda sürüklerken, kız kardeşimin yatak odasının kapısı aniden açılır. Evde olduğunu bilmiyordum.

Beni görünce gözleri fal taşı gibi açılır. "Kuyruğunu kıstırıp eve mi dönüyorsun?" der, her zamanki kendini beğenmiş tavırlarıyla.

"Aslında hayır. Sadece kalan eşyalarımı almaya geldim. Düğün davetiyeni aldım... tebrikler."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. Her şeyin bittiğinden beri davranışlarımı düşünürsek, şüpheci davranmasına hak veriyorum ama her kelimesinde ciddiyim. Bu ikisi birbirine layık.

Ondan cevap gelmeyince yürümeye devam ettim. Birkaç adım attıktan sonra vicdanım beni ele geçirdi. "Abigail," dedim, başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktım. "Kayne'in birlikte olduğumuz süre boyunca beni aldattığını öğrendim."

"Evet, benimle, ama her zaman değil."

"Hayır, başkaları da vardı. Hem de çok. Sadece bilmeni istedim."

"İyi deneme," diyor.

"Doğru. Kanıtım var." *Onun seni de aldattığına dair kanıtım var.*

“Kendine engel olamıyorsun, değil mi? Her zaman beni kıskanmışsındır, bu yüzden seni çok iyi tanıyorum. Pendülü kendi lehine çevirmek için uydurduğun yalanlar bana işlemez. Unuttuğun bir şey var, küçük kız kardeş: Ben senden sadece daha güzel değil, aynı zamanda daha akıllıyım.”

Eğer o kadar akıllı olsaydı, benim uyarıma kulak verirdi.

"Seni uyarmadım deme."

Bunun üzerine ön kapıya doğru ilerledim. O benim nezaketime layık değildi, ama doğru olan buydu. O daha güzel ve daha akıllı olabilir, ama içi çirkin. Ben her zaman kötülük ve zalimlik yerine nezaketi tercih ederim.

Bölüm 30

Delilah

"Ne yapıyorsun?" Spencer'ı mutfak çekmecelerini karıştırırken bulduğumda soruyorum.

"Şirket bilgilerini arıyorum... Burada bir yerde var."

"Neden, bir sorun mu var?"

"Evet," diye tersledi. "Bir pislik, benim park yerime boktan arabasını park edebileceğini düşünmüş."

"Oh," diye cevap veriyorum, yüzüm buruşarak. "O pislik benim."

Omzunun üzerinden bana kısa bir bakış attı ve yüzümdeki ifadeyi fark edince bir kez daha baktı. "Ne?"

"Gümüş rengi Mazda'dan bahsediyorsun, değil mi?"

Çekmeceyi kapatıp bana döndü. "Evet."

Elimi hafifçe kaldırıp parmaklarımı salladım. "O benim. Bugün erken saatlerde ailemin evinden aldım."

"Bir şey anlamadım," diye homurdanır, etkisini arttırmak için kaşlarını çatarak. "Çocukluğunun evine mi gittin... tek başına?"

"Evet."

"Ve sonra o çirkin şeyi buraya sürdün mü?"

"Arabama çirkin demek hoşuma gitmedi. Yıllardır bana iyi hizmet etti."

"O bir hurda yığını, Delilah. Bir ölüm tuzağı! Ona binmeni yasaklıyorum

sürmeni yasaklıyorum."

Alaycı bir kahkaha attım. "Sanki benim ne sürdüğüm sana neymiş." "Sanki umurumda değilmiş gibi. Kız arkadaşımın o şeyin direksiyonunda hayatını tehlikeye atmasına izin veremem."

"

Az önce bana kız arkadaşı olarak mı bahsetti? Bunu daha sonra tekrar düşüneceğim.

Daha acil bir durum var.

Ellerim hemen kalçama gider. "O şey," diye bağırırım. "Bu bir iltifattır."

Nefesimi tutuyorum. "Bu ne cüret? O arabayı bana mezuniyet hediyesi olarak ailem aldı. Dört uzun yıl boyunca bana çok iyi hizmet etti."

Elini cebine sokup telefonunu çıkarır. "Ve bu bugün sona eriyor."

"Ne yapıyorsun?" diye homurdandım.

"O hurda yığınına ait olduğu yere, hurdalığa götürmesi için çekici çağırıyorum. Yarın ilk iş olarak yerine yeni bir araba getireceğim."

“Cesaretin yok.”

"Dene bakalım, tatlım. Vicdanım el vermiyor, aşık olduğum kadının, trafiğe çıkmaya bile uygun olmayan bir arabanın direksiyonunda hayatını tehlikeye atmasını seyirci kalamam."

Geri çekildim. "Bana aşık mı oluyorsun?"

Yüzünü tavana doğru eğip, uzun ve abartılı bir nefes verirken yanakları şişer. O kısmı itiraf etmek istemediğini hissediyorum. Gözleri tereddütle benimkilere rastlayana kadar ağzım açık bir şekilde orada duruyorum.

"Evet."

"Ama biz sadece... bilirsin... birkaç haftadır birlikteyiz." "Sikişiyor musunuz?"

Sırtımı düzelttim. "Bu biraz kaba oldu."

"Öyle mi? Y a n ılıyorsam düzeltin, ama dün gece yatakta *'Daha sert sik beni, Spencer'* diye bağırmadın mı?"

Omuzlarımı geri çekip çenemi hafifçe kaldırdım. "O an kendimi kaybetmiştim," dedim, cesaretime rağmen yanaklarımın kızardığını hissederek.

O gülerek bir adım öne çıkıp kollarını belime doladı ve beni kendine çekti. "Yatak odasının dışında nasıl? Biz buna sevişmek diyoruz, ama yatak odasında istediğimiz kadar müstehcen olabiliriz."

Dudaklarım, onun küfürlü ağzını sevdiğimi gizlemek için inceliyor. Şu anda ona kızgınım, bu yüzden ona iltifat etmeyeceğim

"İyi. Şimdi arabama dönelim."

"Gitmesi lazım, tatlım."

"Kalacak!"

"Ya araba ya da ben, seçim senin." "Bana seçim mi yaptırıyorsun?"

"Evet."

"Blöf mü yapıyorsun?"

"Öyle mi?"

"Arabayı seçersem ne olacak?"

"Seçmeyeceksin."

"Kendinden çok emin konuşuyorsun."

"Bence..." dedi, dudaklarını benimkilere yaklaştırarak, "sen de benim sana olduğu kadar bana aşıksın, ama son birkaç haftadır kalbini korumak için beni uzak tutuyorsun. Haksız mıyım?"

Başımı eğip omzumu kaldırıyorum. Bazen onun bu kadar sezgisel olmasını nefret ediyorum.

Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi tutar ve bakışlarımı kendine çevirir. "Tatlım, benim yanımda kalbini korumana gerek yok. Sana söz veriyorum, ona her zaman iyi bakacağım. *Her zaman.* Söz veriyorum."

Gözyaşları başlasın.





Spencer: Öğleden sonra şehrin diğer ucunda bir toplantım var. Eve geldiğimde görüşürüz. Geç kalmamam lazım.



Ben: Tamam.



Spencer: Yemek yapma. Bu akşam seni dışarı çıkarmak istiyorum. x

Mesajının sonuna ilk kez öpücük eklemişti ve aramızdaki ilişkinin

dönüm noktasına geldiğini hissediyorum. Dün yaptığı itirafı düşünerek bütün gün kafam bulutlarda dolaştı.

Bir yanım onun aceleci davrandığını düşünüyordu, ama akşam yemeğinden sonra beni yatağa götürdüğünde, yaptığımız şey sevişmek gibi gelmedi. Sanki aşk yapıyormuşuz gibi hissettim.

Bundan önce dört yıllık bir ilişkim olduğu için bunun aptalca olduğunu biliyorum, ama dün gece yaşadıklarımı daha önce hiç yaşamadım. Yakınından bile geçmedim. Aramızdaki bağ hissedilebilirdi.

Bana dokunuşu, içimde hareket edişi, her santimimi taparcasına sevmesi. Sonra öpücükler geldi. Öpücüklerin ardındaki tutku, bizim normalde paylaştığımızdan farklıydı. Tamamen başka bir seviyedeydi, çaresiz, ateşli öpücükler değildi. Derin, tatlı ve her şeyi tüketen öpücüklerdi. Öyle ki, sonunda duygusal bir karmaşa içinde hissettim.

Gerçekten sevilmek böyle bir şey mi?

Spencer uykuya daldıktan sonra uzun süre uyanık kaldım, olanları kafamda tekrar tekrar canlandırdım. Her şeye bir anlam vermeye çalıştım.

Nasıl oldu da sahte bir ilişkide yabancılardan *bu* noktaya geldik?

Kayne ile yaşadığım şeyin tamamen bir saçmalık olduğunu şimdi anlıyorum. Hayal dünyasında yaşıyordum, gerçekte olmayan şeyleri görüyordum. Evet, sık sık öyle sözler söylüyordu, ama eylemleri aksini gösteriyordu. Yaşarken ne kadar kör olabildiğini görmek komik, ama dışarıdan bakınca durumun netliği tamamen farklı olabiliyor.

Spencer'a da aşık mı oluyorum? Bu
düşünce beni çok korkutuyor.

· · ——♡—— · ·

Spencer eve gelene kadar duş alıp dar beyaz bir kot pantolon, sevimli bir omuzsuz bluz ve uzun kahverengi botlarımı giydim.

Beni nereye götüreceğini bilmiyordum, bu yüzden ortada bir şey seçtim... şık ama rahat.

Gözleri bana takılır takılmaz yüzü aydınlanıyor ve midem bir anda altüst oluyor.

Sanırım cevabımı buldum.

Bu adama aşık oluyorum.

Eyvah.

"Çok güzelsin," diyor, çantasını yere bırakıp beni kollarına alıyor.

"Teşekkürler. Nereye gideceğimizi bilmiyordum, o yüzden ne giyeceğimi bilemedim."

"Seçimin mükemmel," diyor ve eli belimden kayarak popomu avuçluyor. "Gitmeden önce hızlıca duş alıp üstümü değiştireyim."

"Tamam."

Bir anlık rahatlamaya minnettarım. Bu, az önce yaşadığım aydınlanmayı sindirmem için bana bir fırsat verecek. *Onu seviyorum.* Kahretsin. Bu ne zaman oldu?

Ondan hoşlandığımı biliyordum, belki hoşlanmaktan da öte, ama bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemiştim. Kanepelerinden birine oturup başımı ellerimin arasına alıyorum. Bir süre sonra yatak odasından çıktığında beni orada buluyor. Duş almış, koyu yeşil bir süveter ve kot pantolon giymiş, onu yiyip bitirmek istiyorum.

Yaklaşmasını izledim ve tam önümde durduğunda, kaşlarını çatarak aşağı baktı ve "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Ayağa fırlayıp kolunu tutuyorum. "Sanırım ben de sana aşık oluyorum," diyorum.

"Öyle mi?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak.

"Yani... Oldukça eminim. Yüzde doksan beş gibi. Aşağı yukarı. Dün gece benimle seviştikten sonra bütün gün başım dönüyordu. Benimle seviştin, değil mi? Çünkü, aman Tanrım, öyle hissettim. Neredeyse ağlayacaktım." Benim sözlerim karşısında kaşları biraz daha yukarı kalktı. "Aslında ağlamadım ama sonrasında çok duygusal hissettim. Anlarsın ya... kalbim çok ağırlaşmıştı. Yanlış anlama, çok zevk aldım. Gerçekten, sakın öyle olduğunu düşünme. Sadece..."

Gülümsemesini saklamak için dudaklarını kıvırıyor ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Tatlım," diyor, ellerini yüzüme koyarak. "Nefes al."

dediğini yapıyorum, ciğerlerime derin bir nefes alıyorum. "Daha iyi misin?" Evet, başımı sallıyorum. "Biraz, ama hala biraz korkuyorum."

"Delilah," diyor, kanepeye oturup beni kucağına çekerek. "Bu yılın başlarında nişanlıydın. Bu yeni bir şey değil... daha önce de aşık olmuştun."

"Dört yıl birlikte olduğumuz süre boyunca ona hissettiklerim, sana hissettiklerimin yanında sönük kalıyor," itiraf ediyorum.

"Öyle mi?" diye sordu, yakışıklı yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve *bir anda* yumurtalıklarım patladı.

Gülümsüyor olsa da, gözleri söylediklerimin doğru olmasını yalvarırcasına bakıyor. Elim uzanıp çenesini kavrar. "Evet."

"Delilah," diye fısıldadı ve dudaklarını benimkilerle birleştirmek için eğildi. Ardından gelen öpücük o kadar yıkıcı derecede güzeldi ki, botlarımın içinde ayak parmaklarım kıvrıldı.

Bacağımın yanında sertleştiğini hissediyorum ve bu böyle devam ederse muhtemelen akşam yemeğini kaçıracağız. Neyse ki, onun iradesi benimkinden daha güçlü. Öpücüğü aniden kesip kendimi onun kucağından çekip ayağa kalkıyorum. Ayağa kalkarken kot pantolonunu düzeltiyor.

"Geç kalacağız... Eve gidince devam ederiz."

O elimi tutarken ona bakıp gülümsüyorum. "Sabırsızlanıyorum."

"Bundan hiç şüphem yok, seni küçük yaramaz."

"Nereye gidiyoruz?" Asansöre bindiğimizde soruyorum. "Yoksa spontane mi davranacağız?"

"Beni tanırsın," diye cevapladı. "Ben hiçbir *şeyi*
"

"Doğru," diyorum, sırıtarak.

"Yapı kurmanın yanlış bir yanı yok, Delilah."

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Ben hala genç ve kaygısızım, ama senin yaşında iyi planlanmış bir hayat muhtemelen gereklidir."

Aniden ayaklarım yerden kesilir ve omzuna atılırım. Çığlık atarım ve ses dar alanda yankılanır, sonra eli sertçe kıçıma iner. "Senin yaşlı adam şakalarına artık tahammülüm kalmadı, Bayan St. James."

"Beni indir," diye bağırıyorum, kahkahalarım arasında onun kollarında çırpınıyorum.

"Eğer yaparsam uslu duracak mısın?" diye sordu, asansörden çıkıp yer altı otoparkını uzun adımlarla geçerken.

"Evet."

Aniden durur ve beni ayağa kalkana kadar vücudunu aşağı doğru kaydırır. "Yaş sadece bir sayı," der.

"Biliyorum."

"Yaş farkımız ileride sorun olur mu? Belki daha fazla bağlanmadan bunu konuşmalıyız."

"Bunun için biraz geç değil mi sence?" diye karşılık

verdim. "Soruya soru ile cevap veremezsin."

"Bununla barıştım," diyorum içtenlikle. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir kırılganlık var, bu yüzden süveterinin kenarını tutup ekliyorum: "Yaptığımız şeyin hiçbir yanı sapkın ya da yanlış gelmiyor. Seninle ilgili her şey... bu durumla ilgili her şey doğru geliyor. Sanki tam da olmam gereken yerdeyim."

“Ben de aynı şekilde hissediyorum. Tek izin günümde sabah 5'te beni arayıp Facebook'taki durumun hakkında azarlamaya başladığında anneme ne kadar sinirlendiğimi hala hatırlıyorum. O gönderiyi silmeni söylediğimde, bununla her şeyin biteceğini düşünmüştüm. Kız kardeşinden nişanlını çaldığı için bir şekilde intikamını alacaktın ve ben de hayatıma devam edecektim. Ama işte buradayız.”

“Bunun kader olduğunu hiç düşündün mü? Sanki evren sihrini kullanmış gibi.”

Elini uzatıp yanağımın kenarından parmak eklemleriyle aşağı doğru kaydırırken gülümsüyor. "İlahi müdahaleye inanıp inanmadığımı bilmiyorum, ama bir şeyi biliyorum... Hayatımda olduğun için minnettar olmadığım tek bir gün bile geçmiyor."

Eli yüzümden omuzlarıma kayarken boğazımda bir düğüm oluşur. Beni döndürdüğünde kafam karışır, çünkü sırtım şimdi ona dönük durumdadır. Bu his sadece bir saniye sürer, çünkü kısa süre sonra Mazda'mın park ettiği yerde, kaputunda kocaman kırmızı bir fiyonk olan şık, parlak siyah bir BMW'nin durduğunu fark ederim.

Dönüp parmağımı onun yüzüne doğrulttum. "Yemin ederim, arabam şu anda hurdalıkta, küçücük bir küp haline gelmiş olarak duruyorsa, başımız belaya girecek."

O kahkahayla güldü. "Sakin ol tatlım. Tamirde, baştan aşağı elden geçiriliyor."

"Oh."

"Cars for Cause adında yerel bir hayır kurumu buldum. İhtiyaç sahibi ailelere araç bağışlayarak onlara ayakları üzerinde durmalarına yardımcı oluyorlar."

"Oh," diye tekrarlıyorum. "Onu kaydettirmek için tüm birikimimi harcadım." "Bağışlamak istemiyorsan, trafiğe çıkabilir hale geldiğinde satıp
ve parayı kendine saklayabilirsin."

"Senin fikrini daha çok beğendim, ama araba zaten trafiğe çıkabilir durumdaydı... Öyle olmasaydı ruhsat alamazdık."

"Hmm," diye cevapladı ve kot pantolonunun cebinden anahtarlığı çıkarıp bana uzattı. "Yeni arabanın anahtarları."

"Kabul edemem," dedim, uzattığı elini geri iterek. "Bunu sana ödemek için ömrümün geri kalanını harcamam gerekir."

"Bu bir hediye, Delilah. Geri ödemeni istemiyorum." "Spencer."

"Lütfen," diye yalvarır. "Güvende olduğunu bilmek içimi rahatlatacak."

"Bu yüzden mi işten erken çıktın?"

"Kısmen. Öğleden sonrasını iki yükten kurtulmakla geçirdim. Senin sürdüğün o ölüm tuzağı ve babam."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Baban mı?"

"Onu şirketten satın aldım. Devir teslim bugün oldu. Artık Prescott Enterprises'ın tek sahibi benim."

"Vay canına."

"Sen katalizör oldun." "Ben
mi?"

"Evet, artık seni ya da benim kadın çalışanlarımı rahatsız edemeyecek."

· · ——♡—— · ·

Spencer, BMW ile akşam yemeğine gitmem için ısrar etti ama cehennem gibi şehir trafiğinde güvenli bir şekilde manevra yapmaya çalışırken, yepyeni bir arabanın direksiyonuna geçmem imkansızdı. Özellikle de gecenin bu saatinde. Trafiğin daha az yoğun olduğu banliyölerde büyüdüğüm için, bu bir kaza beklemek olurdu.

"Her şeyi *plansız* yapmadığını iddia ettiğine göre, akşam yemeğini nerede yiyeceğimizi sorabilir miyim?"

“Annemin.”

"Oh."

"Merak etme, bizim için aşçısı var."

"Bunu bilmek iyi oldu. En son bizim eve geldiğinde akşam yemeğini hazırlamama yardım etmek istedi, ona patates soyacağı verdim, sanki yabancı bir nesneymiş gibi baktı."

Bana bakıp gülümsedi. "Daireye 'bizim' diye hitap etmen hoşuma gitti."

"Seninki demek istedim."

"Benim olan senin, Delilah."

Konuşmamızın konusu beni rahatsız ettiği için koltuğumda kıpırdanıyorum. "Konuyu değiştirebilir miyiz? Ve bil diye söylüyorum, senin paranla ilgilenmiyorum, Spencer."

"Anlaşıldı," diye gülümsüyor. "Kısa bir süre önce babamın yeni karısının hamile olduğunu öğrendim. Medya haberini almadan önce bu haberi anneme ben vermek istiyorum."

"Sence nasıl karşılayacak?"

Omuzlarını silkiyor. "Bilmiyorum." Gözleri kısa bir süre yoldan ayrılıp benimkilere bakıyor. "İşler yolunda gitmezse, ona bizden bahsetmemin bir sakıncası var mı? Bu, darbeyi hafifletebilir."

Onun tepkisini hayal ederken dudaklarım hafifçe kıvrılır. "Bana uyar." Zaten eninde sonunda öğrenecekti. "Bize evlenip ona torun vermemiz için baskı yapacağını biliyorsun."

Bana attığı dehşet dolu bakış beni güldürdü. "Lütfen bana buna razı olduğunu söyleme."

“Tanrım, hayır. Daha beş dakikadır çıkıyoruz.”

"Beş dakikadan fazla oldu," diye homurdanarak elimi tutup ağzına götürdü. "Gelecekte buna karşı değilim, ama hala bir kız arkadaşım olduğu gerçeğini kafamda sindirmeye çalışıyorum. Üniversiteden beri ciddi bir ilişkim olmadı."

"Vay canına. O kadar uzun mu? Kaç yıl oldu?"

"Bir yıl, ukala. O süre boyunca tam olarak bekâr değildim, ama savunmam gerekirse, bir imparatorluğu yönetmekle meşguldüm."

Yüzümü pencereye çevirip dışarıya bakıyorum. Onun önceki ilişkilerini konuşmak da benim için rahatsız edici bir konu. Hepimizin bir geçmişi var ve beni tanımadan önce başkalarıyla yaşadıklarını kıskanmamam gerek, ama yine de bunları duymak istemiyorum. Onunla birlikte olmak için kapısını çalan kadınların sayısını görmek için ona bakmak yeterli.

Kayne hakkında bildiklerimi düşününce bu beni endişelendiriyor mu? Biraz.

Bölüm 31

Spencer

Annem geldiğimizden beri gülümsemekten vazgeçmedi. Sadece misafirlerimiz olduğu için mi mutlu, yoksa başka bir şey mi var, emin değilim. Her halükarda, onun mutluluğunu bozup üvey kardeşimlerin doğacağını söylemekten korkuyorum.

Son yemek bitene kadar bekledikten sonra konuyu açtım. Onun iştahını ve gecesini mahvetmenin bir anlamı yoktu.

Annemin hizmetçisi Judy masayı temizledikten sonra, cesaretimi toplayıp ona bakarak, “Bir haberim var” dedim.

"Biliyorum," der annem, bütün gece yüzünde olan gülümseme daha da genişler. "Ve daha mutlu olamazdım."

"Ne?"

"En başından beri ikinizi destekliyordum." "Durun," diyorum, elimi kaldırarak. "Neden bahsediyorsunuz?"

Ne?"

"İkinizin sonunda gözlerinizi açtığınızı ve benim başından beri gördüğüm şeyi gördüğünüzü."

"Anlamıyorum."

"Sen ve Delilah bir çift misiniz?"

Başımı Delilah'ın yönüne çevirdim. "Ona söyledin mi?"

"Tabii ki hayır."

Dikkatimi tekrar anneme çeviriyorum. "Nasıl öğrendin?" "Ben senin annenim. Her şeyi bilirim."

"Gerçekten mi, babamın yeni karısının hamile olduğunu da biliyor muydun?" "Evet."

"Nasıl?"

"Sıkıldığım zaman Instagram'da onu takip ediyorum. Birkaç hafta önce duyurdu."

"Ve bana söylemeyi düşünmedin mi?"

“Eninde sonunda söylerdim. Sen nasıl öğrendin?”

“Babam söyledi.”

“Oh. Ne düşünüyorsun?”

“Hiç umurumda değil. Ama çocuk için üzülüyorum. Peki, o kadının sosyal medya paylaşımlarını neden takip ediyorsun? Seni rahatsız etmiyor mu?”

“Hiç de değil. Senin gibi, ben de onların doğacak çocuğuna üzülüyorum… ve bir bakıma kadına da.”

“O kadına nasıl acıyabilirsin? O senin kocanı çaldı.”

“Bana bir iyilik yaptı. Başlangıçta fark etmemiştim ama şimdi anlıyorum. Onun şirketini elinden alarak intikamımı aldım, sonra hayatıma devam ettim. O adam için yeterince zamanımı harcadım. Ona bir saniye daha ayırmayacağım.”

"Hmm."

“Aferin sana,” diye Delilah araya girerek şarap kadehini kaldırıp anneme doğru uzattı. Kadehleri çınlarken birbirlerine gülümsediler.

“Babamın şirketteki hisselerinin geri kalanını satın aldım,” diyorum. “O artık gitti, bir daha dönmeyecek.”

“Ne zaman?” diye sorar annem, sandalyesinde daha dik

oturarak. “Son belgeleri bugün imzaladık.”

“Bunu hiç beklemiyordum.”

"Her şeyi bildiğini iddia eden kadın mı söylüyor bunu?" "Bunu nasıl

başardın?" diye sorar.

"Benim yöntemlerim var." Ona onun hakkında sakladığım gizli dosyalardan bahsetmem mümkün değil.

"Ne yöntemleri?"

"Sadece

yöntemler."

"Senin o yakışıklı avukatın sayesinde, değil mi? Adı neydi?" diye sorar, parmaklarını şıklatarak.

"Logan," diye homurdandım. "Ve evli, iki çocuğu var, anne."

"Bakmanın bir zararı yok, oğlum. Yaşlı olabilirim ama ölmedim."

Delilah'ın yanımda kıkırdadığını duyunca, bakışlarım ona kaydı. "Bunu komik mi buluyorsun?"

“Annen haklı, adamın yakışıklı olduğu su götürmez bir gerçek.”

Kız arkadaşıma homurdandığımda annem başını geriye atıp gülüyor.

"Seni çok seviyorum, Delilah," diyor. "Düğünden sonra sen ve oğlumun bana vereceği tüm değerli torunlarımı sabırsızlıkla bekliyorum."

Delilah yaklaşır. "Sana söylemiştim," diye fısıldar.

"Yakın gelecekte ne düğün ne de bebek var anne."

"Bir gün olacağını bildiğim sürece bekleyebilirim."



"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye soruyorum aynada papyonumu düzeltirken.

“Başka seçeneğim yok gibi hissediyorum. Bu gece seninle birlikte olmak bana yardımcı olacak.”

"Her zaman bir seçeneğin var, Delilah."

Omzumun üzerinden başını eğmiş, yatağın kenarında oturan ona bir bakış attığımda, dönüp aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Önünde çömelip, yüzünü ellerimle kavrıyorum.

Onu böyle görmek hoşuma gitmiyor.

Bu bana ilk tanıştığım kırık kadını hatırlatıyor, ailesi tarafından sürekli hayal kırıklığına uğratılan ve görmezden gelinen kadını.

Delilah benimleyken böyle değildir ve o insanlarla tekrar birlikte olacağı düşüncesi onu eski haline döndürdüğü için bundan nefret ediyorum.

"Tatlım," diyorum, parmağımla çenesini kaldırarak. "Gitmek istemiyorsan, söyle yeter, gitmeyiz."

"Gitmem gerek. O benim kardeşim."

"Eski nişanlınla nişanlanacak olan kız kardeşin mi?" Sevimli küçük burnunu buruşturur. "Hatırlatma."

"Bu insanlara hiçbir borcun yok." Bakışlarını kaçırmaya çalıştığında yüzünü bana çeviriyorum. "Bu hala seni üzüyor mu?" diye soruyorum ve cevabına hazırlıyorum kendimi.

Aramız çok iyi gidiyor... O kadar iyi ki, korkudan donup kaldığım kısa anlar yaşıyorum.

Ya aramızdaki ilişki uzun sürmezse?

O genç, önünde koca bir hayat var. Onun, insanların bahsettiği, onsuz yaşayamayacağın, asla unutamayacağın, hayatta bir kez karşına çıkan aşk olduğunu kesin olarak biliyorum.

Eğer şimdi dönüp bana bunun onu üzdüğünü, o pis herife hala hisleri olduğunu söylerse, bu beni mahveder. Bunu aştığını sanıyordum... Bir keresinde bana ona hiç hissetmediği kadar çok hissettiğini söylemişti. Yalan mıydı?

"İkisini birlikte görmek mi?" "Evet."

"Tanrım, hayır. O kısım beni hiç rahatsız etmiyor." "O zaman seni üzen ne?"

"Olan biten her şeyden sonra tüm eski arkadaşlarımızı ve onun ailesini tekrar görmek garip olacak. Orada acınası bir halde mi görüneceğim? Unutamayan acımasız bir eski sevgili gibi mi? Çünkü başkalarının ne düşündüğü önemli değil, ben hayatıma devam ettim."

"Hayır. Hiç de değil," diyorum ve gülümsemem büyüyor. "Sen her zamanki gibi güçlü ve cesur bir kadın gibi görüneceksin. Ayrıca ben de yanında olacağım ve sana yapışıp kalacağım."

Gözlerine yeniden ışıltı gelir. "Söz ver." "Yemin ederim."

Ayağa kalkıp elini tutuyorum. Ayakları yere basar basmaz, kollarımın arasına girip belime sarılır. "Teşekkür ederim," diye fısıldar göğsüme. "Senin gibi birine sahip olduğum için çok şanslıyım."

Eğilip dudaklarımı onun başının üstüne koyuyorum. "Ben de, Delilah. Ben de."

Bölüm 32

Delilah

"Bu gece ne kadar güzel olduğunu sana söyledim mi?" Spencer, orta konsoldan uzanarak kucağımda oynayan ellerimden birini tutar.

"İki kez," diye cevap veriyorum, ona gülümseyerek bakarak.

"Asansörden indiğinde ve giydiğin şeyi ilk gördüğümde, neredeyse dilimi yutuyordum. Fuayede yürüyüşün Victoria's Secret mankeni gibiydi." Sanki o anı hayal ediyormuş gibi başını salladı. "Çok seksiydin. O zamandan beri ereksiyonum geçmedi."

Söylediklerine inanıyorum çünkü ona yaklaşırken gözlerinde saf şehvet gördüm. İfadesi beni bir tanrıça gibi hissettirdi.

Eloise bu geceyi öğrendiğinde, beni öldürecek kadar güzel giyinmemi istedi. Bugünkü davranışlarının ardında kız kardeşim ve Kayne'in olduğunu biliyorum, ama benim için önemli olan tek şey oğlunun ne düşündüğü. Diğer ikisi zamanımı harcamaya değmez.

Bu gece, Peri Annem, yani Spencer'ın annesi tarafından hediye edilen, tasarımcıya ait aqua mavisi, straplez, büstiyer bir elbise giyiyorum ve vay canına, beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Korsesi dar ve belden itibaren ön tarafta seksi bir mini eteğe açılıyor, arkası ise daha uzun ve tüylü katmanlı. Bacaklarım çıplak ve topuklarım elbisenin rengiyle mükemmel uyum içinde.

Boyum kısa olmasına rağmen, gösterilen bacak uzunluğu ve elbisenin stili, bacaklarımın olduğundan çok daha uzun görünmesini sağlıyor.

Öğleden sonrayı Eloise'in evinde, stilisti, kuaförü ve makyözünün eşliğinde geçirdim. Uzun sarı saçlarımı sırtımdan aşağıya dökülen, neredeyse belime kadar uzanan dalgalı bir saç modeline dönüştürdüler. Göz makyajım her zamankinden daha dramatik, giydiğim mavi elbiseyle uyumlu koyu dumanlı bir gölgeyle gözlerimin rengini daha canlı hale getiriyor.

Onlar sihirlerini tamamladıklarında kendimi tanıyamadım. *Pretty Woman filmindeki* bir sahne gibiydi ve hayatımda hiç bu kadar güzel hissetmemiştim. Giydiğim elbise, şimdiye kadar giydiğim her şeyden daha seksi ama yine de zevkli ve şık.

"Sen de fena görünmüyorsun," diyorum ona, birleşmiş ellerimizi onun yarı sert sikini okşamak için hareket ettirirken.

Onu smokin içinde ilk kez görüyorum ve çok seksi. Onun hangi halini daha çok sevdiğime karar veremiyorum. Üç parçalı takım elbiseli Spencer, rahat giyimli Spencer, çıplak Spencer ya da bu hali.

"Eğer yapabilseydim, hemen yolun kenarına çekip seni becerirdim, ama sen çok güzelsin, seni mahvetmek istemem. Ama merak etme, eve varır varmaz eldivenleri çıkaracağım. Seni açmak için sabırsızlanıyorum."

"Sabırsızlanacağım bir şey," diyorum.

Elimi bırakmıyor, bunun için minnettarım. O benim can simidim gibi ve mekana yaklaştıkça daha da endişeleniyorum.

"Elinin titrediğini hissediyorum. Geri dönmek için henüz geç değil."

"Hayır, bunu yapmam gerek. Bandajı bir kerede çekmek gibi. Ayrıldığımızdan beri bu insanlardan kaçınıyordum... Artık zamanı geldi. Ama bunu söylerken, sen olmasan bu gece bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Kendi gücünü küçümseme, Delilah. Ne kadar inanılmaz bir direnç gösterdiğini bizzat gördüm."

Elimi ağzına götürüp parmak eklemlerime yumuşak bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, Spencer Prescott," dedim.

Her ikimiz de birkaç ay önce birbirimize aşık olduğumuzu kabul etmemize rağmen, Spencer'ın

gözlerimin derinliklerine bakarak o sözleri söyledi. Onun devasa küvetindeydik ve ben onun kucağına oturmuş, o da benim içime girmişti. O anda neden ona karşılık vermedim bilmiyorum, çünkü zaten aynı şeyi hissettiğimi biliyordum, ama şu anda onun bunu bilmesini istiyorum.

"Tatlım," diye fısıldadı, gözlerini yoldan ayırıp kısa bir an benimkilere baktı. "Ben de seni seviyorum. *Çok seviyorum.* Yemin ederim, bu gece seni üzen olursa, nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum."

"Sen, benim tanıdığım mükemmel bir beyefendi gibi davranacaksın."

O, içinden gülerek, "Babamın çenesine yumruk attığımda sen de oradaydın," dedi.

"Hay aksi. Onu unutmuşum. Lütfen bu gece kimseyi dövme. Son istediğim şey sorun çıkarmak... Bu sadece bana karşı nefret etmeleri için bir neden daha verir."

"Senin için en iyi davranışımı sergileyeceğim."

"Teşekkürler. Ama kız kardeşim ya da onun kadar ahlaksız arkadaşlarından biri sana göz koyarsa, yakın gelecekte bir kavga çıkabilir."

Başını geriye atıp güldü. "Bunu görmek isterdim."

. . ——♡—— . .

Partinin yapıldığı odaya girdiğimizde ilk dikkatimi çeken şey, tahta bir şövaleye dayatılmış büyük bir cam parçası oldu. Etrafında taze beyaz güller ve yeşilliklerden oluşan bir hale vardı. Camın üzerine *"Nişanlandık. Kayne ve Abigail'i kutlayalım"* yazıyordu.

Salona girerken Spencer elimi sıkıca tutar ve eğilerek fısıldar: "Nefes al tatlım. Bu insanlar seni kraliçe gibi hissettirmemeliler."

Cidden, bu adam. Nasıl bu kadar şanslı oldum?

İçerideki lüks dekorasyonlar beni şaşırtmadı. Abigail için her zaman en iyisi olmuştur. Bu, Kayne ve benim nişanlandığımızda arka bahçede yaptığımız barbeküyle

tam bir tezat oluşturuyor.

Önümüzde altın ve beyaz balonlardan oluşan büyük bir kemer var, her tarafına sıcak peri ışıkları asılmış. Altın pullu arka plan ışıkların altında parıldıyor ve ortada duran neon tabelada *"Nişanlı"* yazıyor.

Masa düzeni de aynı derecede güzel, ortada daha fazla taze gül ve abartılı şamdanlar var. Sandalyeler beyaz ipekle kaplı ve her birinin etrafına kalın altın fiyonklar bağlanmış. Bir düğün resepsiyonuna daha uygun görünüyor.

İlk düşüncem, *masrafları kim karşılıyor acaba*? Ailem, Kayne'nin ailesi mi, yoksa Abigail'in Only Fans müşterileri mi? Her halükarda, oldukça pahalıya mal olmuştur.

Odanın içine doğru ilerliyoruz ve nereye gideceğimi, kimi göreceğimi bilmiyorum. Muhtemelen bu gece burada gerçekten hoş karşılanmayan tek kişi benim. Konukların fısıltılarını duyduğumda bu his daha da güçleniyor.

"O Delilah mı? Vay canına!"

"Vay canına, bu gece göreceğimi hiç beklemediğim son kişi." "Yanındaki adam kim?"

"Buraya biriyle gelmesi biraz ucuz kaçmış."

Şahsen, kız kardeşimin eski nişanlımla nişanlanmış olmasını daha zevksiz buluyorum.

Spencer elimi bırakıp kolunu omzuma atarak beni koruyucu bir şekilde yanına çekiyor. "Onları takma kafana," diyor sert bir sesle.

Gözlerim odanın içinde dolaşıyor ve ailemi görüyorum, bu yüzden onları yönlendiriyorum. Onlar benim en güvenli limanım.

"Aman Tanrım," Abigail'in aynı derecede cadaloz arkadaşlarından biri yanımızdan geçerken çığlık atıyor. "Delilah'ın yanındaki yakışıklı kim?"

"Onun sahte erkek arkadaşı."

"İyi bilmek, çünkü bu gece onunla eve gitmeye karar verdim."

"Ben önce davranırsam olmaz."

Sanki kızgın köpekler gibi konuşuyorlar ve bu gece bu adamla eve gidecek tek kişi benim.

"Onları da takma," diye homurdandım.

"Odanın en güzel kadını kolumda dururken onların hiç şansı yok."

"Aww," diye mırıldanıyorum.

"Bu gerçek, Delilah," diye cevaplar ve başımın yanına masum bir öpücük kondurmak için eğilir. "Sen hepsini alt edersin."

Ailemin yanına vardığımızda annemin koluna elimi koyuyorum. "Anne."

Arkamı dönüp beni görünce şok olmuş gibi görünüyor. Ellerini üst kollarımı kavramak için uzatıyor, geriye yaslanıp beni baştan aşağı süzüyor. "Lilah... çok güzelsin," diyor ve bana kısa bir sarılma. "Gelebilmen çok güzel. Seni özledik." Bunun doğru olduğunu düşünmek istiyorum ve bu gece ona bu şansı vereceğim. "Seni tekrar görmek güzel, Spencer," diye ekliyor.

Spencer annemle selamlaşırken, ben dikkatimi babama çeviriyorum. "Merhaba, baba."

Gözleri vücudumu baştan aşağı tarar ve kaşlarını çatınca, annem gibi bana iltifat etmeyeceğini anlarım. "O elbise çok kısa, Delilah," diye azarlar.

Onun ani sözleri canımı acıttı. Aylardır evden taşındığımdan beri onu ilk kez görüyorum, bu yüzden bir merhaba demek çok da zor olmamalıydı.

Kız kardeşim her gün daha kısa elbiseler giyiyor.

Spencer yanımda homurdanıyor ve bu babamın dikkatini çekiyor. "Prescott," diye homurdanıyor.

"St. James," diye karşılık veriyor Spencer.

Hay aksi.

Buraya geleli beş dakika bile olmadı ve işler şimdiden kötüye gidiyor.

Abigail aile toplantısına katılan bir sonraki kişi, onu pislik nişanlısı takip ediyor.

"Delilah," diye mırıldanıyor, beni baştan aşağı süzüyor. "Güzel elbise." Sözlerinde zehir var, bu da bir bakıma beni memnun ediyor. Cadaloz tavırları ve sesi tek bir şeyi haykırıyor: kıskançlık.

Görev tamam, Eloise.

"Vay canına," Kayne kız kardeşimin yanından ıslık çalıyor. "Şu haline bak. Seni tanıyamadım Li. Sen..."

"Kapıldı," diye bağırıyor Spencer, beni yanına çekerek. "O şüpheli bakışlarını yerine, ait oldukları yere geri koymanı öneririm."

Bu sözler Kayne'e kız kardeşimden omzuna bir yumruk kazandırır. "Cidden, Kayne," der kız kardeşim ters dönüp uzaklaşmadan önce.



Felaketle sonuçlanan varışımızın ardından, kendimize saklanmanın akıllıca olacağına karar verdim. Masamıza çekildik ve o zamandan beri orada kalıyoruz
... en iyisi buydu.

Bütün gece gözler üzerimizdeydi. Kayne'in bana sayısız kez baktığını fark ettim, ama görmezden geldim. Sorununun ne olduğunu bilmiyorum.

İki kez, annesinin bana ölümcül bakışlar attığını fark ettim. Bunları hak edecek ne yaptığımı bilmiyorum, ama Spencer'ın avukatının diş kliniğine gönderdiği ihtarnameyle bir ilgisi olabilir.

Her halükarda, orada hiç sevgi yoktu.

En çok canımı sıkan, randevumun etrafında dolanan utanmaz kadınlardı. Spencer, etrafındaki tüm kadınların ilgisinden habersiz gibiydi. Benimle çok meşguldü.

Onun ince okşamaları, ya da sürekli eğilip çıplak omzuma yumuşak öpücükler kondurması, ya da yüzünü boynumun kıvrımına gömmesi. Kanım kaynamaya başlamıştı. Gece bitmesi için can atıyordum. Gidebileceğimizi biliyordum, ama inatçı tarafım onlara bu zevki vermek istemiyordu.

Akşam yemeği biter bitmez DJ müzik çalmaya başlar. Kız kardeşim ve onu seven tüm arkadaşları dans pistinde kendilerini göstermeye başlarlar.

"Dans etmek ister misin?" diye soruyorum Spencer'a.

"Buna mı? Hayatta olmaz. Yavaş bir şarkı çaldığında tekrar sor."
."

"Tamam... Unuttum."

"Neyi unuttum?"

"Senin o yaşlı kalçaların hakkında."

Ben güldüğümde, o eğilip fısıldadı, "Eve gidince bunun için tatlı kıçını şaplaklayacağım."

"Sabırsızlıkla bekliyorum, Bay Prescott."

"Siktir, Delilah," diye inler, başını geriye atar ve elini masanın altına kaydırarak kendini düzeltir. "Benim küçük... sorunuma hiç yardımcı olmuyorsun."

"Küçük mü?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Öne eğilip dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum.
"Pantolonundaki o canavarın küçük bir yanı yok."

Kaşlarından biri havaya kalkar. "Canavarlık mı?"

“Evet, ama endişelenme endişelenme ben bunu şans burada çok sevdiğim olmak o uzvuna."

"Öyle mi?" diye sorar, sırıtarak. "Evet."

Yüzünü tekrar boynumun kıvrımına gömer. "Şu anda senin içine girmek için can atıyorum," diye homurdanır ve sıcak nefesi cildimde gezerken tüylerim diken diken olur.

"Bunu düzeltebilecek bir planım var," diyorum.

Geri çekilir ve bana şüpheyle bakar. "Ne tür bir plan? Oraya gitmek yok, değil mi?" diye sorar, çenesini dans pistine doğru uzatarak.

Sandalyeyi geri çekip ayağa kalkıyorum, eğilip kulağına fısıldıyorum, "İçeri girerken bir kapı gördüm... Üzerinde 'hademe' yazıyordu. Umarım kilitli değildir." Hafifçe geri çekilip kaşlarımı oynatınca yüzü aydınlanıyor.

Ayağa fırladı ve elimi tuttu. "Yol göster." "Bu akşam çok sıkıcı geçiyor. Artık
kendi eğlencemizi yaratmanın zamanı geldi."

"Düşünme şeklini seviyorum, tatlım."

Koridora girdiğimizde, kapı koluna uzanıp çevirmeden önce etrafta kimse olup olmadığını kontrol ediyorum. "Kilitli değil," diyorum tiz bir sesle.

Hemen kapıyı açıp onu içeri çektim. Spencer de hemen kapıyı arkamızdan kapattı. Yaptığımız şey yaramaz ve yanlış geliyordu, ama çok heyecan vericiydi. Daha önce hiç bu kadar cesur bir şey yapmamıştım.

Şu anda karanlık bizi sarmış durumda, ama kalbimin hızlı atışlarının arasında kilidin net bir tıklama sesini duyuyorum. Körü körüne uzanıyorum ve onun dirseği olduğunu düşündüğüm şeyi hissettiğimde parmaklarımı etrafına doluyorum.

"Çok karanlık," diye fısıldıyorum. "Hiçbir şey göremiyorum."

"Bekle. Işık düğmesini arıyorum. Buldum," diyor birkaç saniye sonra ve küçük alan aniden ışıkla doluyor.

Güzel yüzü görünce ona gülümsüyorum. "Merhaba."

Bana uzanır ve beni kendine çeker. "Rujunu getirmiş misin?"

"Evet, neden?" diye soruyorum, çantamı kaldırarak şaşkın bir şekilde.

"İyi," diye cevaplar. "Çünkü öğleden sonra asansörden indiğin andan beri bunu yapmak için can atıyordum."

Eğilip dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Öpücüğü vahşi ve acımasız, sanki ben onun soluduğu hava gibiyim ve onsuz ölecekmiş gibi beni yutuyor.

Ben buraya eğlenmeye geldim.

Ayak parmaklarımın ucuna basarak ellerimi uzatıp başının arkasındaki kısa saçlara dokunuyorum. "Spencer," diye inliyorum ağzına.

"Delilah," diye inleyerek cevap veriyor ve beni en yakın duvara doğru itiyor. Elleri belimden aşağıya, kalçalarıma doğru kayıyor ve elbisenin altına giriyor. Büyük elleriyle dantelli kalçalarımı kavrıyor ve beni ayaklarımın üstünden kaldırıyor. "Bacaklarını bana dolan, tatlım."

Bana tatlım dediği her seferinde içimden biraz bayılıyorum.

Onun isteği üzerine, ayakkabılarımın topuklarını yere sabitlemek için yere bastırdım. Parmakları dantelin altından kayarak bacaklarımın arasına, şu anda zonklayan yere doğru ilerledi. "Siktir, sırılsıklamsın."

"Çünkü sana ihtiyacım var, Spencer. Tek düşünebildiğim şey bu." tek düşündüğüm bu."

"Eve gidene kadar beklemek istedim, böylece sana zaman ayırabilirdim, ama sanırım yapamayacağım."

"Zaman ayırmanı istemiyorum... sonra, evet. Şu anda sadece sert ve hızlı istiyorum. Yapabilir misin?"

"Ben... Lanet olsun, prezervatif getirmedim. Seni kirletmek istemediğim için bilerek evde bıraktım."

Yüzünün iki yanını avuçladım. "Kirlenmek istiyorum, Spencer. Çantam... Yere düşürdüm. İçinde bir tane var." "Yanında prezervatif mi getirdin? Neden?"

"Merhaba. Apartmanda gözlerinin beni yiyip bitirdiğini gördüm. Önceden düşünmüş olduğum için beni affet."

"Seni gözlerimle yiyip bitirdiğim gibi," diyor gülerek. "Sen kendi iyiliğin için fazla sevimlisin."

"Ve pantolonundaki o canavar, şu anda tüm bu gereksiz sohbet yüzünden boşa gidiyor."

Beni ayağa kaldırırken kahkahayı boğarak, yere düşen çantamı yerden alıp bana uzattı. Çantanın fermuarını açıp içine koyduğum lastiklerin akordeon gibi katlanmış halini görünce, gözleri tekrar bana döndü.

"Biri biraz aceleci davranmış."

"Yaşına rağmen dayanıklılığın bol olduğunu söyleyen sensin, Bay Prescott."

"Bu yorumun için kendine bir şaplak daha kazandın." Ona gülümsedim. "Harika, sabırsızlanıyorum."

Alnını alnıma yaslamak için eğildi. "Tanrım, Delilah, ben seninle ne yapacağım?"

"Umarım beni siker. Şaplak atmayı eve kadar bekletebilirsin."

Kondomu yırtarak çıkarırken homurdanıyor, pantolonunun fermuarını açıyor ve kendini sonuna kadar içeri sokuyor. Beni tekrar kaldırdığında, üst vücudunu kullanarak beni duvara dayıyor ve elbisenin altına girerek iç çamaşırımı kenara itiyor.

"Kemerini bağla, prenses," derken, sikinin başını benim ıslak sıcaklığımın içinde gezdirerek kendini kaplar. "Dünyanı sallayacağım."

"Şimdi kim kendini fazla kaptırıyor?"

"Listeye bir şaplak daha ekledim."

"Umuyordum ki..." En iyi şekilde saplanırken, uzun ve çekik bir inilti sözlerimi keser.

. . ——♡—— . .

Spencer, ikimizin de toparlandığından emin olduktan sonra, gece yarısı iki hırsız gibi temizlik odasından gizlice çıktık. Erkekler tuvaletine girmeden önce benden son bir öpücük çaldı, ben ise kadınlar tuvaletine doğru yöneldim.

"Benden önce çıkarsan, burada bekle," dedi veda ederken.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktığımda görmeyi en son beklediğim kişi kız kardeşimdi. Beni görür görmez, bana doğru fırladı.

"Her yerde seni arıyordum," diyerek kolumu tuttu ve beni koridordan çıkışa doğru sürüklemeye başladı. "Konuşmamız lazım."

Onu durdurmak için ayaklarımla direnmeye çalıştım ama ayaklarımın altındaki fayanslar kaygandı, bu yüzden boşuna uğraştım. "Eğer beni öldürüp cesedimi ortadan kaldıracaksan, Spencer kaybolduğumu fark eder etmez beni aramaya geleceğini bil."

Başını bana çevirip gözlerini devirir. "Ne kadar da dramatiksin Delilah. Seni öldürmeyeceğim, sadece birkaç soru sormak istiyorum."

"Spencer'la olan ilişkimizle ilgiliyse, söyleyecek hiçbir şeyim yok... seni ilgilendirmez."

O, dolapta ne yaptığımızı biliyor mu?

"Senin sahte ilişkinle hiçbir ilgisi yok... ve evet, annem bana hepsinin sahte olduğunu söyledi."

Tabii ki söyledi. "Ona ilk gönderimin sahte olduğunu söyledim, ama aramızdaki şeyler değişti. Artık çıkıyoruz."

Sadistçe, neredeyse manik bir kahkaha attı. "Zavallı hayalperest Delilah. Spencer Prescott gibi insanlar eziklerle çıkmaz,

küçük kardeşim."

"Neden buna inanmakta bu kadar zorlanıyorsun?" "Buna gerçekten cevap vermem gerekiyor mu?"

"Biliyor musun?" diye bağırarak kolumu onun elinden çekmeye çalışıyorum. "Seninle bunu yapmayacağım."

"Sakin ol," diyor, beni daha sıkı tutarak. "Sadece bir dakika sürecek." Binanın önüne vardığımızda, ikimizi de kapıdan iterek soğuk gece havasına çıkardı. Uzun kedi pençeleri koluma acı verici bir şekilde batıyordu ve iz bırakacaklarını biliyordum. "Evde son gördüğümde bana söylediğin şey... Kayne'in seni aldattığı hakkında? Doğru muydun?"

"Tabii ki doğruydu. Yalan söylemek için bir nedenim yoktu. Seni uyarmak istemiştim."

"Kanıtın olduğunu söylemiştin."

"Bir dosya dolusu. Fotoğraflar, e-postalar ve mesajlar dahil."

"Nerede?"

"Arabamda."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu gece yanında mı getirdin?"

"Evet, senin yanındayken ne olacağını hiç bilemiyorum, o yüzden her ihtimale karşı hazırlıklı olayım dedim."

"Ah, zavallı Delilah," diye alay etti. "Her zaman çok mağdur oluyorsun." "Bana bir kez daha hakaret edersen, gidiyorum."

Havayı üfler. "Tamam, peki. Özür dilerim."

Boş bir özür, ama genelde ondan aldığımdan daha fazlası.

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Neden birdenbire umursamaya başladın? Birkaç ay önce bu kadar rahatsız görünmüyordun."

Yüzünü benden çevirip uzaklara bakıyor. "Birkaç ay önce hamile olduğumu bilmiyordum."

"Hamile misin?" Bunu söyleyeceğini beklemiyordum. Onun itirafını sindirmek için bir an durdum. "Eminim ailesi bu habere pek sevinmemiştir... Dini görüşleri falan düşünürsek."

"Onlara söylemedik ve onların ne düşündükleri umurumda bile değil. Onları pek sevmem, Kayne'nin annesi... o kadın tam bir İncil fanatiği."

Ona hak veriyorum. Kayne'nin ailesiyle geçirdiğim yıllar boyunca öğrendiğim şey, bazen en dindar insanların aynı zamanda en nefret dolu, alaycı ve yargılayıcı olabileceğidir. Onun da mükemmel, kendinden üstün görünme perdesinin düştüğü anlar kesinlikle vardı. Bu gece bana attığı ölümcül bakışlar gibi.

"Bu senin nişan partin; onun çocuğunu taşıyorsun. Onu kovacağımdan endişeleniyorsan, endişelenme. Yaptığı şeyle barıştım."

Benimkine çok benzeyen işkence görmüş mavi gözleri tekrar bana dönüyor. "Bebeğin ondan olduğunu sanmıyorum... Aslında, eminim ondan değil." *Bu ikisi birbirinden beter.* Pençeli parmakları tekrar uzanıp kollarımı kavrar. "Bu kabusta sıkışıp kaldım ve kötü adam gibi görünmeden buradan nasıl çıkacağımı bilmiyorum. Bu yüzden yardımına ihtiyacım var. Başka seçeneğim yok."

Tabii ki, tertemiz kalmak isteyen o. Narsist insanlar böyle yapar. "Kayne'den ayrılmayı mı planlıyorsun?"

"Evet! Tanrım, Delilah, devam et. O sızlanan bir bebek gibi, ve dürüst olmak gerekirse, dört uzun yıl boyunca ona nasıl katlandığını anlamıyorum."

"Ben de, dürüst olmak gerekirse. İstediğini alamayınca yaptığı öfke nöbetleri, sırkacı olması... ve anal seksten hiç bahsetme bile."

Başını geriye atıp kahkahalarla güldü. "Abartıyorsun. O kısmı benim için sorun değildi."

"Sülükçülük mü?"

"Hayır, anal seks."

"İğrenç... Sen gerçekten öyle şeyleri seviyor musun?"

"Büyü artık, Delilah. Tatlı ve masum davranışların başlangıçta erkekleri çekebilir, ama kimse yatak odasında namuslu birini istemez. *'Sokakta hanımefendi, yatakta fahişe'* deyişini duymadın mı? Erkekler kadınlardan gerçekten bunu ister."

"Bu cinsiyetçi ve iğrenç."

"Her neyse," dedi elini sallayarak. "Bir sonrakini kaybetmek istemiyorsan bu tavsiyeyi dikkate almalısın."

"Hmm," diye cevap verdim.

"Ve evet, Kayne'in sürekli elini uzatmasından nefret ediyorum... bu beni deli ediyor. Ona defalarca benden beleş yaşamayı bırakıp bir iş bulmasını söyledim."

"Tahmin edeyim, cevabı *'Aynı anda hem çalışıp hem ders çalışamam'* mıydı?"

"Evet," diyor ve beni işaret ediyor. "Çalışıyorum ve
okuyorum." "Only Fans sayfan mı?"

O nefesini tuttu. "Bunu biliyor musun?"

"Erkek arkadaşım bilgisayar dahisidir, Abby. Her şeyi bilirim.
Ve bilgin olsun, Kayne de seni aldatıyor."

Burnunu buruşturdu. "Tahmin etmiştim. Geçen hafta onun telefonunda bazı şüpheli şeyler gördüm. Bu karışıklıktan kurtulmama yardım eder misin, lütfen?"

Bu kadına hiçbir borcum yok, ama diğer yandan o benim kardeşim ve yeğenime hamile.

"Tek bir şartla sana sahip olduğum her şeyi
veririm." "Ne şart?"

"Beni satmayacaksın." "Gerçek anlamda
mı?"

"Hayır, mecazi anlamda değil." Yarım fırsat bulsa bunu yapacağından şüphem yok. "Bu bilgiyi nereden aldığını kimsenin bilmesini istemiyorum."

"Yemin ederim."

"Ciddiyim, Abigail. Hikayeyi kendi lehine çevirip, kendini temize çıkarmak ve beni pislik gibi göstermek konusunda olağanüstü bir yeteneğin var."

Parmak uçlarına sıcak nefesini üfleyip göğsüne sürtünce dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Biliyorum, bu bir yetenek."

Ugh.

Tabii ki bununla gurur duyacaktı.

Yıllar boyunca aramızda olan onca şeyden sonra ona güvenebilir miyim bilmiyorum, ama yine de dönüp otoparka doğru yürümeye başlıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Arabaya."

"Oh." Hızla yanıma gelip adımlarını bana uydurdu. BMW'me vardığımızda, alçak bir ıslık çaldı. "Bu adamın kaç arabası var? Bu, onun sürdüğünü gördüğüm dördüncü araba."

"Aslında bu benim."

"Tabii, tabii," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Sanki bu kadar gösterişli bir şeyi alabilecek paran var da."

"Spencer aldı. Mazda'yı kullanmamı istemedi."

"Utanç duyduğu için mi? Senin için utanç duyduğu için sana yeni kıyafetler aldığı gibi."

O tam bir cadaloz.

"Hayır, beni seviyor ve güvenliğimi düşünüyor
... Mazda'nın ölüm tuzağı olduğunu düşünüyordu."

Onun tepkisini görmek için uğraşmıyorum, ama sessizliği her şeyi anlatıyor. Sanırım yüzü, az önce elbisemi gördüğünde olduğu gibi yeşile döndü. Bana cadaloz deyin, ama bu tür ince anlar beni mutlu ediyor.

İntikam almak ve gerçekten onu küçük düşürmek isteseydim, arabanın kişiselleştirilmiş plakasına, 4MYLUV'a dikkat çekebilirdim, ama yapmadım.

Çantamdan anahtarlığı çıkarıp arabayı açtım ve sürücü koltuğunun altına eğilip dosyayı aldım. Spencer, onu bu gece yanımda getirdiğimi bilmiyor. Her şey ters giderse diye önlem olarak almıştım ama böyle bir şey olacağını hiç beklemiyordum.

"Sana borçluyum," diyor, dosyayı elimden kaparak birkaç adım geri çekiliyor. "Ama Spencer yüzünden sana hala kızgınım."

Aniden dönüp içeri girmeye çalışırken çelik duvara çarptı. Bir adım geriye sendediğinde Spencer elini uzatıp dirseğinden tuttu ve kıçının üstüne düşmesini engelledi.

Elindeki dosyayı fark etti ve gözleri ondan bana kaydı. Eyvah. Çok sinirli görünüyor.

Ona, "*Üzgünüm, sonra anlatırım*" anlamını taşıyan bir bakış atıyorum.

Suçlayıcı bakışları tekrar kız kardeşime döner. "Neden Delilah'a kızgınsın?"

"Neden kızmayayım? Seni istediğimi biliyordu ve bunu benden aldı."

"Sen benim olamadın ki," diye cevapladı o, sanki çok normal bir şey söylemiş gibi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Anlamıyorum. Kız kardeşinin nişanlısını çaldığın gerçeği bunu gölgede bırakmıyor mu sence? Ve bil diye söylüyorum, sen benim tipim değilsin ve asla olmayacaksın."

İşte bu da o anlardan biri. Her biri ruhuma biraz hayat veriyor.

O, olmayan incilerini sıkıca tutarak masumiyet numarası yapıyor. "Onun ondan memnun olmaması benim suçum değil."

"Bu, yaptığın şey için hala bir mazeret olamaz."

Omuzlarını silkiyor. "Geceleri uyumakta hiçbir sorunum yok." "Sen tam bir baş belasısın."

"Senin ilişkinin sahte olduğunu biliyorum, Spencer," diye tersler. "O yüzden bu kibirli tavırları bırak."

"İşte burada yanılıyorsun. Kız kardeşinle olan ilişkimde hiçbir şey rol değil. Başlangıçta belki, ama Delilah'ın kalbimi kazanması çok uzun sürmedi."

İşte bu, akşamın hat-trick'i.

"Tabii, tabii. Çok komik."

"Neye inandığın umurumda değil, *Abigail*." Adını büyük bir küçümsemeyle söylüyor. "Bunu duymak senin için zor olabilir, ama ben kız kardeşini seviyorum ve bir gün onu karım yapacağım."

Omzunun üzerinden bana daralmış gözlerle bakarken duyulabilir bir nefes alır. Birkaç saniye sonra öfkeyle uzaklaşırken, iyi niyetimin çabucak unutulacağını anlarım.

Birdenbire yine kötü adam oldum.

"İyi misin?" diye sorar Spencer, yanıma yaklaşıp beni kollarına alır. "Beni bekle demiştim. Seni bulamayınca panikledim."

"Ben iyiyim, ama annen seni böyle konuşurken duymasın," diyorum ve onu güldürüyorum. "Yoksa düğünümüzü planlamaya başlar."

"O neydi öyle?" "Abigail hamile."

"Ve ona dosyayı verdin. Neden?"

"Çünkü Kayne'in babası olmadığından emin. Onun sadakatsizliğini kullanarak ondan ayrılacak... itibarını kurtarmak için."

"İnanılmaz."

"Biliyorum."

"Buradan çıkmak ister misin?" diye soruyor. "Bu gecelik bu insanlardan yeterince sıkıldım."

"Yakında," diyorum. "İçeriye biraz girebilir miyiz... Kayne'nin karma treni istasyona girmek üzere gibi bir his var içimde."

"Onu buraya çağıracak mı sence... bu gece?"

"Ondan bunu yapmayacağını sanmıyorum. Seyircilerin önünde yaparsa daha fazla sempati toplar. Kurban rolünü oynamaktan zevk alıyor."

"Fark ettim."

Bölüm 33

Spencer

"Tanrım, popcorn için her şeyi verirdim," Delilah eğilip kulağıma fısıldadı. İkimiz de oturmuş, odanın köşesinde Abigail ile pis suratlı herifin arasında yaşanan hararetli tartışmayı izliyorduk.

Onun isteğine gülmeden edemedim. Haklıydı. İşler kötüye gidiyordu. Ve ben de karma'nın intikamını almayı sabırsızlıkla bekliyordum.

Tüt, tüt, orospu çocuğu.

Bu ikisi ona yaşattıkları her şeyden sonra bu anı hak ediyor. Mümkün olsa ona en büyük kova patlamış mısır gönderirdim, ama zamanında yetişmezdi.

Aniden Abigail DJ'e dönüp işaret parmağını boğazına götürdü ve odada ürkütücü bir sessizlik hakim olana kadar tiyatro başlamadı. Tatlı kızımla onun iğrenç kız kardeşi arasındaki belirgin fark beni gerçekten şaşırtıyor.

Eğer ailem ikinci bir çocuk yapsa, babama mı çekerdim acaba diye merak ediyorum. Belki yarı kardeşim doğduğunda öyle olur. Umarım öyle olmaz... Bu dünyada bir tane bile yeter.

Abigail, odayı kısaca gözden geçirerek dikkatlerin çoğunun üzerinde olduğundan emin olduktan sonra bağırır: "Bana bunu yapacağına inanamıyorum, seni alçak herif!" Etrafımızda oturan bayanlardan birkaçının nefesini tuttuğunu duyarım, ardından fısıltılar başlar.

"O da onu aldattı mı?" "Ah,

zavallı Abigail."

"Onu hiç sevmemiştim... şimdi nedenini

anladım." "Ne iğrenç bir adam!"

Aynı şeyler Delilah'ın başına geldiğinde de söylenmiş miydi acaba? Nedense, sanmıyorum.

"Bebeğim, sana bunu asla yapmam," diyor, ama sözlerine rağmen, şimdi bembeyaz olan yüzü ve iri gözleri onu çok suçlu gösteriyor.

"Gerçekten mi?" diye sorar Abigail öfkeyle. "O zaman tüm bunları açıkla."

Dönüp Delilah'ın verdiği klasörü en yakın masadan alır ve göğsüne doğru iterek fırlatır.

Adam onu kapar ve sayfaları çevirmeye başlar. Yüzündeki ifade her saniye daha da sertleşir. "Bunları nereden buldun?" diye sorar.

Delilah'ın yanımda gergin olduğunu hissediyorum. Daha önce otoparkta onlara yaklaşırken Abigail'den onu zor durumda bırakmamasını istediğini duydum. Sözünü tutsa iyi olur.

Elimi masanın altına kaydırıp elini avucuma alıyorum ve hafifçe sıkıyorum... sessizce ona arkasında olduğumu belli ediyorum.

"Delilah, Spencer'a seni gözetlemesini söyledi," diye bağırıyor Abigail ve ben anında öfkeleniyorum.

Etrafımızda birkaç kişi daha nefesini tutar, tüm başlar bizim yönümüze döner.

Anında ayağa kalkıp Delilah'ı da yanıma çekerim. Alt dudağının titrediğini fark edince hemen kolumu onun omzuna atarım. "Bu yalan," diye karşılık veririm. "Delilah'ın bununla hiçbir ilgisi yok. Aslında benim yaptığımı öğrenince bana çok kızmıştı."

"Seni siktiğimin pisliği," diye bağırır pislik, parmağını bana doğrultarak. "Bunun için seni dava edeceğim."

Bu herifi deli gibi nefret ediyorum, ama şu anda öfkemi Delilah'ın kız kardeşine yöneltiyorum. "Ne için? Bilgisayarını kullanmama izin verdin."

"Bunu asla yapmazdım."

"Üçünüzün arasındaki grup mesajında, Abigail'le birlikte Delilah'a saldırıp onu zorbalık yaptığınız bağlant*ıya* kendi isteğinle tıklamadın mı?"

İkisi de duraksayıp birbirlerine baktılar. Gerçek farkına vardıklarında, gülmemeye çalışmak için kendimi zor tuttum. "Ne olduğunu bilseydik asla tıklamazdık," diye Abigail araya girdi. "Delilah'ın aptalca bir şey paylaştığını düşündük... Kendini savunamayacak kadar ezik biri."

Aptal Delilah'ın paylaştığı bir şey sandık... O kendini savunamayacak kadar ezik bir kız."

"Senin aptallığından ben sorumlu değilim ve kız kardeşin senden çok daha kadınsı. Ondan bir iki şey öğrenebilirsin."

"Acınası bir ezik gibi mi?"

"Sen aşağılık bir insansın, Abigail St. James. Kız kardeşine yaptıklarından utanmalısın." Gözlerim ondan Kayne'e, sonra Delilah'ın anne babasına kaydı. "Hepiniz utanmalısınız." Babasının kaşları çatıldı, ama annesi başını eğdi.

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, Delilah bir adım öne çıkar ve sırtını dikleştirir. Benim küçük ateşli kızımın ortaya çıkmak üzere olduğunu anlarım.

"Senin yerinde olsam Kayne, bebek doğduğunda babalık testi yaptırırdım. Abigail bu gece bana bebeğin senden olmadığından emin olduğunu söyledi."

Bunun üzerine ortalık cehenneme döner.

Bir dizi nefes kesici sesin ardından duyduğum ilk şey, Bayan St. James'in tiz çığlığı. "Abigail, hamile misin?"

Abigail'in çıkardığı çığlık, cinlenmiş bir kadının çığlığına benziyor. "Seni lanet olası kaltak, sana o bilgiyi güvenerek söyledim," diye bağırarak Delilah'a doğru ilerliyor.

Hızla öne atılıp onu arkama çekerek güvenli bir yere götürdüm. Önce beni geçmesi gerekecek.

Annesi aynı anda araya girer, Abigail'i arkadan kollarının arasına alır ve ilerlemesini engeller. "Kız kardeşini rahat bırak," diye uyarır. "Onu yeterince incittin."

Sözleri beni neredeyse yere devirecekti. Biraz geç kalmış olsa da, Delilah'ın arkasını kolladığı için ona minnettarım.

Çıkışa doğru ilerlerken Delilah'ı tekrar yanıma çekerek dönüyorum. Kapıya ulaşmadan önce Kayne'nin bağırışını duyuyorum: "Only Fans hesabın var, seni lanet olası fahişe!"

Gülümsememi saklayamıyorum. Bu ona, kanıtları iyice incelemeden sunmamayı ve her şeye hevesle atılmamayı öğretir.

Ne amatörce bir hareket.



"İyi misin, tatlım?" diye soruyorum, orta konsoldan uzanıp elini tutuyorum. Yol boyunca sessizdi ve endişeleniyorum.

"Söylediklerim için çok kötü hissediyorum. Onun seviyesine inmemeliydim. Ben öyle biri değilim."

"O kadın herkesi en kötü halinden çıkarır, Delilah.
O şeytanın reenkarnasyonu.

“Hah, komik. Çocukken bazı arkadaşlarım ona Şeytan Kadın derdi.”

"Haksız değillerdi."

“Hala kendimden nefret ediyorum.”

“Delilah, o seni zorladı. Kendini savunduğun için seninle gurur duyuyorum.”

“Herkesin gecesini mahvettim.”

"O aptallar kendi partilerini mahvetti. Sen değil. Kendini suçlama."

"Ona dosyayı vermemeliydim."

"Doğru olanı yaptın. O ikisi saatli bir bomba gibiydi... Asla bir araya gelmemelilerdi. O ilişkinin çökmesi an meselesiydi."

Telefonunun sesi konuşmamızı keser. Çantasını açıp telefonu çıkarmak için elleri hafifçe titrer. "Annemden mesaj," der, ekrana bakarak.

“Kenara çekip okumasını ister misin? O insanlar seni daha fazla üzmesin.”

"*Onlar* benim ailem, Spencer."

Direksiyonu daha sıkı kavradım. Öyle olduklarını biliyorum, ama onun sadakatini hak etmiyorlar.

O ekranı tıklarken, telefonundan ona bakıyorum.
Bunu okumam için bana uzattığında, gördüğüm şeye şaşırıyorum.

Anne: Seni seviyorum, Delilah. Umarım bunu biliyorsundur.

Parmaklarını gözlerinin altına sürer, ben de elimi bacağına koyarım.

"Ben de seni seviyorum," diyorum, çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

.

Daireye geri döndüğümüzde yolcu tarafındaki kapıyı açıp Delilah'ı arabadan indiriyorum. Ayakları yere basınca onu kollarıma alıyorum. Böyle durumlarda pek iyi değilim. Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilmiyorum. Bu karışıklığın bir kısmı da benim suçum. Bu geceki karmaşaya yol açan silahı ona ben verdim.

Ona yardım etmek istemiştim, işleri daha da kötüleştirmek değil.

Katımıza kadar sessizce oturur, içeri girince "Hızlıca duş alacağım" der.

"Eşlik edeyim mi?" diye soruyorum, biraz panikle. Beni dışlıyor mu?

Elimi tuttu ve hafifçe sıktı. "Biraz yalnız kalmam lazım. Birazdan gelip seni ararım."

"Tamam."

O yatak odasına gider, ben de kendiminkine. Smokin ceketimi ve papyonumu çıkarıp yatak ayak ucuna atarım. Sonra ayakkabılarımı da çıkarır, yatağın kenarına oturur ve yüzümü ellerimin arasına gömerim. Bu durumu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Kafamda bu gece olanları tekrar tekrar canlandırırken zihnim hızla çalışıyor. Her şeyin, hademe odasından önceki haline dönmesini istiyorum. Hayır, ondan hemen sonrasına. O, gecenin en önemli anlarından biriydi... Diğeri ise Delilah'ın bana beni sevdiğini söylemesiydi.

İçten içe, ben de onun gibi hissediyordum, ama bu sözleri duymak, bu düşüncelerimi sadece doğruladı. Şimdi söylediği sözlerden pişman mı?

"Tanrım, Prescott, kendine gel," diye inleyerek yatağa geri uzandım ve tavana bakakaldım. Zihnim beni ele geçiriyor.

Bu benim için ilk kez oluyor. Daha önce kadınlara şehvet duymuşluğum var... pek çok kez, ama hiç aşık olmamıştım. Son birkaç aydır yaşadığım duyguların yoğunluğunu kontrol altına almakta zorlanıyorum. Zirveler, çukurlar ve aradaki her şey. Sanki lanet bir engel parkurunda koşuyormuşum gibi hissediyorum.

İyi tarafı Delilah. O, şüphesiz, başıma gelen en güzel şey. Hayatımda ilk kez kendimi gerçekten tamamlanmış hissediyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum... beni ömür boyu mutluluğa taşıyacak sonsuz bir aşk. Kötü tarafı ise, onun da benimle aynı şeyleri istememe ihtimali var.

Bir saat önce dünyanın zirvesindeydim, şimdi ise umutsuzluğun derinliklerinde yüzüyorum. İçimi kemiren bu lanet olası düğüm, belirsizlikle dolu bu düğüm, siktirip gidebilir. Bunun bir parçası olmak istemiyorum.

Bir de kıskançlıkla başa çıkmam gerekiyor. Bu gece Delilah'ın eski sevgilisinin ona bakışlarını gördüm. İçimde var olduğunu bilmediğim şiddetli bir sahiplenme duygusu uyandırdı. İlk tepkim onu yere sermekti, ama bunun yerine ona ilkel bir şekilde saldırdım. Yumruklarımı göğsüme vurup "O benim!" diye bağırmak dışında, onun artık bana ait olduğunu ona iyice anlattım.

Sevdiğim kadına olan özlemi belliydi. Onu bırakmış olmaktan pişman olduğunu tahmin edebiliyorum. Delilah'ı, tren kazası gibi kız kardeşi ile takas etmek büyük bir hataydı. Uzun bir süre kendini bu hatası için suçlayacaktır. Onun kaybı benim kazancım çünkü onun değerini biliyorum.

Bu akşam erkekler tuvaletinde karşılaştığımızda ona bunu söyledim. Hatta ona, ona yan gözle bakarsa hayatını mahvedeceğimi bile söyledim. Ayrılırken bir şeyler mırıldandı ama mesajı aldığından emindim. Ta ki birkaç dakika sonra tuvaletten çıkıp Delilah'ın ortalıkta olmadığını görene kadar.

O anda panik başladı ve kadınlar tuvaletinin boş olduğunu, etkinlik salonunda da ondan hiçbir iz olmadığını görünce dışarı koştum. Onu kız kardeşi ile birlikte orada buldum.

Uzakta hafif bir öksürük sesi duyunca düşüncelerimden sıyrıldım. Birden dikleştim ve en son beklediğim şey, Delilah'ın yatak odamın eşiğinde, daracık siyah dantelli bir kıyafetle, lanet olası bir ıslak rüya gibi durmasıydı.

"Bu gece çok yaramazlık yaptım." Daha önce hiç duymadığım şehvetli bir sesle söylüyor, uzun saçlarından bir tutamını parmağına doluyor ve o mavi gözlerini bana dikiyor. "Şimdi şaplak atmaya hazırım, Bay Prescott."

"Tanrım, Delilah," diye inleyerek ayağa fırlıyorum.

Bu görüntüyü hayal etmediğimden emin olmak için gözlerimi ovuşturdum, ama gözlerimi tekrar açtığımda onu hala orada dururken, dolgun alt dudağının köşesini lanet olası bir tanrıça gibi ısırırken gördüm ve birkaç uzun adımda odanın diğer ucuna geçtim.

Kapıya vardığımda durup, küçük vücudunu kendimle sıkıştırıyorum. "Çok yaramaz bir kız oldun, Bayan St. James," diye homurdanarak, başparmağımın ucuyla alt dudağını dişlerinin arasından çekip serbest bırakıyorum. "Cezana hazır mısın?"

Güzel başını salladığında, işimin bittiğini anlıyorum. Bu kadın tüm fantezilerimin birleşimi ve onu sonsuza kadar yanımda tutmak istiyorum.

Ellerim, onun baştan çıkarıcı vücudunu kendime doğru çekerken saçlarına dolanıyor. Göğüslerimiz çarpıştığında başını geriye doğru eğiyorum ve dudaklarım onun dudaklarıyla buluşuyor. Öpücüğümüz acı verici, vahşi ve hayvani. Bu kadın benim vahşi tarafımı ortaya çıkarıyor, orası kesin.

Geri çekildiğimde, ağzının kırmızı ve şişmiş olduğunu görüyorum, ama bana bakarken gözlerindeki yumuşaklık, her şeyin yolunda olduğunu anlamamı sağlıyor ve anında rahatlıyorum.

Kahretsin, bu kadını seviyorum.

Elini tutup odamın içine doğru götürüyorum ve yatağın ayak ucundaki pufun önünde duruyorum. Oturduktan sonra, açık avucumla uyluklarımın üst kısmına hafifçe vuruyorum.

"Bacaklarımın üzerine uzan, tatlım." O, itiraz etmeden dediğimi yapar, ama elim yumuşak tenini okşamak için hareket ettiğinde hafifçe kasılır. "Rahatla."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Acıtacak mı?"

"Bu bir ceza Delilah, gıdıklanmayacak, ama mümkün olduğunca zevkli hale getirmek için elimden geleni yapacağım."

"Keyifli kısmı için varım."

Elimle onun şeftali gibi yuvarlak yanaklarından birini okşarken gülümsüyorum, sonra diğerine geçiyorum. "Çok fazla olursa, söylemen yeter, dururum."

"Ne kelime?"

"İstediğin herhangi bir
kelime." "Güvenlik
kelimesi gibi mi?"

"Eğer ihtiyacın varsa." "Hmm...
tamam, ben çorap diyorum."

"Çorap mı?" diye soruyorum,
kaşlarımı kaldırarak.

"Evet, aşağı baktığımda ilk gördüğüm şey ayakların oldu."

"Tamam, yapalım" diyorum, başımı sallayarak elimi kaldırıp ilk vuruşuma hazırlanıyorum. "Rahat ol" diyorum, o da hazırlık için kalçalarını sıkarken.

"Senin için söylemesi kolay. Vurulacak olan sen değilsin." "Seni tokatlayacağım tatlım, vurmayacağım.
fark var. Rahatlarsan, hatta hoşuna bile gidebilir."

Omzunun üzerinden tekrar bakıyor. "Bu şaplak atma işinde ne kadar tecrübelisin?"

"Eğer sana bunu ilk kez yaptığımı söylersem ne hissedersin?"

"Ne?" diye nefes nefese sorar. "Hiçbir şeyi *doğaçlama yapmadığını* söylemiştin." Kıkırdayarak, onun küçük paniğini görmezden gelirim.

Ne kadar zor olabilir ki? "Bacaklarını biraz aç."

Tereddüt etmesine rağmen, dediğimi yapar. Onu ödüllendirmek için, parmağımın ucuyla tatlı yanaklarının arasında kaybolan ipin izini takip eder ve zevk noktasına ulaşana kadar güneye doğru ilerlerim. Dantelin içine dalmam, ama onu ısıtmak için bir süre orada kalır ve parmağımı dairesel hareketlerle hareket ettiririm.

Kucağımda solmaya ve inlemeye başladığında, elimin geri kalanını bacaklarının arasına kaydırıp klitorisini hafifçe tokatlıyorum. O inliyor ve benim sikim o kadar sertleşiyor ki pantolonumun fermuarını patlatacak gibi.

Bunu yapmaya devam ediyorum, klitorisini hafifçe okşayarak ve kıçını masaj yaparak. Sadece hazır olduğunu hissettiğimde ilk hamlemi yapıyorum.

ilk hamlemi yaparım.

Elimin onun cildine değdiği anda duyulan ses odada yankılanıyor, ama onun çıkardığı cırtlak sesi kaçırmıyorum. Elimin izi ile cildi pembeye dönmüş ve bu manzaraya bakınca sikimden ön sıvı akmaya başlıyor. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, ama çekiciliğini anlayabiliyorum. Yanılmıyorsam, Delilah da benim kadar tahrik olmuş.

Bu sefer bir adım daha ileri gidiyorum, G-stringinin kumaşının altına giriyorum ve ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde inliyorum. *Kesinlikle bundan zevk alıyor.*

Bir parmağımın ucunu içine sokuyorum ve o bacaklarını daha da açarak daha derine girmem için beni teşvik ediyor. Onu hemen tatmin etmek için parmağımı dairesel hareketlerle döndürerek parmak eklemlerime kadar sokuyorum. Kalçalarını kaldırdığında, bir parmak daha ekleyerek G noktasını uyarmak için parmaklarımı kıvırıyorum. Birkaç saniye içinde kaslarının gerildiğini hissediyorum, bu da onun orgazmın eşiğinde olduğunu gösteriyor.

Diğer elimi kaldırıyorum. Yine yüksek bir çatırtıyla birbirine çarpıyor ve bu sefer cırtlak bir ses yerine, kenardan düşerken inliyor. İç duvarları parmaklarımın etrafında kasılıyor ve neredeyse boşalıyorum... *yine*.

Bu kadın benim zayıf noktam.

Umarım benim sonum olmaz.

Son dalgasını atana kadar sıkı amına saldırmaya devam ediyorum. Devam etmek istiyorum ama onun içinde olma ihtiyacım çok güçlü. O ağzını düşünürsek, gelecekte bu anı tekrar yaşayabileceğimiz birçok fırsat olacağını biliyorum.

Onu kucağımdan kaldırıp ayağa kalkıyorum, dönüp onu yüzüstü yatak üzerine yatırıyorum. "Dizlerinin üzerine çök," emrediyorum.

İyi, bazen itaatkar bir kız olarak, o da itaat eder ve ben bu görüntüyü zihnime kazımak için bir an dururum. Kıçı havada, her iki yanağında da birer el izi var... *benim el izim*, ne manzara ama.

Bu görüntü kesinlikle şaplak bankama

.

Ayağımla pufu kenara itip, bacaklarım yatağın kenarına değene kadar ileri adım attım.

bacaklarım yatağın kenarına değene kadar ilerledim. Bir elimle ağrıyan sikimi çılgınca serbest bırakırken, diğer elimle onun daracık

iç çamaşırını iterek bir yandan da çılgınca ağrayan sikimi serbest bırakıyorum. Onun içine taşaklarıma kadar girmek için duyduğum ihtiyaç her saniye daha da artıyor.

Sikimi kavrayıp, başını onun ıslaklığına sürterek okşuyorum. Bir kez, sonra ikinci kez, kendimi kaplıyorum. Bir sonraki seferde, ucunu içeri sokuyorum.

Yavaşça kendimi sonuna kadar gömdüğümde, inlemesi uzun ve uzundur. Başımı geriye eğip, hareketsiz kalarak ikimize bir an verirken homurdanırım. Testislerimin sıkılaştığını hissedebiliyorum, bu yüzden onu unutulmaya kadar sikmek istesem de, acele etmemeliyim.

Yavaşça çekilirken ellerim kalçalarını kavrar. Gözlerim onun vücudundan çıkan sikimi izlemek için aşağı kayarken, onu sarmayı unuttuğumu fark ediyorum.

"Siktir," diye inliyorum.

"Ne?" diye soruyor, omzunun üzerinden bana bakarak.

Bir adım geri çekilip çıkıyorum. "Senin içine girmeye o kadar odaklanmıştım ki prezervatif takmayı unuttum." Doğum kontrol hapı kullandığını biliyorum, ama daha önce onunla hiç prezervatifsiz yapmadım... Hatta kimseyle yapmadım.

"Tüm testlerim negatif çıktı... Benim için sorun değil, ama karar senin."

"Emin misin?"

"Lütfen, sadece içime girmeni istiyorum."

İleri adım atıp kısa bir süre tereddüt ediyorum. Bu başka biri olsaydı, bunu yapmaya çekinirdim, ama o sıradan biri değil... O benim sonsuza kadar birlikte olacağım kız.

Bunu onunla yaşamak istiyorum.

Hepsini istiyorum.

Gözlerimi sıkıp inlerim, bu anın getirdiği samimiyet beni etkiliyor. O kadar sıkı, rahat ve sıcak ki. O ince lastik parçanın bu kadar fark yaratacağını hiç düşünmemiştim, ama lanet olsun, yaratıyor. Tenin tenine değmesinin ne kadar iyi olduğunu kelimelerle ifade edemem.

"Siktir, Delilah," diyorum, kalçalarımı kısa, yavaş hareketlerle ileri geri sallarken, onun güzelliğinin tadını çıkarıyorum.

"Seni seviyorum," diye nefes nefese diyor ve bu gece ikinci kez kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor.

Sözler ağzından çıkar çıkmaz, beni sıkıca kavradığını hissediyorum. "Yine geliyorum," diye bağırıyor ve penisimin etrafındaki iç kaslarının kasılması beni de doruğa ulaştırıyor.

Başımı geriye atarak kükrerken kalçalarını daha sıkı kavrıyorum. Vücudum titreyerek içime boşalıyorum.

Bir gün bu kadınla evleneceğim ve onu tüm çocuklarımla dolduracağım.



Delilah'ın vücudunu kendime çekerek dudaklarımı çıplak omzuna dayadım. Dün gece saatlerce onun sıkı vücudunda kendimi kaybetmiş olmama rağmen, nişan partisindeki olayların ağırlığı hâlâ havada asılı duruyordu.

"Keşke bugün işe gitmek zorunda olmasaydım," diye mırıldanıyor. "O zaman gitme."

"Dün gece partisi için izin aldım bile."

"Tatlım, bence artık o işi bırakmanın zamanı geldi. Haftanın yedi günü çalışarak kendini yıpratıyorsun. Seninle birlikte malikaneye gitmeyi özledim."

"Orayı çok seviyorum."

"Hastayım de... ya da daha iyisi, istifa et. Şimdi kalkabiliriz, duş alabiliriz ve yarım saat içinde yola çıkabiliriz. Kır havası sana iyi gelir."

"Bana..."

"Paraya ihtiyacın yok," diye sözünü kesiyorum. "Seninle bir anlaşma yapalım... Sen hafta sonu işini bırak, ben de cumartesi günleri ofise gitmeyeyim. O zamanı seninle geçirmek isterim."

Onun direnişini ya da bu konunun ardından genellikle gelen bir dizi asılsız mazereti bekliyorum, ama "Tamam" dediğinde, dilim tutuluyor.

"Gerçekten mi? İşini bırakıp benimle gelecek misin?" diye soruyorum, dirseğimin üzerine yaslanıp onun tatlı yüzüne bakarak.

"Evet. Bir günlüğüne uzaklaşmak tam da ihtiyacım olan şey."

Yorganı geri atarak yataktan atladım ve elini tutup onu kaldırmaya yardım ettim. Fikrini değiştirmeden onu bu daireden çıkarmam gerekiyordu.

Onu kısa bir süre kollarımın arasına alıp öptüm, ama onu bırakıp bir adım geri attığım anda boğazımdan bir hırıltı çıktı. Gözlerim, dün gece giydiği daracık dantelli kıyafeti almak için eğilen her hareketini takip ediyordu.

O ayrılmak için dönerken, uzanıp çıplak poposuna hafifçe vuruyorum, bu da onun çığlık atmasına neden oluyor. "Çekil," diyorum, "fikrimi değiştirip seni yatağa geri götürmeden önce. Ve yarın ofis için birkaç giysi hazırla. Gece burada kalıp sabah erkenden çıkabiliriz, böylece işe zamanında yetişiriz."

Omzunun üzerinden bana tatlı bir gülümseme atıyor ve kalbim bir an duruyor, çünkü göğsümdeki o organ bile onun doğru kişi olduğunu anlıyor.

Bölüm 34

Delilah

En iyi planlar bile bazen ters gidebilir. Bu sabah şafak vakti malikaneden ayrıldık, ama daha önce meydana gelen çoklu trafik kazası nedeniyle otoyolun birkaç şeridi kapatılmıştı. Malikaneden son gittiğimizde, diğer tüm çalışanlardan önce ofise varmıştık. Bu sefer o kadar şanslı değildik.

Spencer'ın kimseye rapor vermesi gerekmiyordu. Sonuçta şirket onun şirketi, ama ben Marcy'yi arayıp trafiğe takıldığımı ve geç kalacağımı söylemek zorunda kaldım. Normalde bu sorun olmazdı, ama saat dokuzu biraz geçe CEO ile birlikte binaya girdiğimde, Shay-lee ikimize de anlamlı bir bakış attı ve içimde kötü bir his uyandı. Bunun bir sorun yaratacağına dair içimde kötü bir his vardı.

Facebook'ta ilk ilişki durumumla ilgili olanlar da dahil olmak üzere, dolaşan tüm söylentileri bastırmayı başarmıştım. Bu söylentiler, burada çalışmaya başladığımda biraz karışıklığa neden olmuştu, ki bu da anlaşılabilir bir durumdu. Ancak o zamandan beri, birçok kişi beni Spencer'ın limuzininin arkasında işe giderken veya işten çıkarken görmüştü.

Çoğu zaman yalnız olmama rağmen, bu yine de dedikodulara neden oluyordu. Onlara sadece aynı binada yaşadığımızı ve şehirde park etmenin çok zor olduğu için onun şoförünü bana ayarlama nezaketinde bulunduğunu söyledim.

Bazıları hala şüpheleniyordu, ama ben gün boyunca Spencer'dan uzak durmaya çalıştım. Ofis saatlerinde bana kendi isteğiyle gelip beni görmeye gelmemesini söyledim. Neyse ki, bu fikri beğenmese de benim isteğime uydu. Bu, ona flörtöz ve çoğu zaman müstehcen mesajlar göndermesini engellemedi, ama bununla başa çıkabilirdim.

Mesajlar özeldi ve sadece benim görebiliyordum.

Sadece onun itibarını koruyordum. Babasının geçmişte kadın çalışanlara yaptığı istenmeyen yaklaşımların onu ne kadar üzdüğünü biliyordum. Spencer o adama hiç benzemiyordu ve kimsenin aksini düşünmesine izin veremezdim.

Masama ulaştığımda çantamı çekmeceye koyup Marcy'nin ofisine kafamı uzattım. "Buradayım," dedim. "Geciktiğim için özür dilerim."

"Senin suçun değildi. Sen aradıktan sonra internete baktım ama o bölgede herhangi bir büyük kaza bildirilmemişti."

"M5 otoyolundaydı."

Kaşları havaya kalktı. "M5. Orada yaşadığını sanıyordum."

"Evet. Uzakta idim... Kız kardeşimin nişan töreni vardı hafta sonu." Bu, M5 otoyolunda olmamın sebebi değil, ama teknik olarak yalan da değil. "Bu sabah çok erken çıktım, bu yüzden zamanında burada olmam gerekirdi." Normalde bu kadar ayrıntıya girmezdim, ama bu Marcy. Onun boş dedikodulara karışmayacağından eminim. Onun için çalıştığım süre boyunca, kendine kapalı biri olduğunu fark ettim. "İşe başlamadan önce senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Şu anda yok," diye cevapladı.

İşe dalınca sabah olanları çabucak unutuyorum, ama saat 11 civarında Shay-lee resepsiyondan beni çağırınca her şey değişiyor.

"Delilah," diye fısıldadı. "Eloise Prescott... Bay Prescott'un annesi sizi arıyor."

Kahretsin. İçimden bir ürperti geçer. Bugün ihtiyacım olan şey bu değildi. Ona direkt hattımın numarasını vermeyi unutmamalıyım.

"Oh," diyorum, olabildiğince rahat davranmaya çalışarak. "Neden beni arıyor acaba?"

"Bilmiyorum. Söyleyeyim mi?"

Bu, isteyeceğim son şey; istemeden durumu daha da kötüleştirecek bir şey söylemeyeceğinden emin olamam. "Hayır, gerek yok Shay-lee. Bağla."

"Hayatım." Bağlanır bağlanmaz ağzından çıkan ilk kelime bu.

"Eloise."

“İş yerinde rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama hafta sonu nişan partisi nasıl geçti diye çok merak ettim. Dün arayacaktım ama restoranda vardiyan olduğunu biliyordum.”

"Restorandan ayrıldım." "Gerçekten mi?"

"Evet, Spenc..." Birisi dinliyor olabilir diye sözümü kestim. "Günü malikanede geçirdik."

“Oh, ne güzel.”

"Tam da ihtiyacım olan şeydi."

“Cumartesi gecesi nasıl geçti? O elbiseyle herkesi büyülemişsindir.”

Havayı dışarı üfledim. "Felaketti." "Elbise mi?"

"Hayır, parti."

"Oh, çok üzüldüm Delilah."

"Sana anlatacak çok şey var ama burada konuşmak istemiyorum."

"Öğle yemeğine çıkalım mı?"

"Bugün mü?"

"Tabii ki, bugün. Felaketten bahsedip beni merakta bırakamazsın. Bu gerilim beni öldürür."

Telefona gülerek cevap verdim. "Her zamanki gibi dramatik."

"Hayatı olmayan bir dul adamım... Bana bir şey ver." "Eski kocanın hala hayatta olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ve sana daha önce de söylediğim gibi... O benim için öldü, yani teknik olarak ben dul bir kadınım."

"Haklısın," diyorum gülümseyerek. "Öğle yemeğini ne zaman yemek istersin?"

"Sen ne zaman istersen."

"Öğlen nasıl? Binanın önünde buluşabiliriz."

"Harika. Görüşürüz, hayatım. Öptüm."

· · ——♡—— · ·

Buluşacağımız yeri daha ısrarla belirtmeliydim. Eloise'in Shay-lee'yi de yanına alıp saat 12'ye çeyrek kala benim katıma gelmesini hiç beklemiyordum.

"Bayan Prescott," diyorum, ayağa kalkıp nazik bir gülümseme zorlayarak, utancımı fark etmemesini umarak.

Mükemmel şekilli kaşlarından birini kaldırdı. "Bayan Prescott mu? Ne zamandan beri bu kadar resmiyiz, canım?"

Başımı eğiyorum. "Özür dilerim... Yani, Eloise."

"Saçmalama, tatlı kız," diyor, masamın etrafından dolaşıp her iki omzuma birer elini koyuyor. Yanaklarımın kızardığını hissediyorum, yüzümün her iki yanına havada öpücükler konduruyor.

"Aşağıda buluşacağımızı sanıyordum."

Elini salladı. "Oğlumu ziyaret etmek için erken geldim ve biraz boş vaktim olduğu için yeni çalışma alanınızı görmek ve bir yerlere hapsedilmediğinizi kontrol etmek istedim. Gerçi Spencer'ın size böyle bir şey yapmayacağını biliyorum. Shay-lee beni buraya kadar getirme nezaketinde bulundu."

Gözlerim ona kayıyor ve bizim konuşmamıza dikkatle kulak verdiğini görüyorum.

Hay aksi.

Marcy ofisinden çıktığında durum daha da kızışır. "Burada sesler duydum sanırım. Oh... vay canına... Bayan Prescott," der, sesinde şaşkınlık vardır. İleri adım atar ve Eloise'e elini uzatır. "Sizi tekrar görmek ne güzel."

"Sizi de görmek çok güzel, canım." Ama gergin gülümsemesinden Marcy'nin kim olduğunu bilmediğini anlayabiliyorum.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sorar.

"Hayır, tatlı Delilah'ımı öğle yemeğine götürmeye geldim."

Ugh. Tam da söylememesini umduğum şey.

. . ——♡—— . .

Hafta ilerledikçe spekülasyonlar artıyor. Hatta çalışanların Spencer ve benim ilişkimiz hakkında bahis oynayabilecekleri gizli bir bahis çetesi olduğu söylentileri bile duydum.

Spencer ve benim ilişkimiz hakkında bahis oynayabildiklerini duydum. Bu delilik ve midem bulanıyor.

Son birkaç gün içinde tüm dedikoduları yalanlayarak o kadar çok yalan söyledim ki sayısını bile unuttum. Kendimi asla dürüst olmayan bir insan olarak görmem. Tek yaptığım Spencer'ın onurunu korumak. Hatta bana açıkça bir şey olup olmadığını soran Marcy'ye bile yalan söylemek zorunda kaldım. Zaten şüpheleri vardı, çünkü onun telefon görüşmelerini ve ara sıra bu kata geldiğini biliyordu. Bahisler yapıldığını bana o söyledi.

Damien'den beni binanın önünden değil, köşede bırakmasını bile istedim. O pek istekli değildi, *"Bay Prescott bundan hoşlanmayacak ve muhtemelen onaylamayacaktır"* dedi, ama bunu yapmamın sebebi oydu ve ayrıca, bilmediği şeyin ona zarar vermeyeceğini biliyordum. Neyse ki, sonunda Damien istediğimi yapmayı kabul etti.

Spencer'a bunlardan hiç bahsetmedim çünkü ne diyeceğini merak ediyorum. Mahremiyeti onun için çok önemli ve babası gibi olmadığını kanıtlamak için ne kadar çok çalıştığını biliyorum.

Öğle vakti, Shay-lee'den bir telefon daha gelir. Sesini duyar duymaz kalbim durur, ama bu sefer telefondaki kişinin annem olduğunu söyleyince endişem başka bir şeye dönüşür. *Panik.* Ailemden ne bekleyeceğimi asla bilemem ve bu, felaketle sonuçlanan nişan partisinden sonra onunla ilk konuşmam olacak.

"Anne," diyorum telefonu açtığında. "Lilah,

nasılsın?"

"Ben iyiyim. Sen nasılsın?"

"Son birkaç gün... en hafif tabirle zor geçti, ama iyiyim, sanırım. Kız kardeşin ve baban daha iyi değil. Eve gelirken çok tartıştılar... hiç hoş değildi ve Abigail o zamandan beri odasına kapandı."

Onun sözleri beni irkiltti. Marcy şu anda ofisinde değil, bir grup toplantısında olduğu için rahatça konuşabiliyorum. Yine de tedbir olarak sesimi alçaltıyorum. Ofis dedikodularına bir de benim sözlerim eklenmesin.

“Olayların bu şekilde gelişmesine çok üzüldüm anne. Kimsenin gecesini mahvetmek istemedim. Bu, en son istediğim şeydi. Herkes ne düşünürse düşünsün, onların birlikte olmalarına razı olduğumu söylerken içtenlikle konuşuyordum. Onları ayırmak istemiyordum, ama Abby'nin Kayne'in arkasında neler yaptığını bilmeye hakkı olduğunu düşündüm. Cinsel yolla bulaşan hastalıklar için kapsamlı testlerden geçmek zorunda kaldım ve bu sadece aşağılayıcı değil, aynı zamanda çok korkutucuydu."

“Bana kendini açıklamana gerek yok. Sadece kardeşine yardım etmeye çalıştığını anlıyorum ve bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Tüm yalanların ve ihanetlerin tüm ailemizin ve arkadaşlarımızın önünde ortaya çıkması çok talihsiz bir durum. Bu tür konuşmalar kapalı kapılar ardında yapılmalı.”

"Katılıyorum."

"Kayne dün gece eve geldi. Büyükbabasıyla, yani papazla uzun bir konuşma yaptı ve günahlarının sorumluluğunu üstlenmesi tavsiye edildi. Yaptığı her şey için gerçekten pişman görünüyordu ve çok özür diledi."

"Hmm," tek cevabım bu. Yaptıklarından dolayı mı üzgün, yoksa yakalandığı için mi?

"Sana da özür dilemek istediğini söyledi. Seni bilgilendirmek istedim."

“Onun söyleyecek hiçbir şeyi umurumda değil anne. Dediğim gibi, her şeyle barıştım. Bana bir iyilik yaptı. Şimdi hiç olmadığım kadar mutluyum.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Spencer'la artık bir çift misiniz?”

“Evet.”

“Baban ve ben onun senin için biraz yaşlı olduğunu düşünüyoruz, ama mutlu görünüyorsunuz ve iki kızımız için de tek istediğimiz bu.”

“Mutluyum. Bana iyi davranıyor. Kayne'nin bana hiç davranmadığı kadar iyi davranıyor, hatta onun sadakatsizliğini öğrenmeden önce bile.”

“Sana iyi davrandığına sevindim. Sen tatlı bir kızsın Delilah, bunu hak ediyorsun. Kız kardeşinin aksine, bize hiç sorun çıkarmadın.”

O bunu söylediğinde hafifçe geri çekildim. Belki de hayatımda ilk kez annemle babamın Abigail hakkında olumsuz konuştuğunu duyuyordum. Annemi savunmak gerekirse, babamı memnun etmek için onun söylediklerine sık sık katıldığını hissediyorum. O her zaman

Kız kardeşim söz konusu olduğunda pembe gözlükler takıyorum. O gece onun için ne kadar şok edici olduğunu ancak tahmin edebilirim. Özellikle de sonrasında aralarında hararetli bir tartışma çıktıysa.

Marcy geri döndüğünü görünce dikkatim kapıya kayıyor. Ofisine giderken hiçbir şey söylemeden gülümsüyor. "Dinle anne, ben işteyim, bu konuşmayı başka bir zaman devam edebilir miyiz?"

"Tabii ki. Kendine iyi bak, Delilah. Seni özleyeceğiz." O özler belki, ama diğerlerinin özleyeceğini sanmıyorum.

"Tamam anne. Hoşça kal." "Hoşça kal."

Telefonu yerine koyduğumda, sandalyeme yaslanıp iç çekiyorum. Beklediğimden daha iyi gitti, ama yine de tüm bu olay midemi bulandırıyor.

. . ——— ♡ ——— . .

Ben: Eve gitmek için hazırlanıyorum. Akşam yemeği için özel bir isteğin var mı?

Spencer: Evet, sen!

Ben: Ciddi ol. Mağazaya uğramam lazım. Ne istersin?

Spencer: Ben ciddiyim. Seni masanın üzerine çıplak olarak uzanmış halde görmek ve seni yiyip bitirmek istiyorum.

Ben: Bundan daha önemli şeylere ihtiyacın var... Sen büyüyen bir adamsın.

Spencer: Büyüyen mi? Sürekli yaşımı hatırlattığına göre, bence o konuda potansiyelime ulaştım. Şu anda büyüyen tek büyüyen şey, Bayan St. James, pantolonumun içindeki o canavar.

Koltuğumda biraz kıpırdanıyorum.



Ben: Size güzel bir akşam yemeği pişireyim, sonra da beni tatlı olarak yersiniz, ne dersiniz?



Spencer: Ben de buna katılabilirim.



Ben: Tamamdır. Yemek olarak bir tercihin var mı?



Spencer: Senin için pişirdiğin her şeyi seviyorum, tatlım. x

Buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum. Burada çalışmayı seviyorum ama geçen hafta çok zor geçti. Neden bazı insanlar başkalarının özel hayatının her ayrıntısını bilmeye hakları olduğunu düşünüyorlar? Bu duvarların dışında ne yaptığım ve kiminle olduğum kimseyi ilgilendirmez.

Marcy'ye veda ettikten sonra, başımı eğerek asansöre doğru yürüdüm. Kimseyle göz göze gelmek istemiyordum. Gözlerinde spekülasyonları ve yargıları görmek istemiyordum.

Lobiye vardığımda da aynısını yapıyorum, bu yüzden adımı duyana kadar beni neyin beklediğini bilmiyorum.

"Delilah." Başımı kaldırıp Kayne'in önümde durduğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Harika, zaten berbat geçen bir günün sonunda ihtiyacım olan son şey buydu. "Bir dakikan var mı?" diye sordu.

"Üzgünüm, yok. Arabam bekliyor." Onun yanından geçmek için yürüyorum ama kolumu tutuyor.

"Kim? Şeker babacığın mı? Şu anda fakir olabilirim, ama bir gün zengin olacağım."

Gözlerimi devirdim. "Senin için sevindim, Kayne. Şimdi izin verirsen," dedim ve kolumu onun sıkı tutuşundan kurtardım.

Ayrılmak için dönüp gittim, ama o, "Seni altın avcısı olarak hiç tahmin etmezdim, Li" dediğinde durakladım ve tekrar ona döndüm.

Lobi eve gitmek üzere olan Prescott Enterprises çalışanlarıyla dolu olduğu için bu konuyu burada tartışmak istemiyorum. Bu

daha fazla dedikodu malzemesi istemiyorlar, ama Kayne benim hakkımda doğru olmayan varsayımlarda bulunurken sessiz kalmayı reddediyorum.

"Hayatını insanlardan geçinen birinden bu laflar komik."

"Ben tam zamanlı okuyorum, Delilah."

"Abigail de öyle, ama o ek olarak kendine güzel birikim yaptı."

"Kendini satmaya çalışmayı iş olarak nitelendiremem."

"En azından bunun için para alıyor."

"Dün gece Abby'ye, tekrar bir araya gelme şansımız varsa, bunu bırakması gerektiğini söyledim."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Siz ikiniz barışmaktan mı bahsediyorsunuz?"

"Kıskanmış gibisin. Biz olsak daha mı iyi olurdu? Çünkü ben razıyım..."

"Hayır," diye bağırarak sözünü kestim. Bu pislikle tekrar bir araya gelmeyi asla düşünmem. Onun yerine, bana eşlik edecek bir düzine kediyle yalnız bir yaşlı kadın olmayı tercih ederim. "Başka bir adamın çocuğuna hamile olduğu için şaşırdım."

Göğsünü şişirir. "Li, biz sürekli sevişiyorduk, yani benim de olabilir."

Başımı sallayarak tekrar ayrılmak için döndüm. *Bu ikisi sandığımdan daha büyük aptallar.*

Birkaç adım attığımda birinin "Hey, pislik" diye bağırdığını duydum.

Lütfen Tanrım, hayır.

Kim olduğunu bilmek için bakmama bile gerek yok, ama yine de omzuma bakıyorum ve Spencer'ın binanın güvenlik görevlilerinden biri yanında, bize doğru fırtına gibi koşarken gördüğümde midem bulanıyor.

İlk içgüdüm olabildiğince hızlı koşmak, ama bunu yapamıyorum. Spencer'ın yüzündeki saf öfke, beni olduğum yerde kalmaya zorluyor. En son ihtiyacım olan şey, sayısız tanığın önünde eski sevgilime saldırması.

Artık seyircilerimiz var. Civardaki herkes bakmak için durdu. *Harika.*

Spencer yeterince yaklaşınca ilk yaptığı şey bana uzanıp beni koruyarak arkasına almaktı. Sonra Kayne'e atlayıp boğazından yakalayınca ortalık cehenneme döndü. "Ondan uzak durmanı söylemiştim," diye bağırdı.

Öyle mi? Ne zaman?

Onun etrafından dolaşıp koluna uzanıyorum. "Spencer," diye bağırıyorum. "Dur." Kayne'e saldırdığı için ona kızgın değilim, ama burada değil... tüm çalışanlarının önünde değil.

Sakinleşir, Kayne'nin boynunu bırakır ve bana bakar. "Onu mu koruyorsun?" diye suçlar.

Hayır, seni koruyorum! Seni aptal.

Gözleri kısıldığında benimkiler de öyle olur. "Biliyor musun? Burada bunu yapmayacağım." Bunun üzerine kolunu bırakıp bir adım geri çekilirim, ardından bir adım daha. Sonra dönüp çıkışa doğru koşarım.

Cam kapıdan çıkmadan önce duyduğum son şey Spencer'ın "Delilah, bekle" diye bağırmasıydı.

Bölüm 35

Spencer

"Gösteri bitti," diye homurdandım, izleyiciler olduğunu fark edince. "Gidin buradan." Bazı çalışanlarımın şok olmuş yüzleri beni endişelendirmeliydi, ama şu anda tek endişem Delilah'tı. Güvenlik görevlisi Tony'ye döndüm ve çenemi o pis suratın yönüne doğru uzattım. "Onu buradan çıkar ve geri dönmemesini sağla."

"Peki, Bay Prescott."

Bu işi hallettikten sonra, cep telefonumu cebimden çıkararak asansöre doğru fırladım. İlk aradığım numara Delilah'ın numarasıydı, ama sesli mesaja düşmesi beni pek şaşırtmadı. Sonra Damien'i aradım.

"Delilah seninle mi?" diye bağırıyorum, o cevap verir vermez.

"Hayır, ama onu gördüm. Köşeyi döndü ve bu tarafa geliyor. Görünüşü..."

"Sinirli mi?"

"Evet."

"İkimiz de aynı durumdayız. Peki neden köşeyi dönüyor?" diye soruyorum, kafam karışmış bir halde. "Onu alıp ön kapıya bırakman gerekiyordu."

"Ah... evet... şey, o konuda..." "Çıkar
ağzındaki bakla, Damien."

"Beni köşeden alıp bırakmamı istiyor."

"Ne zamandan
beri?"

"Pazartesi."

"Neden?" diye bağırıyorum.

"Bilmiyorum efendim, söylemedi."

"Peki neden bunu bana şimdi söylüyorsun?"

"Ben..."

"Boş ver," diye homurdandım ve telefonu kapattım.

Eve gidince hallederim. Şu anda sakinleşmem lazım. Asansöre ulaştığımda düğmeye basıyorum ve binlerce gözün ensemde yaktığını hissetmeme rağmen arkama dönüp bakmıyorum. Şu anki ruh halimle herkesi işten atabilirim.

Katıma vardığımda, hiç sakinleşmemişim. Ofisimin kapısını sertçe kapatıp köşedeki bara doğru yürürken, kendime bir burbon dolduruyorum. Amber rengindeki sıvıyı bir dikişte içtikten sonra, ikinci bardağı doldurup masamın üzerine koyuyorum.

Üst çekmeceyi açıp bir puro çıkarırım, ucunu keserim ve çakmağımın kapağını açtıktan sonra, ucunu alevin üzerinde tutarak kenarlarında parlak bir halka oluşana kadar beklerim. Ancak o zaman dudaklarıma götürürüm.

Yavaşça bir nefes çekip, damağımda tadı tadını çıkarmak için dumanı ağzımda dolaştırıyorum. Bunu birkaç kez tekrar ettikten sonra oturuşuma geçip bardağıma uzanıyorum. Eve gitmem gerek, ama öncelikle öfkemi kontrol altına almam lazım. En son istediğim şey Delilah ile kavga edip durumu daha da kötüleştirmek.

Sandalyeye yaslanıp bir nefes daha çekerken kafamda binlerce soru dolaşıyor.

Orada aşırı tepki mi verdim?

Muhtemelen.

Delilah bana kızgın mı?

Büyük olasılıkla.

O neden buradaydı?

Şüphelerim var.

Onu geri kazanmaya mı çalışıyor?

Umarım değildir.

Sonuncusunda içkimi alıp bir dikişte içiyorum.

Bir saat sonra asansörle daireme çıktığımda neyle karşılaşacağımı bilmiyorum. Delilah burada olmalı çünkü Damien beni almaya geldiğinde onu eve bıraktığını söylemişti.

En azından öyle umuyorum.

İçeri girdiğimde ışıklar açık ama mutfak ve oturma odası boş. Onu her zaman mutfakta yemek pişirirken görmeye alışkınım, bu yüzden bu akşam öyle olmadığını görmek hayal kırıklığı yaratıyor.

Elimde hala evrak çantamla, önce onun yatak odasına yöneldim. Kapı hafif aralıktı, ama oda karanlıktı. Parmak eklemimle kapıyı hafifçe vurdum, ama cevap gelmeyince, midemde gergin bir his belirdi.

Gitti mi?

Işığı açtım ve odanın her yerinde eşyaları dağınık halde durduğunu görünce rahatladım. Yatağının üzerinde duran çantası da oradaydı.

Yatak odamda da ondan bir iz yok, bu yüzden aramaya devam etmeden önce ev ofisime gidip çantamı kaldırıyorum. Onu orada bulduğuma şaşırıyorum. Büyük masamın arkasında oturuyor, masanın yanında minyon vücudu çok küçük görünüyor.

"Buradasın. Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Bilgisayar ekranından gözlerini ayırmadan, "İstifa mektubumu yazıyorum" diye cevap verdi.

"Ne?"

"Duydun mu, yoksa o yaşlı kulakların yine işini mi yapıyor?"

"Delilah," diye homurdandım ve uzun, kararlı adımlarla ona doğru yürüdüm.

Masasının karşısına geçip durdum ve parmakları öfkeyle klavyeye vururken ona dik dik baktım.

"İşte... bitti," diyor, sandalyesini geri çekip ayağa kalkıyor. Yazıcıya doğru ilerleyip, yazıcıdan çıkan kağıdı kaparken onu izliyorum. Sonra kağıdı bana doğru uzatıyor. "İstifam... derhal geçerlidir."

Elinden alıp kısaca göz gezdirdikten sonra yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Kağıdı ikiye yırtıp yere atıyorum.

Dudakları incelirken masanın arkasına oturur. "Gerekirse bütün gece bunu yapabilirim."

Tuşlara tekrar vurur, durular ve önceki hareketlerini tekrarlar. Bu sefer kolları bana doğru uzandığında, bileğini tutup onu kendime doğru çekerim. Belinden sararken ve diğer elimle yüzünü kendime doğru çevirirken, o küçük bir çığlık atar.

"İstifanı kabul etmiyorum." "Başka seçeneğin yok."

Sinirli bir nefes veriyorum. "Özür dilerim, tamam mı? Onu öyle tutarak aşırı tepki verdim, ama Shay-lee beni arayıp lobide bir adamın sana kötü davrandığını söylediğinde içimden bir şey kopdu. İkinizin bir geçmişi olduğunu biliyorum, ama benim için ne kadar değerli olduğunu, senin için ne kadar mücadele edeceğimi asla küçümseme. Bazen çizgimi aşabilirim, ama bunu asla unutma. Senin iyiliğin ve güvenliğin benim için her zaman birinci önceliğimdir ve öyle kalacaktır."

"Kayne'i tuttuğun için kızdığımı mı düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Kızmadın mı?"

"Belki biraz, ama..." Alt dudağı titreyerek sözleri kesilir ve gözleri yaşlarla dolar.

"Tatlım," derim iç çekerek, elimi çenesinden alıp başının arkasına götürerek yüzünü göğsüme doğru çeviririm. "Lütfen ağlama... Seni böyle görmek beni öldürüyor."

"Her şeyi mahvettim," diye hıçkırır. "Üzülmesi gereken benim."

Yüzünü avuçlarım ve başını geriye doğru eğiyorum. "Hiçbir şeyi mahvetmedin. Hiçbir şey yapmadın. Bunların hiçbirini sen istemedin."

"Bunun sebebi benim."

"Anlamıyorum... O pisliğe ofise gelmesini mi söyledin?" "Ne? Hayır, tabii ki hayır. Oraya geleceğini bilmiyordum." "O zaman neyi mahvettin? Neye sebep oldun?"

"Senin itibarını mahvettim."

"Anlamıyorum."

"Hakkımızda dolaşan söylentiler yüzünden."

"Ne dedikoduları?"

Bu soruyu sormamalıydım, çünkü bu onu tekrar ağlatacaktı.

"İş yerinde dolaşan dedikodular. Hatta bizim için bahis bile oynuyorlar, Spencer." Gözleri benimkilere kaydı ve gözlerinde biriken yaşlar kalbimi sızlattı. "Çalışanlar bizim bir çift olup olmadığımız üzerine bahis oynuyorlar."

Ben kahkahayı boğazımdan çıkardım. "Ciddi misin?"

"Bunda komik bir şey yok. Bu, senin için çok uğraştığın her şeyi mahvedebilir."

“Hayallerimin kadınına aşık olmanın her şeyi mahvedeceğini sanmıyorum. Tabii beni terk etmeyi planlamıyorsan. Öyle bir planın yok, değil mi?”

"Hayır, tabii ki hayır."

"İyi, çünkü başkalarının bizim hakkımızda ne dediği umurumda değil. Sen beni mutlu ediyorsun, Delilah. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Eğer bununla bir sorunu olanlar varsa, bu *onların* sorunu."

"Gerçekten umursamıyor musun?"

"Hayır. Ama beni ilgilendiren şey, neden Damien'in seni binanın önünden değil de köşeden alıp bırakmasını istiyorsun?" Yüzünü göğsüme gömüp tekrar ağlamaya başlar. "Lütfen ağlama," diye yalvararak onu sıkıca kollarımın arasına alırım. "Bu beni çok etkiliyor."

"Özür dilerim," diye ağlayarak gömleğime yapışır.

Bizi masamın arkasındaki koltuğa götürdüm ve oturur oturmaz onu kucağıma çektim. "Konuş benimle tatlım. O güzel kafanın içinde neler olduğunu anlat bana."

"Az önce anlattım."

"Tek sorunun bu mu? Dedikodular mı?"

"Ve bakışlar, tuhaf bakışlar, ama asıl sorun bunların sana verdiği zarar."

Kaşları çatıldı. "Ne bakışları, komik bakışlar? Kimler tarafından?"

"Benim katımda çalışanlar... Shay-lee."

"Hmm."

"Kimseyi belaya sokmak istemiyorum, sadece bunun sona ermesini istiyorum.
Bu yüzden istifa etmem gerekiyor."

"İstifanı kabul etmiyorum... Bu sorunu çözeceğim." O hala kucağımda otururken yerimi değiştirip bilgisayarımın gelen kutusunu açtım.

"Ne yapıyorsun?"

"Şirkete e-posta gönderiyorum."

"Tanrım, lütfen yapma."

"Neden?" diye soruyorum, ona bakarak.

"Bu sadece durumu daha da kötüleştirir. Her gün bu insanlarla çalışmak zorundayım ve muhtemelen bu işi patronla yattığım için aldığımı düşünüyorlardır."

“Seni benim katıma geri alırsam olmaz.”

"Sadece benim için bir iş yaratmanı istemiyorum."

"Yaratmayacağım." Elimi ceketimin cebine sokup telefonumu çıkardım.

"Kimi arıyorsun?"

"Laura."

"Hayır, yapma," der ve telefonuma uzanır, ama reflekslerim ondan daha hızlıdır.

"Laura. Geç olduğunu biliyorum, özür dilerim, ama sabaha kadar bekleyemeyecek bir şey hakkında seninle konuşmak istedim."

I tıklama telefon telefon konuşma hoparlöre Delilah Delilah duyabilsin konuşmayı konuşmayı duyabilsin. Geçen sefer yaptığım hatayı tekrarlamak istemiyorum.

"Tamam."

"Kızından uzak kalmanın zor olduğunu biliyorum, bu yüzden sana başka bir teklifim var. Geri dönmen için sana teklif ettiğim miktarın aynısını veririm, ama bu sefer evde kalıp kalan doğum iznini bitirirsin, ne dersin?"

Delilah yanımda nefesini tutarak tekrar telefona uzanmaya çalışıyor. Vücudumu daha da uzaklaştırırken dudaklarımı bükerek eğlencemi gizliyorum.

"Teklifin çok nazik, ama ben istifa mektubumu yazıyordum."

"Öyle mi?"

"Evet. Kocam bugün hayatının işini teklif aldı, ama başka bir eyalette, bu yüzden taşınıyoruz."

"Bu harika," dedim, bu da bana kaburgama bir dirsek darbesi kazandırdı. Delilah'a yan gözle bakarak kaşlarımı kaldırdım. "Tabii ki, gitmene üzüleceğim."

Delilah bana keskin bir bakış attığında gülümsedim.

"Yine de iki hafta önceden haber vereceğim. Ay sonuna kadar ayrılmayacağız."

"Hafta sonu olduğu için yarın işini bitirsen olmaz mı? Pazartesi Delilah devralır."

Bu sefer yanıma bir çimdik yiyorum.

"Emin misin? Fazladan zamanım olursa eşyalarımı toplayabilirim."

"Olumlu," diyorum. "O iki haftanın maaşını da ödeyeceğim."

"Sizin için çalışmayı özleyeceğim, Bay Prescott. Harika bir patron oldunuz."

"Ben de seni özleyeceğim, Laura."

Telefonu kapattıktan sonra Delilah'a yaklaşıp dudaklarını dudaklarımla hafifçe öptüm. "Her şey halloldu," dedim.

"Tam olarak değil. Hâlâ ofise gidip herkesle yüzleşmem gerekiyor." "Yarın izin almanı istiyorum. Annem seni dışarı çıkaracak. Çok sevinir. Sen de kadınların yaptığı her şeyi

yapabilirsin." "Pazartesi?"

"Biraz erken gel. Diğerlerinden önce. Öğle yemeğimizi zaten hazırlıyorsun, istemezsen gün boyunca binadan çıkmana bile gerek yok."

Delilah birkaç aydır bize öğle yemeği hazırlıyor. Başlangıçta artan yemeklerden yapıyordu, sonra şimdi bu hale geldi. İş yerinde yediğim yemeklere alışkın değilim, ama ilk başta çok yenilikçiydi. Daha önce hiç öğle yemeği hazırlamamıştım, çocukken bile. Bana bu kadar özen göstermesi için ona hayranım. Bir gün çocuklarımızın harika bir annesi olacak.

"Her şeyi düşünmüşsün, değil mi?" "Bana boşuna

'düzeltici' demiyorlar."

Küçük bir kahkaha atıyor, bu kahkaha onun gözyaşlarından çok daha değerli benim için. "Kim sana böyle diyor?"

"İnsanlar."

"Hangi insanlar?" diye suçlayıcı bir şekilde sordu.

"Bir saniye bekle," diyorum. "Hemen bir telefon görüşmesi yapmam lazım." "Ne kadar da uygun," diye karşılık veriyor, gözlerini devirerek.

"Simone... Ben Spencer," derim asistanım telefona cevap verince. "Kısa sürede haber verdiğimi biliyorum, ama Laura yarın işini bitiriyor. Onun için küçük bir parti düzenleyebilir misin? İhtiyacın olan her şeyi şirketin kredi kartıyla alabilirsin. Ona uygun bir hediye de alabilir misin?"

"Tabii ki. Çok ani oldu. Zor bir dönem geçirdiğini biliyordum..."

"Kocası başka bir eyalette iş buldu."

"Pazartesi başlamak üzere bir geçici eleman ayarlamamı ister misin?"

"Hayır, Delilah onun yerine bakabilir. İşi biliyor, onu kullanmak daha mantıklı olur."

"Ah, tamam."

"Dinle, hazır buradayken, benimle Delilah hakkında ofiste dolaşan dedikoduları duydun mu?"

"Evet, duydum. Duyduğumda mümkün olduğunca kulak tıkamaya çalışıyorum." "Teşekkürler. Bahis çetesi hakkında bir şey duydun mu?"

"Hmm... evet, ben de duydum. Sanırım Shay-lee yönetiyor."

"Yarın sabah ilk iş olarak benimle, Shay-lee ve İK ile bir toplantı ayarlayabilir misin?"

"Ne olursa olsun, bence bu sadece zararsız bir eğlence."

"Bu doğru olabilir, ama ben bu insanlara boş boş oturup dedikodu yapmaları ya da yasadışı bahis çetesi işletmeleri için maaş vermiyorum."

Simone ile görüşmem bittiğinde, Delilah'ın ilk sorusu "Shay-lee'yi kovacak mısın?" oldu.

"İstiyor musun?" "Hayır."

"O zaman kovmayacağım, ama resmi bir uyarı alacak." "Şu anda kendimi çok kötü hissediyorum."

"Üzülme. Bunun sana ne yaptığını bir bak. Kimsenin sana saygısızlık etmesine izin vermeyeceğim... özellikle de çalışanlarımın."

"Onlar da senin hakkında bir şeyler söylüyorlar."

"Umurumda değil. Senin ihtiyaçların her zaman benim isteklerimden önce gelir.

... Her zaman senin iyiliğini düşüneceğim."

"Seni seviyorum," diyor.

"Ben de seni

seviyorum."

Ayağa kalkıp onu da yanıma alıyorum. "Tamirci her şeyi tamir etti, hadi gidip akşam yemeği sipariş edelim."

"Kimse sana öyle demiyor."

"Bunu kanıtlayabilir misin?" "Ugh."

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

"Çin yemeği yiyebilir miyiz?"

"Ne isterseniz onu yiyebiliriz, tatlım."

Bölüm 36

Delilah

Yüzümü yastığa daha da gömüp, telefonumun acımasız zil sesi beni derin uykumdan uyandırdığında inlerim. Sonunda zil sesi kesildiğinde rahat bir nefes alırım, ama birkaç saniye sonra tekrar başlar.

Ugh.

Körü körüne uzanıp, komodinin üzerinde telefonu arıyorum. Kim aradığını bakmadan, alıcıya garip bir ses çıkararak homurdanıyorum.

"Delilah St. James, arkadaş olduğumuzu sanıyordum!"

"Eloise." Telefonu kulağıma yaklaştırarak aceleyle oturmaya çalışıyorum. "Biz arkadaşız! Sen benim en iyi arkadaşımsın." *Tek arkadaşım.*

"Ah, çok tatlısın canım... Ben de aynı şekilde hissediyorum. Seni çok seviyorum. Sen benim hep istediğim kızımsın, ama tatlı sözlerin seni bu durumdan kurtarmaya yetmez."

Nefesimi tutuyorum. "Seni üzdüm mü?"

"Üzdün mü? Bu yüzyılın en hafif tabiri. Ben tamamen perişan durumdayım."

“Aman Tanrım. Neden? Ne oldu? Ben ne yaptım—”

“Bana çekingenlik yapma, genç bayan,” diye bağırarak sözümü keser. “Tek çocuğumun nişanlandığını ve en yakın arkadaşımın bana söylemediğini bile anlayamıyorum.”

"Bekle, ne?" Kalbim yerinden çıkacak gibi. Kesinlikle doğru duymamıştım. "Spencer nişanlandı mı? Kiminle?"

"Sana."

"Bana mı?" diye ciyakladım. "Ne zaman?"

"Facebook'ta paylaştığı durumu gördüm. Bu habere kalbimin nasıl tepki verdiğini tahmin edebilirsin, değil mi? Böyle bir şeyi internetten öğrenmek ne demek? İkiniz de önce bana söyleme nezaketini gösterebilirdiniz... tüm dünyaya duyurmadan önce."

"Bir saniye bekle," dedim, telefonu kulağımdan uzaklaştırıp uygulamayı açarak onun sayfasını aradım. Kalbim deli gibi atıyordu. Bir hata olmalıydı.

Onun söylediklerinin doğru olduğunu görünce bir kez daha nefesimi tutuyorum. Onun feed'inin en üstünde siyah, beyaz ve mavi harflerle yazıyor. *"Spencer Prescott - Bugün nişanlandım - Delilah St. James ile".*

Onu öldüreceğim.

Sanki ofisteki dedikodular yetmezmiş gibi. Spencer'ın katına döneli haftalar oldu ve tüm dramadan uzak duruyorum ama fısıltıların hala devam ettiğinden şüphem yok.

Telefonu kulağıma geri koyarak, "Eloise, hemen geri ararım" diyorum.

Onun cevabını beklemeden telefonu kapatıyorum. Messenger uygulamasını açarken ellerim hafifçe titriyor.

Ben: Böyle bir şey paylaşmadan önce bana evlenme teklif etmen gerekmez mi?

Üç nokta belirdiğinde küçük bir homurtu çıkardım.

Spencer: Sen bizim ilişki durumumuzu paylaştığında bana hiç sormadın ki.

Ben: Çünkü o zamanlar seni tanımıyordum bile.

Spencer: Yine de.

Ben: Yine de! Söyleyecek tek şeyin bu mu? Şu anda seninle konuşamıyorum bile. Ofisteki tepkiyi bir düşün. Artık işimden ayrılmam gerekecek.

Spencer: Kimse istifa etmiyor Delilah. Bu kadar dramatik olma.

Ona dramatiklikten ne bileyim!

Ben: O durumu hemen kaldırmalısın!!!!!

Spencer: Sen seninkini kaldırmadın, bu oldukça tek taraflı bir davranış.

Tek taraflı mı? Bu ne cüret?

Ben: İlişki durumumu sildim.

Spencer: Bu tartışmalı bir konu tatlım, çünkü ben senden bunu hiç istemedim.

Spencer işyerindeki dedikoduların beni ne kadar üzdüğünü biliyor, bu yüzden neden bu kadar düşüncesizce bir şey yaptığını anlamıyorum.

Bu, aramızda bir şey olmadığını sürekli inkar ettiğim için beni yalancı gibi göstermenin yanı sıra, ilişkimizi gizli tutmak için harcadığım tüm çabaları da boşa çıkarıyor.

Yorganımı geri çekip yataktan kalkarak onu aramaya gidiyorum. Şanslıysam, odasında hazırlanırken bulabilirim.

Onun ısrarlarına rağmen eşyalarımı onun yatak odasına taşımadığım için gecelerimizi onun yatağıyla benim yatağım arasında geçiriyoruz. Sanırım bu, o anki heyecanın en yoğun olduğu yatak odasına bağlı. Dün gece benim yatağımdı.

Çıplak olduğum için gördüğüm ilk şeyi alıyorum — dün gece duştan sonra giydiği tişörtü — başımdan geçirip kollarımı deliklerden geçiriyorum. Normalde onu buruşturup burnuma götürür ve kokusunu içime çekerim, ama çok kızgınım.

Yatak odamın kapısını o kadar sert açıyorum ki, bitişik duvara gürültüyle çarpıyor. Sabahki üçüncü nefesimi almadan bir adım bile atamıyorum.

"Spencer," diye fısıldadım, onu bir dizinin üzerinde, elinde ortasında kocaman bir elmas yüzük olan küçük kadife bir kutu tutarken bulduğumda. "Ne yapıyorsun?"

Bana en güzel gülümsemesini gösterir ve öfkem anında erir. "Neye benziyor?" diye sorar, başını arkasına doğru çevirerek. O anda, onun güzelce dekore edilmiş arka planını fark ederim.

Yaklaşık bir metre yüksekliğinde devasa ışıklı harflerle "Evlen benimle" yazıyor. Harflerin etrafı, içinden daha fazla ışık geçen yüzlerce pembe ve beyaz balonla çerçevelenmiş. Her iki yanında da yanan mumların bulunduğu çok sayıda pembe fener var ve etrafa gül yaprakları serpilmiş.

İlk düşüncem zavallı Sandra'ya gidiyor. Bugün tüm bunları temizlemekle meşgul olacak. İkinci düşüncem ise, "*Aman Tanrım, Spencer Prescott bana evlenme teklif ediyor!"* oluyor*.*

Gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde, ortasında diz çökmüş olduğu, gül yapraklarından yapılmış büyük bir kalp fark ettim.

"Bunları ne zaman yaptın?" diye soruyorum, gözlerimi kocaman açarak.

Hafifçe yüzünü buruşturuyor. "Anneme evlenme teklif edeceğimi söyledim... yardım etmek istedi. Biraz abartmış olabilir." *Şey... belki biraz, ama bence çok güzel olmuş.* "O ve küçük yardımcıları, biz uyurken bu sabah erkenden gizlice girmişler."

"Annen biliyor muydu? Az önce beni aradı ve söylemediğim için azarladı."

"Biliyorum. Bunun için üzgünüm, ama ona müdahale etmesini istemekten başka seçeneğim yoktu. Bu yaşlı kemiklerim... Bu pozisyonda daha ne kadar dayanabilirlerdi, emin değildim."

Yüzümdeki gülümseme büyüyor. "Sonunda yaşlandığını kabul ediyorsun?"

"Hiçbir şeyi itiraf etmiyorum," diye homurdanıyor. "Sana onu aramasını istedim çünkü ilişkimizi başladığı gibi bir sonraki aşamaya taşımak yeni bir fikir olduğunu düşündüm."

"Seni seviyorum," diyorum ve bir adım öne çıkıyorum.

"Ben seni daha çok seviyorum," diye karşılık verdi ve ayağa kalktı. "Ne dersin, tatlım? Hayatının geri kalanını benimle geçirecek misin?"

Onun kollarına atladığımda gözlerim doldu. "Olmak istediğim başka bir yer yok."

Dudaklarımız sonunda ayrıldığında, Spencer beni tekrar ayağa kaldırır ve elimi tutar. "Bu evet demek mi?"

"Kocaman, devasa bir evet," diyorum, boğazımda bir düğüm oluşurken.

Bu gerçekten oluyor mu?

Bu güzel adam sonsuza kadar benim olacak mı?

Yüzüğü parmağıma takıyor ve tam oturuyor. "Boyutu çok iyi tahmin etmişsin," diyorum ve yüzüğü yüzüme yaklaştırarak ışıkta parıldayan elması hayranlıkla seyrediyorum. Tırnağım büyüklüğünde tek bir solitaire. Karat olarak kaç olduğunu bilmiyorum ama çok büyük. Mega gibi. O zamanlar çok sevdiğim son yüzüğümden çok farklı.

"Kız kardeşinin nişan partisinde annemin sana denetlediği kostüm takıları hatırlıyor musun?" diye soruyor.

"Evet."

Utanmış bir gülümseme tek cevabı.

Bu an bir anlık hevesle gerçekleşmedi. Mükemmel hesaplanmış bir plandı. İşyerindeki dedikodularla hiçbir ilgisi yoktu, çünkü o zamanlar bunların varlığından bile haberi yoktu.

"Gel, müstakbel karım," diye emrederek parmaklarını parmaklarımın arasına geçiriyor. "Ziyafetimiz bizi bekliyor."

"Ziyafet mi?"

Beni mutfağa götürür ve önümüzde duran, taze yiyeceklerle dolu, sayısız tabakları görünce gözlerim yuvalarından fırlar. Çeşitli meyveler, hamur işleri, kişler, kruvasanlar, kekler, kahvaltılık sandviçler... Seçim çok geniş.

"Misafir mi bekliyoruz?" diye soruyorum.

Eğilip alnıma dudaklarını değdirdikten sonra bir tabak alıp bana uzattı. "Annemin hiçbir şeyi yarım yapmadığını şimdiye kadar anlamış olmalısın."

"Anneni çok seviyorum."

"O da seni çok seviyor. İkimiz de seviyoruz."

Hala gülümserken, ağız dolusu sulu bir üzüm tanesini ağzıma atıyorum.

Nasıl bu kadar şanslı oldum?

Ben tabağıma tüm lezzetleri doldurmaya devam ederken, Spencer buzdolabından bir şişe şampanya çıkarır ve iki şarap kadehi alır.

"Saat daha sekiz bile olmadı, farkında mısın?" diyorum, o şişenin mantarını çıkarırken.

Omzunu kaldırıyor. "Böyle önemli bir anı kutlamak her gün olan bir şey değil."

Her bardağa az miktarda döktükten sonra, birini bana uzattı. Tabağımı yere koyup bardağı aldım.

"Teşekkür ederim."

O kadehini havaya kaldırırken nefesimi tutuyorum. "Bir yabancıyla çevrimiçi bir aşk hikayesi yaşayan, kalbi kırık ama muhteşem kadına, bu hikayenin kitaplara layık bir hikaye olmasına neden olan kadına. Günlerimiz kahkahalarla, gecelerimiz ortak hayallerle dolu olsun, kalplerimiz bizi bekleyen güzel maceralarla sonsuza kadar birbirine bağlı kalsın."

Gözyaşları akmaya başlar.

Bölüm 37

Spencer

"İstediğin düğünün nasıl olacağına çok düşündün mü?" diye soruyorum güzel nişanlıma, el ele tutuşarak arazimin ortasından geçen dereye doğru yürürken. Bu kelimeyi hiç kullanacağımı sanmazdım ve bu kadar hoşuma gideceğini de bilmiyordum.

"Küçük bir şey," diye cevaplıyor. "Sadece aile ve birkaç yakın arkadaş."

"Ailen mi?"

O, şakacı bir şekilde karnımı dürterek yüzünü buruşturuyor. "Onları davet etmek zorundayım. Annemin de gelmesini istiyorum. Diğer ikisi ise..." Omzunu kaldırıyor. "Maalesef, üçü bir paket. Annem onlar olmadan gelmez."

Abartılı bir nefes veriyorum. O benden daha iyi bir insan çünkü ben babamı davet etmeye niyetim yok. Onu şirketten satın aldığımdan beri ondan haber almadım ama bu beni rahatsız etmiyor. O adamla hiçbir ilgim olsun istemiyorum.

Onun ailesinin orada olması beni rahatsız etmiyor. Daha çok, Delilah'ın özel gününde onu üzecek bir şey söyleyeceklerinden veya yapacaklarından endişeleniyorum. Eğer yaparlarsa, tüm öfkemle karşı karşıya kalacaklar.

"Ne istersen, tatlım," diyorum ve birleşmiş ellerimizi ağzıma götürüp parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum.

"Onları orada istemem seni zavallı mı yapar?" "Hayır!"

Ne yazık ki, onlardan onay almak iç huzurunu sağlayacakmış gibi düşünüyor. Sağlamaz, çünkü onun babası ve kız kardeşi gibi insanlarla uğraştım ve onlar asla değişmezler. Ancak,

yirmi iki yıl boyunca boş bir hayalin peşinden koştuktan sonra, uzaklaşmanın zor olabileceğini anlayabiliyorum.

"Hiç babanla daha iyi bir ilişkin olmasını diledin mi?"

“Belki daha gençken öyleydi, ama şimdi olduğu gibi kabul ediyorum.” “Hayatım boyunca onların beni görmesini beklediğimi hissediyorum.

Beni olduğum gibi kabul etmelerini. Sonunda, ne yaparsam yapayım ailemin asla değişmeyeceğini kabul etmek zorunda kalacağımı biliyorum... ama henüz o noktaya gelmedim. O zamana kadar umudumu kaybetmeyeceğim."

"Birinin senin değerini görememesi, senin değerini azaltmaz. Sen değerlisin Delilah, bunu asla unutma."

“Teşekkür ederim,” diyor ve elimi daha sıkı tutuyor.

"Muhtemelen yaşlandıkça sana kötü davrananlara karşı toleransın azalacak."

"Baban da öyle miydi?" "Evet."

"Onu düğünümüze davet etmeyi düşünüyor musun?" "Hayır. Annem orada olacak, bana o yeter."

“Büyük bir ailem yok. Babam tek çocuk, ama annemin bir kız kardeşi var, onu ve kocası Jim'i, iki kuzenim Adam ve Oliver'ı davet etmek istiyorum. Bana her zaman çok iyi davrandılar. Her iki dedem ve ninem de vefat etti,” diye ekliyor ve boş eliyle haç işareti yapıyor. Bu hareket yüzüme bir gülümseme getiriyor. “Neden gülümsüyorsun? Büyükannem ve büyükbabamın artık aramızda olmaması komik mi geliyor? Eğer öyleyse, bu oldukça duygusuz ve soğuk bir davranış.”

“Hiç de değil,” diye cevap veriyorum, yüzümdeki ifadeyi düzelterek. “Bunu duyduğuma üzüldüm Delilah, ama yaptığın o sevimli haç işareti çok tatlıydı.”

Gözlerini devirir. "Öyle değildi; saygıdan yaptım."

Parmağımla burnunun ucuna dokundum. "Yaptığın birçok şeyi sevimli buluyorum."

"Aww. Sinirlendiğinde ortaya çıkan bu hırıltılı çizgiler de çok sevimli bence," diyor ve parmağını alnımda gezdiriyor. "Yoksa kırışıklıklar mı?"

"Sevimli, kendimi tanımlamak için asla kullanmayacağım bir kelime ve hayır, onlar kırışıklık değil," diye homurdandım.

Onungülümsemesi genişledi. "Ne kelimeler söylerdin söylerdin kullanırdınız kendini "Erkekçe, birincisi."

"Erkek gibi."

"Çok erkeksisin," diye cevaplar. "Oh, yakışıklı da?" "Bunu söylemene itirazım yok."

Tatlı bir kahkaha atar. "Ve olgun yaşta."

Elini bırakıp, kollarımı arkadan beline doladım ve onu daireler çizerek döndürdüm, bu da onu çığlık attırdı. "Yine şaplak mı istiyorsun?"

"Belki."

Onu tekrar ayakları üzerine koyup bana doğru çevirdim. "Bunu ayarlayabilirim."

Kaşlarını oynatıyor. "Ben de bunu istiyordum."

Kahkahayı bastım. Umarım bu kadın hayatıma kattığı mutluluğun farkındadır. Onun yanımda olduğu için minnettar olmadığım tek bir gün bile geçmiyor.

Eğilerek dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırıyorum, çünkü bu kadını öpmek ya da dokunmak için hiçbir fırsatı kaçırmam. En sevdiğim anlar her zaman onunla birlikte. "Seni seviyorum."

"Biliyorum," diyor, mavi gözleri parıldıyor. "Düğünü nerede yapmalıyız, biliyor musun?"

"Nerede?"

"Burada, malikanede. Ne kadar güzel olurdu?"

Burası benim için her zaman özel bir yer olmuştur, artık hafta sonlarımızı burada birlikte geçireceğimiz için daha da özel. "Eğer istediğin buysa, yapalım. Ne kadar erken o kadar iyi."

Gözleri hafifçe büyüdü. "Ne kadar yakında?"

"Ay sonuna ne dersin? Aylardır nişanlıyız, bir tarih belirlemeliyiz."

"Katılıyorum, ama bu ay mı?" diye cıvıldadı. "Henüz gelinlik bile almadım."

"Gerekirse, sen ve annem yarın bile sana mükemmel bir elbise bulabilirsiniz."

"Buna şüphem yok, ama catering ne olacak? Üç hafta çok kısa bir süre. Bu kadar kısa sürede uygun birini bulabilirsem şanslıyım. Muhtemelen aylar, hatta yıllar öncesinden doludurlar."

"Para varsa imkansız diye bir şey yoktur, Delilah."

"Ooh, pardon, Bay Fancy-pants. Bazen senin bir milyarder olduğunu ve sıradan insanların alamayacağı şeyleri satın alabileceğini unutuyorum."

"Benimle alay mı ediyorsun, müstakbel Bayan Fancy-pants?"

Başını geriye atıp gülüyor, ben de yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum. "Ay sonuna kadar sen de milyarder olacaksın. Evlendiğimizde benim olan her şey senin olacak."

Yüzünü geri çekip bana ciddi bir bakış attı. "Senin paran istemiyorum, Spencer... Tek istediğim sensin."

"Beni istediğin sürece ben seninim." "Sonsuza

kadar nasıl olur?"

"Kulağa mükemmel geliyor."

"Bunun bizim hayatımız olduğuna inanabiliyor musun?" diye soruyor, yürüyüşümüze devam ederken yanıma sokuluyor. "Bazen kendimi çimdiklemek istiyorum."

Kolumu omzuna atıp onu kendime çekerek saçlarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Bazen hayat seni beklenmedik yerlere götürür, tatlım, ama gerçek aşk her zaman seni eve getirir."

Ayın sonunda, beklendiği gibi, annem mucizeler yaratmayı başardı. Düğün günümüzün arifesinde olduğumu neredeyse inanamıyorum.

Henüz görmediğim Delilah'ın gelinliği üst kattaki boş odalardan birinde asılı duruyor ve bugün, mülkün arka tarafındaki güzel manzaraya bakan dev bir açık hava çadırı kuruldu.

Çiçekçiler, dekoratörler ve catering ekibi sabahın ilk saatlerinde gelerek büyük günümüz için son hazırlıkları tamamlayacak.

Delilah, yerel bir sanatçıya, en sevdiği yer olan ve düğünümüzün yapılacağı dere kenarına, çiçeklerle süslenmiş rustik bir ahşap çardak yapmasını istedi.

Sadece elli konuk davet ettik ve çoğu yarın gelecek, ama bu akşam yakın ailelerimizi ağırlayacağız.

Bu, ilginç bir akşam ya da felaketin habercisi *olabilir*.

Delilah'ın ailesi, kız kardeşi ve yeni doğan yeğeni yakında gelecek. Neyse ki, o pislik onlarla birlikte gelmeyecek. Abigail'in hamileliği boyunca onun yanında kaldı, ama bebek jet siyah saçları ve zeytin rengi teniyle doğduğunda, doğum odasından çıktı ve bir daha geri dönmedi. Hawaii'de tatil yaptıklarında, Abigail'e bedava tatil ve bronzluktan fazlasını verdiğini düşünüyorum.

Annem, işçilere talimat vermek için dün buraya geldi ve yardımcılarını da yanında getirdi. Kendini çok rahat hissettiği belliydi. Ona neredeyse tam yetki verdik. Bizim için önemli olan tek şey, yeminlerimizi değiştirmek. Bizi hayatımızın geri kalanında birbirimize bağlayacak sözler.



Misafirlerimiz nihayet geldiğinde, en azından garip bir durum ortaya çıktı. Delilah onları gördüğüne sevindiğini gösteriyordu, belki de öyleydi. Ben mi? Pek sayılmaz. Bayan St. James'i tolere edebilirim, ama diğer ikisi...

Üçünü kucaklayıp anneme tanıttıktan sonra Delilah, yeni doğan yeğeninin battaniyelere sarılmış, minik bir burrito gibi yattığı bebek arabasına doğru koşar adımlarla gider.

"Oh, bak ne kadar küçük," diye şefkatle konuşur. "Onu tutabilir miyim?" diye çekinerek kız kardeşine sorar.

"Hayır," diye bağırır Abigail, daralmış gözleriyle malikanemin geniş giriş salonunu dolaşırken.

"Abigail," diye azarladı annesi.

"İyi, neyse," diye elini sallayarak cevap verir. Annemin yanımda boğazını temizlediğini duyarım. "Burası senin evin mi?" diye sorar Abigail Delilah'a.

"Burası onların hafta sonu evi mi?" diye cevaplar annem, ve "*onların"* demesine bayılıyorum.

"Hafta sonu evi mi? Hafta içi nerede yaşıyorsunuz?"

"Spencer'ın çatı katında. Sydney Limanı'na bakıyor," Delilah omuz silkerek cevapladı. "Ofisine yakın."

"Sydney Limanı'na bakan bir çatı katında," diye alaycı bir şekilde fısıldayan Abigail, çoktan sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

Yeşil ona hiç yakışmıyor.

Delilah onu görmezden gelir ve bebeği nazikçe kucağına alır ve kollarının arasına sıkıştırır. Ve bu insanların ona bu kadar kötü davranmasını kabul etmelerinden nefret ediyorum. Onu kucağında tutarken, ona sevgiyle bakarken görmek, içimde bir şeylerin parçalandığını hissettiriyor.

O kadar özgürce, o kadar açıkça seviyor ki... Bu insanlar onu hak etmiyor.

Delilah, bebek doğduğunda hastaneye gitmedi. Gitmek istedi, ama hoş karşılanacağından emin değildi ve varlığıyla kimseyi üzmek istemedi. Yeğenine çiçek ve hediye gönderdi; o kadar düşünceli ve şefkatli biridir.

"Odalarınızı hazırladım," diyor Delilah ailesine. "Senin odana koymak için yepyeni bir bebek yatağı ve alt değiştirme masası aldım, Abigail."

Abigail'in yüzü sanki tokat yemiş gibi geri çekilir. Keşke tokat atılsaydı. "Gerçekten mi?"

"Yeğenimin rahat etmesini istedim."

"Çok tatlısın Lilah," der annesi övgüyle.

Yeşil gözlü canavar, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanır.

Delilah, gözleri bebekten bana kayarken yanıma yaklaşır. "Ne kadar tatlı bir bebek, değil mi?"

Küçük bebeğin tombul melek yüzüne bakıp gülümsüyorum. "Öyle," diyorum, ki bu şaşırtıcı, çünkü o şeytanın karısının rahminden çıkmış.

Delilah'ın bakışları ailesine geri dönüyor. "Odalarınıza geçip dinlenmek ister misiniz? Akşam yemeği bir saat sonra arka verandada servis edilecek."

"Çok hoş olur, Delilah. Teşekkürler," diye cevaplar annesi.

Delilah, bebeğin yanağına dudaklarını hafifçe değdirdikten sonra onu nazikçe bebek arabasına geri koyar. Merdivenlere doğru ilerlerken, annesinin elindeki valizi alırım. "Ben alayım, Bayan St. James."

“Çok naziksiniz. Teşekkür ederim, Spencer.”

Arkamda kocasının homurdandığını duyunca dilimi ısırmak zorunda kaldım. Bu insanlarla aynı masada yemek yemeyi düşünmek bile midemi bulandırmaya yetiyordu.

. . ——♡—— . .

Delilah, kafası kesilmiş tavuk gibi mutfakta koşturup duruyor, aynı anda yüzlerce iş yapıyor. "Bu akşam yemeği için catering çağırmalıydın," diyorum ona.

Tencerede karıştırdığı şeyden başını kaldırıp yüzündeki saç telini üfler. "Herkese yemek pişirmek istedim."

"Biliyorum tatlım," diyorum, arkasına yaklaşıp minik beline kollarımı dolayarak çenemi omzuna yaslıyorum. "Büyük gününden önceki gece. Dinlenmeli ya da kendinizi şımartmalısınız."

"Sonra ayaklarını ovmana izin veririm."

"Seve seve. Yardımcı olabilir miyim?"

Elindeki kaşığı bana uzattı. "Ben tavuğu fırından çıkarırken sosu karıştırmaya devam eder misin?"

"Tabii."

"Karıştırırken kaşık tencerenin dibine değsin, yoksa dibinde topaklanma olur."

"Sanırım halledebilirim Delilah."

"Geçen sefer yardım etmeye çalışırken beşamel sosumu mahveden adam konuşuyor."

Kahkahayı bastım. "O zamanlar amatördüm... Artık profesyonelim."

Kaşları saç çizgisine kadar yükselir, ama benim saçmalığıma aldırış etmez.

Bu gece onun için önemli, bunu anlayabiliyorum. Ailesini etkilemek istiyor, ama ailesi onun çabasını takdir edeceklerini sanmıyorum.

“Güzel kokuyor,” diyor annesi mutfağa girerken. “Senin tavuk kızartmanı yapmaya çalışıyorum. Babanın en sevdiği yemeklerden biri olduğunu biliyorum.”

"Oh, bir bakalım," diyor ve fırına yaklaşarak içine bakıyor. "Harika görünü

"Oh, bir bakalım," diye cevaplar ve fırına yaklaşarak içine bakar. "Harika görünüyor, Lilah." Ve şimdi bu insanları hep kötü düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum. Ocağın başında bana bakar. "Mutfakta yardım ettiğine sevindim. Kocam da senden bir şeyler öğrenebilir."

"Hmm," diye mırıldandım.

"Babam nerede?" diye sordu Delilah.

"O ve Abby bebeği dışarıya yürüyüşe çıkardılar." Onun yönüne bakıyorum ve yüzündeki gülümsemenin gözlerine kadar ulaşmadığını fark ediyorum. Babasıyla asla böyle bir ilişkisi olmayacağını bilmek ona acı veriyor. Anlıyorum, gerçekten. Ben de babamla hiç yakın olmadım, ama onun başka bir kardeşimle bağ kurduğunu da hiç görmedim. "Bahçede dolaşmaları sorun olmaz, değil mi?"

"Tabii ki hayır," diye cevaplar Delilah. "Burada rahat hissetmenizi istiyorum."

Ama çok rahat da olmasınlar.

Bu insanlar ne kadar çabuk gitseler o kadar iyi. "Burası çok güzel," diyor annesi.

"Değil mi? Ara sıra dereye yüzmeye gelen ornitorenkler görüyoruz ve arazimizde sık sık kangurular dolaşıyor."

"Ne güzel."

Yemek hazır olunca anneme masayı kurmasına yardım ederken, Delilah'ın annesi de yemekleri tabaklara koymaya yardım ediyor.

Diğer iki dolandırıcı da sonunda bize katılmak için gelince, annem kendine ikinci kadeh şarabı doldurur.

Muhtemelen önümüzdeki bir saati atlatmak için buna ihtiyacı vardır. Ben de sert bir içkiye ihtiyacım var, ama Delilah'ın hatırı için bu insanların yanında tetikte olmalıyım, kendim için değil.

Yerlerimize oturduğumuzda yemekler getirildi. Delilah'ın yüzündeki tatlı gülümseme beni derinden etkiledi. Ne kadar gurur duyduğunu görebiliyordum. Ne yazık ki, babası ilk yemek yemeye başladığında yüzündeki gururlu ifade bir anda kayboldu.

"Sen misafirsin," der karısına, karısı yemeğini önüne koyduğunda. "Mutfakta köle gibi çalışmamalısın." Suçlayıcı bakışları bana yönelir. "Bu insanlar böyle bir evde yaşayabilecek paraları varsa, onlara hizmet edecek yardımcıları olmalı... karım değil."

Bu insanlar mı?

"Delilah yemeği tek başına pişirdi," der karısı kızını savunarak. "Ben sadece servis yapmaya yardım ettim."

"Onun için yalan söylemene gerek yok anne," diye araya girer Abigail.

"O yalan söylemiyor," diyorum, kafamda on sayarken.

"Kimse senin fikrini sormadı," diye homurdanıyor babası.

"Eğer asılsız suçlamalarda bulunacaksan, istense de istenmese de fikrimi söyleyeceğim." Delilah'ın titrek elleri önüme bir tabak koyarken oda sessizliğe büründü. "Teşekkür ederim. Çok lezzetli görünüyor, tatlım," dedim ve onu rahatlatmak için elimi sırtına koydum.

Bayan St. James bir sonraki tabağı Abigail'in önüne koyar, Abigail hemen burnunu kıvırır. Tabağına eğilip inceliyor, sonra dikkatini kız kardeşine çeviriyor. Onun ağzından çıkacak zehirli sözlere kendimi hazırlıyorum.

Elim hala sırtının alt kısmında duruyor ve vücudunun gerildiğini hissettiğimde, o da ne olacağını biliyor.

"Bu lüks evi yüzümüze vurup sonra da bize köylü yemeği mi servis ediyorsun?"

Annemin yanımda keskin bir nefes aldığını duyuyorum. "Delilah bu yemeği özellikle seçti çünkü babanın en sevdiği yemek olduğunu biliyordu,"

en sevdiğini bildiği için seçti," diye hırlıyorum.

Abigail gözlerini devirerek sandalyesinde öne eğilip babasıyla göz teması kuruyor. "Sen tam bir yalancısın Delilah. Değil mi baba?"

Konuşmak için ağzımı açtım ama annem benden önce davrandı. "Yeter!" diye bağırdı ve masa örtüsünü masaya fırlattı. "Burada oturup senin ev sahiplerine alaycı, saygısız ve küçümseyici sözler söylemeni dinlemeyeceğim." Önce Delilah'ın babasını işaret etti, sonra parmağını Abigail'e doğru çevirdi. "Oğlum iyi bir adam ve son derece sadık. Delilah'ın hayatındaki son adam için aynı şeyi söyleyemem. Eminim sen de bana hak verirsin, Abigail." Sonra dikkatini tekrar Delilah'ın anne babasına çevirir. "Bu evlilikten pek memnun olmayabilirsiniz, ama Spencer kızınızın ayaklarının üstüne basmaz. Ona sadece şefkat, anlayış, sevgi ve saygı gösterir. Ben de bir ebeveyn olarak, sizin de çocuğunuzdan daha azını beklemeyeceğinizi düşünmek isterim. O, kızınıza çoğu insanın sadece hayal edebileceği bir hayat verdi ve vermeye devam edecek.

"Delilah'a gelince," diye devam ediyor. "O benim kızım olsaydı, onu nazik, güçlü ve dirençli bir kadın olduğu için kutlardım. Hayatı boyunca maruz kaldığı tüm adaletsizliklere rağmen, içten ve dıştan güzel bir insan olduğu için onunla gurur duymalısınız. Hepiniz, ona karşı sergilediğiniz ve sergilemeye devam ettiğiniz bu içler acısı tavırlarınızı uzun uzun düşünmelisiniz. Delilah'ın hala sizi hayatında tutmayı seçmesine hayret ediyorum, bu onun karakteri hakkında sizinkinden çok daha fazla şey söylüyor."

"Şimdi beni dinle," diye bağırır babası, ama annem ayağa kalkar ve ona o kadar keskin bir bakış atar ki, babam hemen çenesini kapatır.

Annemin çelik gibi bakışları Abigail'e yönelir. "Sana gelince, genç bayan, *bayan* kelimesini çok geniş anlamıyla kullanıyorum. Hayatımda hiç bu kadar kaba, çirkin ve aşağılık bir insanla karşılaşmadım. Senin gibi bir anneyle büyümek zorunda kalan o zavallı çocuğa acıyorum."

"Senin fikrini isteseydim, yaşlı kadın, sorardım," der Abigail, anneme bıçak gibi bakarak.

"Abigail," diye bağırır annesi. "Hemen özür dile." "Tamam...

özür dilerim," der içtenlikten uzak bir şekilde.

Delilah'a bu hafta sonu ailesinin yanında en iyi davranışımı sergileyeceğime söz vermiştim, ama artık burada oturup hayatımın en önemli kadınlarına saygısızlık etmelerini izleyemem. Nişanlımla aynı kanı taşıdıkları umurumda bile değil. Bu geceki davranışları içler acısı.

Ayağa kalkmak için hareket ettiğimde annem elini omzuma koyar. "Ben hallederim oğlum," der. "Eğer ikiniz yapamıyorsanız..." Delilah'ın babasını işaret eder, sonra aynı hareketi Abigail'e yapar, "...vicdanınız rahat değilse, tüm şikayetlerinizi ve kinlerinizi bir günlüğüne bir kenara bırakıp bu iki harika insanı kutlayın, sonra belki de gitmeniz en iyisi olur." Dikkatini misafirlerimizden bize çevirir. "İkiniz izin verirseniz, bu akşam için yeterince katlandım ve yarın çok yoğun bir günüm var."

Delilah ayrılmak için dönerken, elinde tuttuğu diğer tabağı yere bırakır ve annemin yanına koşar. "Eloise," diye fısıldayarak annemin beline sarılır. "Seni seviyorum."

Bu sözler annemin boğazını düğümler ve Delilah'ın yüzünü ellerinin arasına alıp şefkatle okşar. "Ben de seni seviyorum, canım. Sen sadece bu *yaşlı kadını* değil..." Bu sözleri söylerken gözleri Abigail'e kayar. "...aynı zamanda oğlumu da çok mutlu ettin. Bunun için sana her zaman minnettar olacağım. İkimizin de senin tüm harika yanlarını gördüğümüzü bil lütfen. Yarın resmen bir Prescott olacaksın ve ne muhteşem bir gün olacak."

"Buna içelim," dedim, annemin şarap kadehini uzanıp havada kısa bir süre tutarak içindeki şarabı bir dikişte içtim.

Bir gün Delilah hazır olduğunda, bu resme birkaç küçük Prescott ekleyebileceğimizi düşünerek içten içe gülümsüyorum.



“Hiç gergin görünmüyorsun,” diyor annem, papyonumu düzeltmek için uzanırken.

"Gergin olmam gerekmez mi?"

"Bugün senin düğün günün, ama sen her zaman kendine güvenen bir çocuktun... kendinden çok emindin. Yetişkin halinin de farklı olmamasına şaşırmamalıyım."

"Delilah'ın koridorda yürüdüğünü görmek için sabırsızlanıyorum. Bana sorarsan bu gün hiç gelmesin isterdim."

Açık avucuyla göğsüme hafifçe vurur. "Kararlı, nazik, çalışkan ve sevgi dolu bir adam olduğun için seninle gurur duyuyorum. Bunu biliyorsun, değil mi? Kendim seçsem bile, senin için daha iyi bir eş bulamazdım."

Gözlerinde yaşlar gördüğümde yalvarırcasına "Lütfen ağlama" derim. "Bir bakıma, bu birliğin gerçekleşmesinde senin de payın var."

"Sanırım öyle," diye cevapladı, komodinden bir mendil alıp gözlerinin kenarlarını sildi.

"Öyle mi sanıyorsun? Utangaçlık yapma anne, o gece beni Delilah'ın ailesinin evine gitmem için kandırdığını sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Masumiyetini göstermek için elini göğsüne koydu. "Asla yapmam."

"Gerçekten mi? Bana *onu* beklediğini söylemiştin, ama aslında *seni* bekliyordu."

"Oh."

"Evet, oh," diye gülerek cevap verdim.

"Annelerin en iyi yaptığı şeyi yapıyordum."

"Çocuklarının hayatlarına karışmak mı?"

"Hayır, sana doğru yönde hafifçe itiyordum. İlk tanıştığımız gün onun ne kadar özel olduğunu gördüm ve senin de aynı şeyi görmenin an meselesi olduğunu biliyordum."

"Hafif bir itme mi, yoksa sert bir itme mi?"

"Aynı şey," dedi elini sallayarak. "Ve gözyaşlarım için özür dilerim... Bu günü çok uzun zamandır bekliyordum. Bir süre, bunun asla gerçekleşmeyeceğinden endişelenmiştim."

Omuzlarını nazikçe kavradım ve yanağına dudaklarımı değdirmek için eğildim. "Her zaman yanımda olduğun için ve o gece beni onun evine gitmem için manipüle ettiğin için teşekkür ederim, çünkü bu, hayatımın en iyi kararlarından biri oldu."

"Rica ederim."

"Sana minnettarım, anne." Ama bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz başımı geriye eğip inliyorum, çünkü gözyaşları yeniden akmaya başlıyor.

"Sanırım dışarı çıkıp her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyım," diye burnunu çekerek gözlerini tekrar sildi. "Ayrıca o iğrenç kadını ve babasını da gözetim altında tutmak istiyorum."

"İyi şanslar."

"Bu sabah kahvaltıda çok usluydular, umarım ihtiyacım olmaz. Her şey yolunda gitmezse, ikisi de arka bahçedeki o hoş dereye plansız bir yüzüş yapabilirler."

O odadan çıkarken ben kahkahayla gülüyorum.

Dün akşamki akşam yemeği partimizin felaketle başlayan başlangıcına rağmen, şaşırtıcı bir şekilde devam etti — tabii ki annem hariç. Sessiz ve biraz garip bir ortamdı. Delilah, ben ve annesi arasında ara sıra gergin bir sohbet akıyordu. Diğer ikisi neyse ki çenelerini kapalı tuttu.

Yemek bittiğinde, onlar odalarına kaçtılar ve üçümüz ortalığı toplamak için kaldık.

Delilah'ın annesi, yatmadan önce ona sıkıca sarıldı ve *"Seni seviyorum. Bunu asla unutma, tatlım. Seni doğurduğum andan itibaren seni istedim ve bu hiç değişmedi. Senin gibi bir kadın olduğun için gurur duyuyorum ve seni yere sapan bir erkek bulduğuna çok mutluyum"* dedi.

Annemin daha önce söylediği sert sözler onu etkilemiş olmalıydı ve bunun için minnettardım.

Delilah mutfağı temizledikten sonra anneme bir sandviç ve bir fincan çay hazırladı ve odasına götürdü. Orada bir saat kadar kaldı ve beni aramak için yatak odamıza geldiğinde gülümsüyordu. Annemin sözleri ve benim ona söylediklerim sayesinde morali çok düzelmişti.

Sabah olduğunda, önceki gece olanlar hiç olmamış gibiydi. Annem bir kuaför ve makyöz ekibi çağırdı. Ekip, sihirlerini sergilemek için sabah erkenden malikaneye geldi.

kızımın buna ihtiyacı yoktu. Ama kız kardeşi, içindeki çirkinliği gizlemek için makyajdan çok daha fazlasına ihtiyaç duyacaktı.

Delilah, annesini ve kız kardeşini de bu şımartmaya dahil etti çünkü her şeye rağmen, onun iyi kalbi sonunda her zaman galip gelir. O böyle bir insan. Bazıları bunu bir kusur veya zayıflık olarak görebilir, ama ben onu olduğu gibi görüyorum. O, en kaba insanlara bile nazik davranıyor çünkü onun gözünde en çok buna ihtiyacı olanlar onlar.

Misafirlerimiz gelmeye başladığında, ben aşağıya iniyorum. Annemin daha önce bahsettiği gerginlik hala hissetmiyorum. Acaba hissedecek miyim diye merak ediyorum. Bu, uzun zamandır beklediğim bir gün. Delilah o koridordan bana doğru yürüdüğü sürece, korkacak hiçbir şeyim yok.

Konuklarımızı törenin yapılacağı dereye götürmek için tesisimizde bir golf arabası filomuz var.

Gelin gelmesini beklerken bazı konuklarla sohbet ederken hala kendimi tamamen sakin hissediyorum. Ancak avukatımı annemin pençesinden kurtarmak zorunda kaldım. Neyse ki, avukatımın eşi Brooke bu durumu çok komik buldu. Resepsiyon boyunca ikisini de *kendi* masasına oturttu, ki eminim bu onun kasıtlı bir hareketti. Zararsız olduğunu biliyorum, ama yine de onun davranışını utanmazca buluyorum. Akşam bitene kadar Brooke ile en iyi arkadaş olacaklarından şüphem yok.

Tören görevlisi gelinin yolda olduğunu haber verdiğinde, benim de altarın yanına gitme vaktim gelmişti. Tam o anda midem bulanmaya başladı.

Güzelce dekore edilmiş çardak önüne geçmek için hareket ederken ellerim titriyor. Çardak, sanatçının bizim arazimizden topladığı dallardan yapılmış ve birbirine dolanarak bir kemer oluşturmuş. Üst kısmında dalgalı kenarlı beyaz bir kumaş ve her köşede bir demet yerli kır çiçekleri var. Delilah bana ne istediğini söylediğinde hayal edememiştim, ama onun kişisel dokunuşlarını çok seviyorum ve manzaraya çok yakışıyor.

Tüm çevre muhteşem görünüyor ve Delilah haklıydı; burası düğünümüz için mükemmel bir fon. Ellerimi pantolonumun ceplerine sokup dönerek gelinin hazırlanışını izliyorum.

şoförlü bir araba bize doğru geliyor. Ortaya uzun bir beyaz halı serilmiş ve her iki yanında beyaz ahşap sandalyeler dizilmiş.

Arabası durduğunda, aşk sarhoşu bir aptal gibi sırıtıyorum. Annem, arabadan inmesine yardım etmek için orada bekliyor. Annem arabadan indiğinde ve gelinliğini ilk kez gördüğümde nefesim kesiliyor, ama beklenmedik bir şey oluyor... Gözlerim bulanıklaşıyor.

Boğazımı temizleyip başımı mavi, bulutsuz gökyüzüne doğru eğiyorum. Rengi Delilah'ın güzel gözlerine çok benziyor. Gözlerimi hızla kırpıştırarak kendimi toparlamaya çalışıyorum, gelinim bana doğru ilerlemeye hazırlanıyor.

Delilah yerini alırken annem elbisesinin arkasını düzeltip yere düzgünce yayıldığından emin oluyor. Annemin yanağına öpücük kondurup teşekkür etmek için kısa bir süre arkasına döndüğünde, elbisesinin arkasını... ya da daha doğrusu elbisesinin olmadığını görüyorum. Elbise aşağıya doğru daralarak, omurganın dibinde biten büyük bir 'V' şekli oluşturuyor. O çıplak teni görünce boğazımdan düşük bir homurtu yükseliyor.

Şimdi onu arkadan görmek için sabırsızlanıyorum çünkü vücuduna yapışan elbisesinin etekleri uyluk ortasına kadar uzanıyor, yani o muhteşem şeftali poposunu tamamen sarıyor. Vücudunun takıntılı olduğum birçok yerinden biri.

Delilah'ın seçtiği şarkı, Christina Perri'nin "A Thousand Years"ın ilk notaları çalmaya başladığında, gözlerim yeniden nemlenir. En son ne zaman bu kadar duygusal olduğumu hatırlamıyorum, ama Delilah'ın çok uzun bir süre olduğunu söyleyerek alay ettiği yetişkinlik yıllarımda olmadığı kesin.

O yaklaşırken, daha fazla ayrıntı görebiliyorum. Gelinliği, minyon vücudunun her kıvrımını vurgulayan zarif gül işlemeli dantelden yapılmış. İnce askılar, korseyi tutuyor ve arkada uzun bir kuyruğa dönüşen, vücuda oturan ve genişleyen bir etek var. Fildişi rengi kumaş, bronzlaşmış, ipeksi yumuşak teniyle daha da parlıyor.

Uzun sarı saçları açık bırakılmış ve gevşek bukleler bir omzuna dökülüyor. Diğer tarafı ise

taze beyaz güllerle geriye çekilmiş, buketindeki güllere benziyor. O, kadınlığın vücut bulmuş hali.

Gerçek bir güç gösterisi olarak, bugün kendi başına yürüyerek mihraba doğru ilerlemeyi seçti. *"O benim babam olmak istemedi, bu yüzden beni düğünümde damadın kucağına teslim etme şerefine layık değil"* dedi. Onun bu sözlerini duymak kalbimi parçaladı, ama onun bu tavrından gurur duyduğumu söylemek yetersiz kalır. Onun pişman olmasını ummak yanlış mı? En büyük kızının ahlaksız karakterine bakılırsa, bunun için pek çok fırsatı olacak gibi görünüyor.

Onları aklımdan uzaklaştırıyorum çünkü zamanımı harcamaya değmezler. Dikkatimi, birkaç dakika sonra karım olacak kadına odaklıyorum.

O, hayatımızın geri kalanına doğru ilk adımı atarken, ışıl ışıl gülümsemesi benimkine uyuyor.

Benimle birlikte bir inanç sıçraması yapmaya ve aşka bir şans daha vermeye cesaret ettiği için kendimi alçakgönüllü hissediyorum. Onu, önceki erkeklerin yaptığı gibi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bu kadını ve temsil ettiği her şeyi, bu hayatta ve sonraki hayatta, sahip olduğum her şeyle sevip koruyacağım.

Bölüm 38

Delilah

Kızımızın tatlı yüzüne bakarken, son damla sütü emiyor. Bu minik insana duyduğum sevgi tarif edilemez. Hayatım boyunca anne olmak hayalini kurdum ve sadece hayalimi gerçekleştirmekle kalmadım, aynı zamanda en harika erkekle birlikte ebeveynliğin muhteşemliğini de yaşıyorum.

Babasına tıpatıp benzeyen büyük, çikolata kahverengi gözleri kapalı ve uykuya dalmak üzere. Gazı çıkması gerekiyor ama ben o kadar çok tuvalete gitmem gerekiyor ki patlamak üzereyim. Doğum sonrası mesane sorunu var.

Sandalyeyi masamdan uzaklaştırıp ayağa kalkıyorum, göğsümü emzirme sütyenine yerleştirip aceleyle resepsiyon alanını geçip kocanın ofisine doğru yöneliyorum.

İçeri girdiğimde Spencer parmağını dudaklarına koyup başını bilgisayara doğru uzatarak konferans görüşmesi yaptığını belli ediyor.

"Tuvalete gitmem gerek," diyorum. "Bebeğin gazı çıkmalı." Elimle hareket yapıyorum ve Spencer başını sallayarak kollarını uzatıp bebeği benden alıyor.

Onunla bu kadar ilgilenmesini çok seviyorum.

Bu ayın sonunda dördüncü evlilik yıldönümümüzü kutlayacağız. Ben hemen çocuk sahibi olmak istiyordum, ancak Spencer benim çok genç olduğumu ve annelik yükü üzerime binmeden önce daha fazla şey deneyimlememi istedi. Ayrıca bencil olduğunu ve beni bir süreliğine kendine saklamak istediğini, sonra başkalarıyla paylaşmak istemediğini itiraf etti.

Son birkaç yılı dünyayı gezerek ve hayatın sunduğu her şeyi deneyimleyerek geçirdik.

Sevgili Mia'mız doğduktan sonra, Spencer doğumundan sonra evde kalmamı istedi ama ben bunu istemedim. Her iki dünyanın da en iyisine sahip olma lüksüne sahiptim. Çalışmaya devam edebilir ve çocuğumu da yanımda götürebilirdim.

Milyar dolarlık bir şirketin ortak sahibi olduğunuzda, seçenekleriniz vardır. Prescott Enterprises, küreselleşerek Amerika, Londra ve Singapur'da ofisler açtığımızdan bu yana son birkaç yılda katlanarak büyüdü.

Yirmi beşinci doğum günümde Spencer bana ortaklık teklif etti. Bu benim istediğim veya talep ettiğim bir şey değildi, ama bu onun bana hayatı boyunca bize bağlı olduğunu söyleme şekliydi. Sırf bu nedenlerden dolayı daha iyi bir hediye isteyemezdim. Paraya veya şirkete hiç ilgi duymadım, tek ihtiyacım olan şey o. Onun hem bana hem de Mia'ya yüzde yüz bağlı olduğunu kesin olarak biliyorum.

Mesanemin patlamak üzere olmasına rağmen, baba ve kızının etkileşimini izlemek için bir an duruyorum. Onun tombul yanaklarını öperken ve sonra nazikçe omzuna yaslarken gözlerinde parıldayan sevgi, kalbimi eritiyor.

"O bir bebek mi?" Video görüşmesinin diğer ucundaki kişi soruyor.

"Evet, bu benim kızım Mia." Spencer, kızını göstermek için onu hafifçe ekrana doğru çeviriyor, bunu sık sık yapar. "Çok tatlı değil mi?"

"Hmm," diye mırıldanıyor, kocamın gurur ve sevincine hiç ilgi göstermiyor.

Spencer'ın kızgın yüzü belirince gülümsememi saklamak için hızla başka yere bakıyorum.

Burada çalıştığım beş yıl boyunca Spencer'ın müşterilerinin çoğuyla tanıştım, ama videodaki ses tanıdık gelmiyor, bu yüzden kiminle konuştuğunu bilmiyorum.

Birkaç dakika sonra banyodan çıktığımda, adamın "Sanırım az önce omzuna kustu" dediğini duydum.

"Ah, lanet olsun," diye inleyen Spencer, Mia'yı geri çekerek açık mavi gömleğine bulaşan beyaz kusmuğa bakmasını sağladı.

Hızla dönüp banyoya geri gidip bir bez ıslatıyorum. Bu bizim ilk deneyimimiz değil, bu tür durumlar için ofiste yedek kıyafetlerimiz var.

Spencer, Mia'yı kollarının arasına alırken, ben önce onun ağzını silip sonra gömleğine geçiyorum. Birinin boğazını temizlediğini duyuyorum ve dikkatim bilgisayar ekranına kayıyor. Bana bakan yakışıklı ve gizemli adam göz kırptığında gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Burada kim var?" diye sorar, ön kollarını masaya dayayıp ekrana yaklaşır.

"Karım," diye homurdanır Spencer. "O gözlerini kafana geri koyabilirsin."

Derin, boğuk bir kahkaha attıktan sonra gülümsediğinde ağzım açık kaldı. Elbette kocama hiç benzemiyordu ama *lanet olsun*.

Koyu siyah saçları, kalın siyah kirpiklerle çevrili, neredeyse aynı renkte görünen koyu renk gözleri, güçlü çene hattını kaplayan bir günlük sakalları ve çenesinin ortasında bulunan derin gamze... Vay canına. Kayne'nin annesinin söylediği bir şeyi hatırlayarak ona kısa bir süre bakıyorum. *"Çenede gamze, içinde şeytan vardır."*

"Ben Alexander Mancini," diyor, çenesini öne çıkararak, ve kısa etkileşimimizden bile bu adamın kendine güveni olduğunu anlayabiliyorum.

"Delilah," diyorum tiz bir sesle.

"Delilah Prescott... *karım!*" diye tekrarlıyor Spencer. "Bunu başka bir zaman devam ederiz, Mancini."

Spencer veda bile etmeden konferans görüşmesini sonlandırmak için öne eğildiğinde adamın yüzündeki gülümseme genişledi. Bana karşı tepkisinin tamamen göstermelik olduğunu, kocamı kışkırtmak için yaptığını düşündüm.

"Bu çok kaba bir davranış."

"Sana bakışları hoşuma gitmedi," diye mırıldanır Spencer. "Bence aşırı tepki verdin."

"Seninle flört ediyordu, Delilah."

"Kıskandın mı?" diye soruyorum, sırıtarak. "Evet! Sen sadece benim gözlerimsin."

Bunu söylediği için ona kızamam, çünkü kızımızı bebek arabasında gezdirirken kadınların ona nasıl baktığını görmüşümdür ve bundan hiç hoşlanmıyorum.

Elimi uzatıp avucumu onun yanağına koyuyorum. "Benim gözüm tek bir erkekte... sende."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye cevapladı.

"Yeni bir müşteri mi? Onu daha önce hiç görmedim."

"Hayır, birkaç aydır onunla çalışıyorum." "Öyle mi?"

"Babası İtalyan Mancini suç ailesinin başı, ama o o hayattan uzaklaşmış."

Ellerimi Mia'nın küçük kulaklarını kapatmak için kaldırırken nefesimi tuttum. "Mafya gibi mi?"

"Evet."

"Eğlenmek için diz kapaklarını kıran adam mı?"

O kahkahayla güldü. "Birini itaat ettirmek için bacağını kırmaktan çekinmeyecek insanlar tanıdığımı söyledim... Diz kırmaktan hiç bahsetmedim, Delilah."

"Mafya müşterilerimiz olduğuna inanamıyorum. Bu yasal mı ki?"

"Teknik olarak yok. Dediğim gibi, damarlarında Mancini kanı akıyor olabilir, ama nispeten suçsuz bir hayat sürüyor. Arada sırada tuhaf istisnalar dışında."

"Nispeten mi? Nadir bir istisna mı?"

"İşte bu yüzden sana ondan hiç bahsetmedim. Boş zamanlarında ne yaptığı onu ilgilendirir. Şirketimiz onun için birkaç program hazırladı... hepsi bu. Hikayenin sonu."

"Hepsi bu kadar mı? Ailesi tüm suç faaliyetleri nedeniyle yakalandığında ne olacak? Biz de bu işe karıştığımız için hapishaneye mi gireceğiz?"

Spencer, Mia'yı kenara çekip beni kucağına oturtur. "Hayal gücün seni yanıltıyor. Kimse hapse girmeyecek... en azından biz girmeyeceğiz."

“Senin için söylemesi kolay. Ya devletin tanığı olarak çağrılırsak? Mafya, onlara karşı tanıklık edemememiz için bizi öldürür mü?”

Kocam başını geriye atıp güldü. “Tatlım,” diye sakinleşince dedi. “Onun sahip olduğu gece kulüpleri için bir muhasebe yazılımı geliştirdim. Her şey yasal. Seni, kızımızı veya bu şirketi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam.”

"Tamam," diyorum, rahat bir nefes alarak. "Bugün seni ne kadar sevdiğimi söyledim mi?"

"Sanırım bu sabah saat 3'te Mia'yı emzirip beşiğine yatırırken tam olarak bu kelimeleri söylemiştin."

"Sen en iyi koca ve babasın," diyorum. "Sana sahip olduğumuz için çok şanslıyız."

"Asıl şanslı olan benim," diyor ve dudaklarını dudaklarıma değdirerek cevap veriyor. "Ama çok sevdiğin o suç belgesellerini izlemene izin vermeyeceğim."

"Cesaretin yok."

Perşembe günleri bizim randevu gecemizdir çünkü hafta sonlarımızı hala malikanede geçiriyoruz. Spencer'ın annesi Mia'yı geceye kalıyor, biz de yemek sipariş edip televizyonun önünde birbirimize sarılarak biraz Netflix izliyoruz, ardından çok ihtiyacımız olan kesintisiz on saatlik uykumuza dalıyoruz.

Küçük kızımız Eloise ile baş başa geçirdiği zamanları çok seviyor.

Ne yazık ki, diğer büyükannesiyle yakın bir ilişkisi yok. Annem ve ben ayda bir kez öğle yemeğinde buluşuyoruz, ama ben hiç eve gitmedim. Zamanının çoğunu kız kardeşimin üç çocuğuna bakmakla geçiriyor. Hepsinin babaları farklı. Abigail şu anda ikinci kocasıyla birlikte ve annemin anlattığına göre, bu evlilik de boşanma mahkemesine taşınabilir.

Ellerimi Spencer'ın kravatını çözmek için kaldırıp düğmelere doğru ilerledim. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

"Bir saat sonra şehrin diğer ucunda bir toplantın var, gömleğini değiştirmen gerek."

Mia'yı dikkatlice bana uzatır ve ben ayağa kalktığımda elini uzatıp popomu okşar. "Kızımızı değiştirip

bezi değiştirip uyut, beş dakika sonra burada buluşalım mı? En az yarım saat daha burada kalmam gerekmiyor."

Ona bir bakış attım ve vücudum heyecanla titreyerek gülümsedim. Bu adam hala beni etkiliyordu.

"Hemen dönerim."

Beş yıl önce ilişki durumumu güncellediğimde, bunun beni buraya getireceğini hiç hayal etmemiştim, ama kesin olarak biliyorum ki tam olarak olmam gereken yerdeyim. Bu adamı, olduğu her şey, olduğu her şey ve henüz olacağı her şey için sonsuza kadar seveceğim.

Sevgi olan yerde hayat vardır.

Anlaşma

Yakında

Alexander Mancini

Ülkenin en etkili suç ailesinde doğdum. Bu, benim istediğim bir konum olmasa da, ne yazık ki babamın kurduğu imparatorluğu miras almak kaderimde var.

Bunun bir parçası olmak istemiyorum… Hayatımı olduğu gibi seviyorum.

Sonsuz bir güç ve para kaynağına sahipken, kadınlar ayaklarıma kapanıyor ama ben bir ilişkiye girmek istemiyorum. Neden isteyeyim ki?

Ta ki onu tanıyana kadar.

Gizemli bir kadınla geçirdiğim bir gece, ne yazık ki, beni kendine bağladı. Kulübümden arkasını dönüp bakmadan çıktığında, onu daha da çok arzulamaya başladım.

Şimdi uyanık olduğum her an onu düşünüyorum, ama emin olun onu bulacağım ve bulduğumda onu benim yapacağım.

Chloe Carmichael

Ayrıcalıklı bir hayata doğdum. Büyürken hiçbir eksiğim yoktu. Ama şimdi bazen yemek masasına yemek koymak için mücadele ediyorum.

Annem bizi terk ettiğinde hayatımız alt üst oldu ve babam acısını dindirmek için kumar oynamaya başladı. Bağımlılığı o kadar kötü bir hal aldı ki sonunda her şeyimizi kaybettik. Şimdi başımızı sokacak bir evimiz olsun diye üç işte birden çalışıyorum. İlişkilere ya da bir hayata ayıracak vaktim yok.

Babam, işler en kötüye gittiğinde hayatını düzene sokacağına söz verdi. Ben de öyle yaptığını sanıyordum, ta ki vardiyamdan eve döndüğümde onu oturma odasında dizlerinin üstüne çökmüş, kafasına silah dayamış halde bulana kadar.

Onu esir alan uzun boylu, esmer ve yakışıklı Adonis'e bakışım düştüğü anda kalbim durdu... *Oydı.* Tek karşılaşmamızdan sonra onu sık sık düşünmüştüm.

O zaman bir anlaşma yapıldı: babamın hayatı benim hayatım karşılığında bağışlanacaktı. Onun borcunun teminatı haline geldiğimde şaşkına döndüm.

Şeytana satılmıştım.

Onu Bulmak

Logan'ın hikayesini okumak ister misiniz?

Doğru kişi için yanlış zaman yoktur.

Hayatta her şeyin güzel veya uzun süreli olması gerekmez. İnsanlarla tesadüfen tanıştığımıza inanmıyorum, hayatımıza bir neden için girerler.

Evliliğimde işler kesinlikle kötüye gidiyordu, ama yine de Jake'in birlikte yaşlanacağım kişi olduğunu düşünüyordum. Onun büyük resimde sadece küçük bir rol oynadığını, çünkü *kaderimin* başka yerde olduğunu bilmiyordum.

Kocamın ihaneti sayesinde hayat beni ona, Logan Cavanagh'a götürdü. Yakışıklı, büyüleyici, başarılı bir avukat ve aynı zamanda benim hikayemin beklenmedik kahramanı... Kalbimi o kadar derinden etkileyen bir adam ki, bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum.



Brooke'u gördüğüm andan itibaren onu istedim, ama bir sorun vardı... O başka biriyle evliydi ve ben *hiçbir zaman* bir adamla karısının arasına girmem.

Hayatı dağılmaya başladığında, parçaları toplamasına yardım etmek için yanındaydım. Onun asla benim olamayacağını biliyordum, bu yüzden gittiğinde onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Dürüstçe, bunun son olduğunu düşündüm... onu bir daha asla göremeyeceğimi.

Ancak aylar sonra kader bizi tekrar karşılaştırdı ve onun durumu artık değişmişti, bu yüzden artık eldivenler çıkmıştı. *Ben tamamen*

ve onu ikinci kez bırakmamın imkanı yoktu.

İndirmek için buraya tıklayın

J. L. Perry'nin diğer kitapları

ONU BULMAK

İndirmek için buraya tıklayın

SONSUZA DEK BULMAK

İndirmek için buraya tıklayın

BİZİ BULMAK

İndirmek için buraya tıklayın

BAĞIŞLANMAYI BULMAK

MR. BLACK'i indirmek için buraya tıklayın

MR. EDWARDS'ı indirmek için buraya tıklayın

İndirmek için buraya tıklayın

YABANC

SADECE BİR GECE'yi indirmek için buraya tıklayın

BASTARD'ı indirmek için buraya tıklayın

THE THIEF'i indirmek için buraya tıklayın

İndirmek için buraya tıklayın

THE BOSS

SAVIOUR'u indirmek için buraya tıklayın

İndirmek için buraya tıklayın

ON DOKUZ MEKTUP

İndirmek için buraya tıklayın

Yazara ulaşın

jlperry author@hotmail.com.au
veya J. L. Perry'nin kitaplarından haberdar olmak için burayı takip edin: Facebook
Okuyucu Grubu
Goodreads J.L. Perry
Goodreads Jodi Perry
Amazon Yazar Sayfası
Twitter
Instagram
TikTok



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️